Concursul național cu participare internațională
de creație originală ”Basmele Reginei Maria”
se desfășoară sub Înaltul Patronaj al
Majestății Sale Margareta, Custodele Coroanei Române
și al Alteței Sale Regale Principele Radu al României

A fost odată, ca niciodată...

Ediția a XVII-a, Iunie 2024

REGINA MARIA A ROMÂNIEI

Alteţa Sa Regală Principesa Maria Alexandra Victoria s-a născut la 29 octombrie 1875, la Eastwell Park, în comitatul Kent din Anglia. Principesa Maria a fost fiica lui Alfred al Marii Britanii şi Irlandei, Principe de Saxa-Coburg-Gotha, Duce de Edinburgh (1844–1900), care refuzase, în 1863, Tronul Greciei, şi a Marii Ducese Maria Alexandrovna a Rusiei (1853–1920). Astfel, Principesa Maria era nepoată a Reginei Victoria a Marii Britanii(1819–1901) şi a Ţarului Alexandru al II-lea al Rusiei (1818–1881).

Anii copilăriei i-a petrecut în Anglia, în mijlocul naturii din comitatul Kent, vizitând des Curtea ţarului, bunicul său, dar şi Malta, unde a petrecut clipe frumoase împreună cu Principele George, viitorul Rege George al V-lea al Marii Britanii şi Irlandei.

Despre educaţia primită de prinţesa Maria, una cu adevarăt regală, Nicolae Iorga afirma: „credea în regi şi în misiunile lor, dar şi în drepturile lor. Nu era trufaşă, dar nici umilă, ci regală din rădăcina părului până la tălpile picioarelor, imperioasă, aprinsă, activă, fetiţa plină de bucuria vieţii şi de credinţa în rasa ei”.

Regina Maria a ajuns să cunoască profund poporul român, cultura, obiceiurile, regiunile rurale şi, mai ales, aspiraţiile româneşti, care au devenit şi ale ei.

Ea s-a implicat activ în viaţa politică, având întâlniri cu miniştri şi diplomaţi, susținându-și fervent punctele de vedere. Înainte şi după izbucnirea Primului Război Mondial, Regina Maria a dedicat cu generozitate timp şi energie, soldaților răniți pe front și bolnavilor de tifos și holeră, a coordonat colaborarea cu Crucea Roșie, a organizat spitale de campanie și a strâns fonduri pentru serviciul de ambulanță, primind supranume precum „Regina soldat” sau „mama răniților”.

Regina Maria a fost şi o talentată pictoriţă, fiind şi creatoarea unei societăţi artistice, care i-a avut printre membrii fondatori pe Ştefan Luchian şi Ştefan Popescu, intitulată „Tinerimea artistică”. Aceasta i-a inclus, printre membrii săi, pe artiştii plastici de valoare ai perioadei interbelice: Samuel Mutzner, Elena Popea, Marius Bunescu, Costin Petrescu, A. Verona, N. Vermont, A. A. Ionescu, şi alţii.

A fost, la rându-i, autoarea multor cărţi, unele de literatură pentru copii, altele cu caracter autobiografic sau de prezentare a României, a scris poezii, povestiri sau romane publicate în România, Marea Britanie, Statele Unite sau Franţa. „Povestea vieţii mele”, cartea sa de memorii, a avut un mare succes în Marea Britanie, în perioada 1934–1936, iar Regina a fost prima femeie invitată să prezideze un dineu al Fondului Literar Regal. „Povestea vieții mele” s-a publicat din nou în zilele noastre, în România și în Franța.

A ţinut şi un jurnal, care însumează aproximativ 100 de caiete, şi a lăsat numeroase manuscrise. Multe dintre nuvele i-au fost adaptate pentru teatru, balet, film, radio şi televiziune.

Pentru a-i păstra vie amintirea, precum şi iubirea față de literatură, la inițiativa Palatului Copiilor din Craiova și a Inspectoratului Școlar Județean Dolj, în anul 2006 a fost inițiat Concursul Internațional „Basmele Reginei Maria”, având ca punct de plecare frumoasele „Povești” ale acesteia. De atunci, până în prezent, edițiile au reunit şi premiat creațiile tinerilor participanți, cu sprijinul Casei Regale a României.

Concursul „Basmele Reginei Maria” a luat naștere în anul 2006, la inițiativa Palatului Copiilor Craiova și Inspectoratului Județean Dolj.

Inițial a fost un concurs doar de creații originale-basm, însă, urmărind principiul interdisciplinarității și conexiunea cu era digitalizării, au fost adăugate și secțiuni pentru pictură digitală și artă plastică, care au fost foarte bine receptate de către copii. În prezent, partea de creație literară este compusă din două secțiuni: basm și pagini de jurnal. Concursul se adresează elevilor din palate şi cluburi ale copiilor, precum şi celor cuprinşi în unităţile de învăţământ preuniversitar din România şi din alte ţări.

Concursul Internațional „Basmele Reginei Maria” se află sub Înaltul Patronaj al Alteţelor Lor Regale Principesa Moştenitoare Margareta şi Principele Radu. Aceștia, an de an au binevoința de a deschide porțile Palatului Elisabeta și de a premia personal câștigătorii concursului.

„De aici, de la Palatul Elisabeta, pleacă în fiecare an premii către copiii dumneavoastră, dar inima acestui eveniment este capitala Olteniei. Un foarte frumos exemplu despre cum se poate construi civic în orice fel de parte a ţării. Să considerăm ploaia un semn de prosperitate şi de belşug, aşa cum îl sperăm cu toţii pentru România acelor ani în care copiii câştigători vor fi adulţi şi vor lua locul dumneavoastră la catedră şi al părinţilor ca răspundere în familie”, a spus Principele Radu, într-o zi de premiere în care ploaia și-a făcut simțită prezența.

La una dintre ediții, însăși Principesa Margareta a afirmat că în copilărie îi plăcea să deseneze și să scrie basme. Cu una dintre scrierile despre tatăl ei, Regele Mihai, a primit chiar un premiu la școală.

Așadar, nu putem decât să fim recunoscători pentru sprijinul necondiționat oferit de Casa Regală a României și să ne bucurăm că putem, prin intermediul acestui concurs, să păstrăm vie amintirea Reginei Maria, nu numai la nivel național, ci și internațional.

Basmul feciorului cu limba ascuțită și a fetei monstruoase”

Ene Ioana Teodora
Colegiul Național „Zinca Golescu”, Pitești
Prof. Hoaghea Cristian

A fost odată, ca niciodată, că, dacă n-ar fi, nu s-ar povesti; pe când făcea plopul pere și răchita micșunele, pe când se băteau urșii în coade; pe când se luau de gât mieii cu lupii de se sărutau; pe când se potcovea puricele cu nouăzeci și nouă de oca de fier și s-arunca în cer de ne aducea povești; pe când se scria musca pe perete, mai mincinos cine nu crede...

Au fost odată doi împărați: Împăratul Roșu și Împăratul Verde. Aceștia erau frați, dară legătura de sânge nu părea să îi apropie, căci tare mult se mai disprețuiau frații... Astfel, ei și-au făcut împărățiile la poli opuși ai lumii...

Roșu Împărat avea un fecior, chipeș și iscusit, cu ochii albaștri ca bolta cerului, dar adânci și zvăpăiați, ca cele mai neîmblânzite oceane. Părul îi era negru ca abanosul, strălucind ca mătasea când soarele bătea în el. Și era primul la învățătură, și era primul la vânătoare, căci el creștea într-o zi cât alții într-un an...

Tare mândrii erau împăratul și împărăteasa de băiatul lor, motiv pentru care l-au numit Orion, precum cea mai strălucitoare constelație ce lumina noaptea bolta cerului. Pe cât de chipeș și iscusit era el, pe atât de ascuțită îi era limba, ca tăișul unei săbii. Dădea glas oricărui gând necurat care-i trecea prin minte: îi spunea brutarului că pâinea lui e plină de pietre, îi spunea măcelarului că e urât ca ciuma și le zicea fetelor din împărăție că sunt frumoase ca niște broaște.

La celălalt capăt al lumii se afla unica fecioară a Împăratului Verde, numită Nova. Și era frumoasă fecioara de împărat. Avea păr bălai, ce îi cădea pe umeri și până la brău ca o cascadă de aur lichid. Ochii căprui precum chihlimbarul străluceau când cădea lumina soarelui pe ei. Fața-i era rumenă, cu obraji îmbujorați și buze rozalii și moi, ca două petale de trandafiri. Pe cât de frumoasă era fata, pe atât de rea. Toți pețitorii fecioarei se arătau la curtea Împăratului Verde, iar Nova reușea de fiecare dată să-i umilească și să-i ironizeze, astfel încât niciun fecior nu reușea să-i cucerească inima.

Așa se aflau, la doi poli opuși, două persone atât de asemănătoare, dar totuși atât de diferite.

Împăratul Roșu și Împăratul Verde, îngrijorați pentru soarta regatelor lor și ale progeniturilor răsfățate, decid să lase diferențele deoparte și să caute ajutor la o vrăjitoare pe nume Astra... Frumoasă și șireată era vrăjitoarea, iscusită în meșteșugurile magiei necurate. Auzind

de paguba celor doi împărați, farmazoana decide să le blesteme odraslele în loc să le ajute...

Pe Orion, pentru limba-i ascuțită și sufletul rece, Astra i-a împietrit inima, astfel încât feciorul avea să poarte mereu în piept ceva greu, aspru și dur.

Pe Nova, pentru aroganța și răutatea ei, a preschimbat-o într-o bestie fioroasă, cu coarne încovoiate, ca de drac; cu ochii bulbucați, ca două cristale imaculate de sânge ce îți înghețau sufletul de teamă când le vedeai. Corpul îi era mutilat și acoperit de o pătură groasă de blană întunecată și aspră, de culoare cărbunilor. Fiara se hrănea cu emoții. Astfel, Verde Împărat se vede nevoit să își încuie fata transformată în bestie în cel mai înalt turn al palatului.

Ambele blesteme aveau să fie rupte dacă și numai dacă Orion și Nova reușeau să facă pe cineva să se îndrăgostească de ei.

Zilele s-au transformat în săptămâni, iar săptâminile în luni, astfel că, la un an de când Zâna Zânelor i-a blestemat pe amândoi, Orion se arată în fața tatălui său.

- Mi-a ajuns, tată... Cât să mai îndur acest blestem cumplit? Nu am motiv să mă ridic dimineața din pat sau să adorm noaptea în odaie. Nici măcar să-i batjocoresc pe ceilalți nu-mi mai face plăcere. Îți cer binecuvântarea ta și cel mai bun armăsar, pentru că am de gând să plec în lume, să-mi caut sorocul...

Tare l-a durut inima pe Roșu Împărat, dar, în cele din urmă, îi face lui Orion rost de cel mai bun armăsar de la curtea împărătească, de cea mai ascuțită sabie din regat și îl trimite în lume, că poate-poate găsește și el pe cineva să îl iubească.

Astfel pleacă feciorul de împărat la drum, și cutreieră trei zile și trei nopți, neoprindu-se, traverseă șapte mări și șapte țări, până ajunge în împărăția vecină, a Împăratului Verde. Cum foamea striga la el după merinde, Orion cătă de lucru la un hangiu, care îl tocmește să-l ajute la îmbutelierea berii. Drept răsplată, feciorul avea să primească trei arginți, un castron de supă, o pâine și un loc lângă foc pentru o noapte.

A doua zi, pe picior de plecare, lui Orion îi fuge urechea la un negustor care stătea la sfat cu hangiul:

- A dat sfoară în țară Împăratul Verde că, cine izbutește să supraviețuiască trei nopți în odaia mezinei Nova, primește mâna fecioarei în căsătorie și tronul împărăției! Mare mi-a fost mirarea când am aflat că toți pețitorii care intră noapte în odaia fetei, dispar în mod misterios...

Auzind acestea, lui Orion îi fuge imediat gândul la blestemul care-i ținea inima împietrită. Cugetând că poate-poate o va face pe Nova să se îndrăgostească de el dacă supraviețuiește provocării, feciorul pornește spre curtea Impăratului Verde. Ajuns în fața tronului, el grăiește:

- Prea Mărite Împărat, mi-a ajuns la urchi zvonul despre fata Măriei Sale... Mă ofer voluntar și pețitor la mâna fiicei tale...

Vorbele băiatului erau goale și lipsite de emoție, căci nu mai avea în piept o inimă care să-i încălzească glasul. Cu toate acestea, ochii sinceri și zvăpăiați ai lui Orion îl conving pe împărat.

Pe parcursul zilei, feciorului nu i-a fost permis să tragă cu ochiul în odaia Novei, dar, în seara cu pricina, el a fost înfruptat cu merinde din belșug. După pomană, Orion a fost îmbrăcat cu o haină de bronz, ce strălucea palid în lumina lunii pline. Dus în cel mai înalt turn, deschide ușa grea din lemn de stejar pentru a fi întâmpinat de o beznă profundă și de mirosul metalic al sângelui stătut. Pășește înauntru, iar ușa se trântește în urma lui, ecoul răsunând în încăpere. În jur, totul era prăfuit, tapițeria era sfâșiată, pereții erau murdari, iar singura sursă de lumină era o mică fereastră între-deschisă, prin care luna își arunca razele palide asupra odăii prăfuite... O adiere blândă umflă perdeaua de mătase, trimițând un fior de frig pe șira spinării lui Orion. Ochii albaștri ai feciorului cercetează camera, oprindu-se asupra unui ghem de blană cenușie din pat... Încovoiată în așternuturi, dormea fiara care se hrănea cu emoții umane, sub a cărei blană se afla fecioara Nova.

Oricare alt fecior ar fi încremenit de frică la vederea bestiei, dar nu și Orion, căci inima lui de piatră nu-i permitea să simtă nimic.

Adulmecându-i mirosul, Nova se trezește, ochii ei roșii de bestie strălucind ca rubinele în lumina lunii. Se holbează la fecior, nedumerită. Cum putea cineva să nu se sperie de o fiară hidoasă și urâtă ca ea? Orion se apropie de pat și se așează în așternuturi, lângă bestie. Fața chipeșă a băiatului nu trăda niciun sentiment.

Nova îl privea atentă. Nu mai întâlnise până atunci pe cineva căruia să nu-i fie frică, sau care să nu o privească cu dispreț. Peținorii precedenți lui Orion s-au arătat dezgustați și revoltați atunci când în odaie, în loc să găsească o prințesă gingașă, au găsit un monstru hidos. Bestia se hrănise cu sentimentele de ură și mâhnire, golindu-le sufletele și apoi devorându-le cadavrele... Dar, în lipsa oricărei urme de emoții din partea feciorului, fiara nemilosă rămâne nemișcată pe așternuturi, cei doi căzând într-un somn adânc...

A doua zi, întreaga curte se miră să vadă că Orion supraviețuise. Verde Împărat nu mai putea de bucurie, speranța înflorind în imina lui la gândul că, poate-poate, se găsește cineva de-ar rupe blestemul.

În cea de-a doua seară, Orion s-a înfruptat cu bucate mai bune decât în seara precedentă și a fost îmbrăcat într-o haină din argint pur care-ți lua ochii cum intrai în încăpere. Ajuns în odaia afurisită, feciorul se așează din nou pe pat lângă bestie, adormind cu ușurință.

Nova îi privește somnul lin în uimire. Privinu-l pe Orion, cu parul său negru ca abanosul strălucind ca mătasea în lumină, cu fața chipeșă-i, umerii lați și pieptul mândru ce se ridica ușor cu fiecare răsuflare, ușor-ușor, fata monstruasă prinse drag de băiatul cu inima ascuțită. Vai, dar cine s-ar fi uitat vreodată la o bestie ca ea? Nu, nu era cu putință! Astfel,

a doua zi, după ce feciorul a plecat, Nova se pune în genuchi, ghemuindu-se ca o lighioană și începe a se ruga să fie frumoasă din nou.

Auzindu-i ruga, Astra se înfățișează în odaia fecioarei, și văzând bestia pusă în genunchi, cu ochii-i roșii plini de lacrimi și sufletu-i greu cu sentimente, vrăjitoarei i se facu în ciudă. Blestemul ei divin, rupt de un lucru atât de simplu ca niște sentimente de dragoste? Nu putea lăsa să se întâmple una ca asta. Astfel, decide să o păcălească pe fată. Farmazoana se transformă astfel în bestie, luându-i locul fecioarei, cât timp Nova se transformă în zână și este trimisă în înaltul cerului, dincolo de stele, atârnată de lună... Iară fecioara stătea în corbura lunii și privea, lacrimi năvălind în ochii ei căprui precum chihlimbarul și pătând suprafața imaculată a astrului ceresc...

A treia și ultima seară, lui Orion i-au fost aduse cele mai gustoase merinde, gătite de cei mai iscusiți bucătari și degustate de cei mai vrednici degustători. Apoi, feciorul fu îmbrăcat cu o haină minuantă din aur pur, ce strălucea atât de glorios, mai frumoasă decât toate cele văzute, căci la soare te puteai uita, dar la dânsa, ba!

Cu toate acestea, ceva se schimbase în noaptea cu pricina... Orion simțea ceva moale și cald în pieptul lui odinioară rece ca gheața... Era inima lui, care își lepădase haina grea și cenușie, și acum bătea cu putere. Iubirea fecioarei Nova pentru prinț a rupt blestemul pus asupra sa de Astra.

Atunci când intră în odaie, iar ochii albaștri îi căzură asupra bestiei, inima prințului începu să se zbată, iar acesta se năpusti asupra fiarei, spintecându-i capul cu ajutorul sabiei dăruite de Împăratul Roșu... Lighioana se preschimbă la loc în cotoroanță, acum bătrâna și zbârcită, și pierii într-o mare de spumegai roșiatic...

Orion își aduce aminte de cele două nopți petrecute alături de Nova, și un sentiment de dragoste îi înfiripă inima. Feciorul coboară imediat în grajdurule regale, unde, parcă așteptându-l, se afla armăsarul dăruit de tatăl său. Calul alb, cu picioare zvelte și trup robust își dezvăluie atunci aripile... Membrele i s-au desfăcut cu o grație surprinzătoare, fiecare ridicându-se mai înalte decât doi flăcăi puși umăr în umăr. Sclipeau în lumina soarelui, un caleidoscop de nuanțe irizate –alb imaculat ca spuma mării și argintiu strălucitor, dansând în lumina ca reflexia unui ocean liniștit. Penele-i erau lungi și netede îngustându-și vârfurile-i fine ca de catifea. Deși fine la atingere aveau o forță neînduplecată.

Orion a încălecat pe șaua armăsarului și a zburat sus, în ceruri, dincolo de stele, până la lună, de unde a agățat-o pe fecioara de împărat. Astfel, cei doi s-au întors în împărăția Împăratului Verde, chiar înainde de răsăritul soarelui.

A urmat o nuntă mare, care a unit cele două împărății rivale ale Împăraților Verde și Roșu, care a durat șapte zile și șapte nopți, și despre

care se spune că mai durează și acum... Iar Orion și Nova au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, spunându-și povestea de dragoste copiilor lor, ce au purtat-o mai departe până în zilele noastre... Iară pe lună, unde a fost atârnată fecioara Nova, aveau să fie veșnic petele cenușii ale lacrimilor vărsate de frumoasă. Astfel, când îți aruncai privirea pe bolta cerească, la lăsarea nopții, vedeai constelația „Orion", luptând vitejește pentru ajunge la lună...

Și-am încălecat pe-o șa, și v-am spus povestea-așa... Și-am mers dincolo de lună, și v-am spus o mare minciună...

O iubire adevărată

Costache-Anghelescu Ana-Maria
Palatul Copiilor Pitești
Prof. Simona Marineață

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti... A fost odată un rege pe nume Augustus, un rege drept, iubit de supușii lui, fiindcă în regatul său domneau pacea, armonia și iubirea.

Acesta și soția lui, pe nume Esmeralda, își doreau foarte mult un odor, însă această dorință nu le putea fi îndeplinită. Aveau totul, doar acest copil le mai lipsea.

După multe zile de rugi, Augustus și Esmeralda au primit vestea cea mare: vor deveni părinți! Aceștia erau în culmea fericirii.

Regina Esmeralda a născut o fetiță superbă! Strălucea în lumina zilei mai mult decât soarele, iar vestea aceasta a dus la o petrecere în regat, care a durat trei zile și trei nopți.

Când ursitoarele au venit la fetiță, acestea au decis să îi pună numele Raza-de-Soare, de la frumusețea ei. Însă, ursitoarele au omis să o cheme pe Circe, una dintre suratele lor, deoarece încercau să o excludă din grup, fiindcă începuse să își schimbe atitudinea.

Însă, ea a aflat că regina Esmeralda dă o petrecere în cinstea nou-venitei pe lume și și-a făcut apariția, care a fost una neplăcută pentru regat.

După ce toate ursitoarele i-au adus urări de bine și i-au oferit o mulțime de daruri, Circe s-a apropiat de Raza-de-Soare și a spus:

-Când va împlini 18 ani, aceasta va intra într-un somn adânc și va putea fi trezită doar de iubirea ei adevărată. Trebuie să fie sărutată de alesul ei.

Apoi a plecat, iar regele și regina au fost foarte mâhniți.

De când vrăjitoarea Circe și-a făcut apariția în regat, Augustus și Esmeralda nu au mai avut pace vreodată. Trăiau cu frica despre Raza-de-Soare. Le era teamă ca aceasta va adormi și nu va mai fi trezită niciodată.

Raza-de-Soare a crescut frumos, era delicată, respectuoasă și avea un mare talent ascuns: putea vorbi cu animalele. Aceasta își petrecea o mare parte a timpului cu prietenii ei necuvântători și se jucau de minune împreună.

Fata nu a aflat despre soarta ei promisă de Circe, pentru că locuitorilor regatului le-a fost interzis să-i spună prințesei această veste.

Însă, cu o zi înainte ca Raza-de-Soare să împlinească 18 ani, animalele din pădure au decis să îi spună ce se va petrece cu ea în ziua următoare. Aceasta a început să plângă, însă s-a îmbărbătat repede și s-a obișnuit cu aceasta soartă, știind că nu poate face nimic.

În ziua următoare, toată împărăția era în doliu, văzând-o pe prințesă că nu se mai trezește. Regele și regina i-au adus Razei-de-Soare crenguțe de cireș și i-au împodobit patul, în semn de iubire și respect. În fiecare dimineață, păsările veneau și își foloseau vocea lor melodioasă pentru a-i cânta prințesei, sperând că într-o zi se va trezi.

Augustus și Esmeralda au chemat toți tinerii din împărăție, crezând că unul dintre ei va fi alesul. Chiar dacă știau că va fi greu, aceștia nu aveau de gând să se lase învinși atât de ușor.

Au trecut săptămâni, luni, ani... Cine mai știe? Regele și regina încă nu au găsit bărbatul ales pentru fiica lor. Când nimeni nu se mai aștepta, la palat a sosit cel mai sărac fecior din împărăție. Nimeni nu credea că acesta putea fi alesul, însă l-au lăsat să încerce. Când acesta a ajuns în camera Razei-de-Soare, el a sărutat-o pe prințesă, iar aceasta a început să miște, semn că revine la viață. Văzând acest lucru, părinții ei i-au luat în brațe pe feciorul sărac și pe fiica lor. Ei i-au promis băiatului că binecuvântează căsătoria lor și că îi vor lăsa la conducerea regatului.

Însă, când vrăjitoarea Circe a aflat, a vrut să se răzbune și a furat-o de-ndată pe prințesă.

Augustus și Esmeralda au aflat că pe fecior îl chema Eduard și acesta a decis că dorește să lupte pentru a o găsi pe Raza-de-Soare.

Acesta a început să o caute pe fată în fiecare colț al lumii, de la Vest la Est și de la Nord la Sud. Chiar dacă știa că are mult de mers, era convins că într-o zi va reuși, iar prințesa va fi aleasa inimii lui.

După șapte ani de căutări, el a găsit o cocioabă părăsită, într-o mlaștină.

Eduard a încercat să înainteze, însă vrăjitoarea Circe și-a făcut apariția și i-a grăit:

-Dacă vrei să ți-o dau pe Raza-de-Soare, va trebui să îndeplinești trei provocări! Oricum, nu vei reuși!

-Nu mă sperii, vrăjitoare hidoasă! O să îmi duc misiunea până la final și o să îmi salvez prințesa! Mult a fost, puțin a rămas! O iubesc și o să lupt pentru ea!

-S-o crezi tu! Acum, îți voi spune prima provocare: trebuie să construiești un turn enorm, din toate cărămizile pe care ți la voi da. Acest turn trebuie să fie gata până la ivirea zorilor. Nu mai ai mult timp.

Când Eduard a văzut cât de mare trebuia să fie turnul, s-a panicat, știind că nu are timp să îl termine.

Însă, în jurul lui s-au adunat toate vietățile necuvântătoare care erau prietene cu Raza-de-Soare și au decis să îl ajute pe fecior pentru a o salva pe prințesă.

Toți au început să pună osul la treabă și au îndeplinit prima misiune cu succes, având timp să se și odihnească.

Când Circe a venit, animalele s-au ascuns, iar ea a fost surprinsă de vrednicia feciorului. -Văd că ai îndeplinit destul de bine prima provocare... A doua este următoarea: trebuie să furi de pe cerul înstelat un mic corp ceresc auriu, adică o stea, pe care eu o voi purta în păr. Ai termen până la răsăritul soarelui! Grăbește-te!

De data aceasta, Eduard era cu moralul la pământ, știind că este aproape imposibil.

Însă, toate ființele înaripate și-au făcut apariția și i-au adus cea mai strălucitoare stea de pe cer.

La răsăritul soarelui, Circe a venit și a fost absolut uimită că Eduard a reușit să isprăvească cu bine a doua probă. Îi era teamă de tânăr, însă avea certitudinea că va muri încercând să treacă de a treia încercare.

-Acum, trebuie să alegi: fie pleci fără prințesă, dar pleci teafăr și nevătămat, fie încerci să duci la bun-sfârșit a treia încercare, dar, dacă nu vei reuși, vei muri. Tu alegi. Eu zic să fii băiat deștept și să alegi prima propunere.

-Nici gând! O să lupt și o s-o salvez pe prințesă!

-Bine, eu ți-am spus! Trebuie să transformi această grămadă de cărbuni într-o grămadă de aur. Ai termen până la amurgul serii.

După ce vrăjitoarea Circe a plecat, Eduard a început să plângă, știind că asta chiar este imposibil. În fața lui, și-a făcut apariția Baba Iaga, vecina lui săracă, bătrână și neajutorată, pe care Eduard o ajuta mereu, dându-i un blid cu mâncare caldă, adunându-i și tăindu-i lemne pentru foc, ajutând-o mereu la treburile casnice.

-Bună, tinere! Am venit pentru a te salva pe tine și pe Raza-de-Soare! Acum, hai la treabă! Această treabă are nevoie de o vrajă puternică.

Băiatul era uimit de ajutorul nesperat, dar, mai ales, de puterile pe care le deținea bătrâna. Baba Iaga a rostit formula magică și, rând pe rând, cărbunii se transformau în aur. Eduard i-a mulțumit acesteia și i-a promis că o va ajuta mereu.

La lăsarea serii, Circe a venit sigură fiind că o să-l omoare pe Eduard, însă aproape era gata să leșine atunci când a văzut că grămada de aur.

-Mă întreb cum ai reușit... Însă, ți-am promis-o pe prințesă, iar acum va fi a ta.

Aceasta a bătut din palme, iar lângă Eduard a apărut Raza-de-Soare.

-Îți mulțumesc, feciorule! Îți sunt recunoscătoare și mă voi mărita cu tine! Însă, aș dori să vii și tu cu noi, Circe. Cât timp am stat împreună, mi-ai dovedit că tu voiai doar atenție, iar, în adâncul sufletului tău, ești un om bun.

-Îți sunt recunoscătoare pentru aceste vorbe, prințesă! Îmi pare rău pentru tot ce ți-am făcut și sper să mă ierți, însă eu am vrut ca tu să ai parte de un om bun, iubitor și curajos! Mi-ar face plăcere să vin la palat pentru a-mi cere iertare, iar după aceea voi pleca, a spus Circe.

-Desigur! Vino cu noi! i-a răspuns prințesa.

Aceștia au venit la palat și au fost întâmpinați de Augustus și de Esmeralda.Regele și regina au vrut s-o închidă pe vrăjitoare, însă aceștia, convinși de prințesă și fecior, au lăsat-o să plece, înțelegând și ei că ursitoarea dorise binele fiicei lor.

Au pregătit o nuntă maiestuoasă între Raza-de-Soare și Eduard, care a durat trei zile și trei nopți, iar vestea a ajuns peste nouă mări și nouă țări. Ei au rămas să conducă regatul, călăuziți de Augustus și Esmeralda. Raza-de-Soare și soțul ei trăiesc și acum, mai fericiți ca niciodată.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa...

Între mine și tine, există o virgulă

Tătar Alexandra
Palatul Copiilor Cluj
prof. Copaciu Leontina

Sunt haotică.Sunt monstruoasă. Sunt produsul unui produs... al unui produs... Sunt îmbrăcată în privirea ta, care mă strânge, dar nu mă sufocă. Ochii tăi, parcă, încă îmi spun că sunt frumoasă. Prima oară când mi-ai spus așa: „Anastasia, ești frumoasă!” nu am vrut să te cred. Nu puteam să înțeleg că mă poți vedea așa. *Totuși, am înțeles pentru puțin timp acest lucru și când mă privesc în oglindă îl văd pe el, mi s-a părut că zâmbește din colțul băii.* Se spune că iubirea este egoismul suprem...

Asta s-ar traduce că, oare, dacă te iubeam mai mult, încercam să te fac să nu pleci?

/pauză/stop cadru/ mi-am uitat replica/

Cosmos, somnul este anticamera morții, iar eu sunt corelativa ei... un petic de întunecime în mai multă întunecime... Parcă mă tot repet și mă ascund printre cuvinte, vise, ape, pentru că nu vreau să îți spun ce s-a întâmplat în somnul meu.

Dansul nu are un scop precis, probabil asta a fost prima scânteie care se crease în mintea lui când o privea. Mișcarea șoldurilor ei și acordurile, în timp ce Anastasia era o fată cuminte... pentru că ea avea un scop precis. Fata care se juca printre fosfene, *fata rea*, a cărei glas ajungea mai repede spre Rai, decât în Infern, era cea pe care el o primise. Printre cabotini fără viața, Anastasia trăgea arta pură prin răzătoarea ce îi atârna de abdomen, în timp ce el se pregătea să intre pe scenă. Dansul acesta, pe care ea îl dansează doar acum când el se gândise că i se păruse familiar, devine o rezultantă firească, o extensie a sunetului cărnii ce se lovea de marginea ascuțită, ce se contopise cu corpul Anastasiei.

Mișcarea aceasta scenică morbidă se afla în spatele existenței sale... găsise, poate, băiatul, sensul vieții prin așternuturile de pe scene, de vreme ce Anastasia a fost cea care a ales culoarea lor? Acum nu se știe dacă a fost vorba de un orgoliu sau dragoste, dar ce este cert e că fata cuminte a ales să renunțe la *trăirea dramatică,* pentru că a înțeles că, cel mai probabil, *confundarea cu arta însăși* ține de o altă domnișoara, nu de ea.

Anastasia căuta pe Cineva în el și l-a găsit, dar spera ca acel Cineva să rămână mereu întruchipat prin el, dar puțin știa, de fapt, că această complexitate, datorată de Cineva, avea nevoia să întruchipeze și alte forme. Acest lucru îl avea fata să îl înțeleagă mai târziu, pe un tren ce o ducea departe de tot ceea ce numea ea *acasă.*

Ea era mai mică decât el atât cu sufletul, cât și cu anii... dar el a învățat-o să nu se lase bătută nicioadă, pentru că trebuia să învețe să se apare. Din păcate, ea a apucat doar să danseze puțin, mișcarea de luptă fiind la finalul pe care nu a vrut să îl accepte. Copila nu a putut să ridice palma înapoi niciodată, dar a ridicat-o spre ea. Ploi infernale de pumni se răsfrângeau în corpul ei fragil, nemâncat de câteva zile și îmbibat de fum, însă puțin probabil își dăduse băiatul seama că el a fost cel care a oprit-o să mai facă asta. Anastasia a renunțat la durerea fizică și a înlocuit-o cu cea purtată de vis, urlând la apa fierbinte din baia lui.

Luna plină era liantul dintre ei și stele. Vocea lui gravă străbătea kilometrii întregi și fumul său de țigară o ademeneau pe Anastasia spre capitală... *ea era mică și naivă,* nu conștientiza că fiecare încercare de depășire a condiției era răsplătită cu o pedeapsă și a plătit cu prețul buzelor roșii, pe care nu le mai deține... Ele au fost lăsate în trenul în care s-a înfăptuit și sfârșit totul. Două trenuri, ce se priveau prin geamurile cu

sticlă groasă. Se atingeau puțin, dar nu suficient, la o răscruce de cercuri imperfecte, care constituiau motivul ploii infernale din amurg. Șinele cunoșteau fiecare amănut al poveștii, deoarece ei nu erau primii care trăiau această poveste de dragoste.

Îmi place să cred că a aflat și vreun romancier de poveste, ascultând goarnele trenului, care le adăpostise sentimentul de apartenență, și că i-a denumit *luna și soarele*, pentru că el răsărea cu luna, iar Anastasia cu soarele.

Totuși, în Iași locuiesc poeții murdari, unde sunt și eu acum... și cel mai important, luna... Trăgeam ultimul fum de țigară, lângă Politehnică și mă întrebam de ce luna parcă râde de mine. Păream ascunsă, dar ea tot mă găsea.Mare și strălucitoare mă chema spre înaltul cer. În seara acea, stelele păreau nasturi pe care abia așteptam să îi cos de haină. Clipe stihiale, într-un decor al consubțialității ideale.

Luna îmi dărui sentimentul de apartenență... *Anastasia, ești un copil al lunii*, parcă așa mi-a spus cineva, mai demult. Iar am fugit de acasă... Apartamentul meu avea prea multe umbre care așteptau să mă înghită, pentru că eu eram lumina ce le oferea putere...Straniu, acest apartament, unde mi-am vărsat păcatele și, în loc să îi zâmbesc lui *V.*, mi-am arătat dinții, ca un animal de pradă ce a simțit că a pierdut controlul situației. Iașiul a venit ca o eliberare de trecut și un nou început, timpul primind o condiție universală, care a suprapus viața și moartea. Eu devenisem atemporală în fața lunii.

Se auzeau șoapte pe străzi, lumea clocotea de dorințe și gânduri, iar eu eram centru lor. Pășeam timid printre câteva lumini aprinse, iar luna se ascunse de mine... poate se săturase să o privesc, în această vreme bizară... sau poate eram chiar eu cea care era pe cer, pentru că mirosul verii se impregnase maladiv printre venele mele, în care curgea o adrenalină făcută la laborator...

Așadar, a doua zi, după un coșmar în care iar am fost bătută și legată de caloriferul din bucătăria mea, care încă avea câteva pete de sânge uscate, m-am ridicat și picioarele mele m-au dus spre un lac de la periferia orașului. Era dimineață și puțin frig, dar mie îmi plăcea frigul, mai mult decât căldura, pentru că avea posibilitatea să îmi conserve tot ceea ce eu nu am fost pregătită să accept... Mă făcusem una cu lacul, mi-am închis ochii și am plâns, iar lacrimele mele au devenit mărgele de foc ce înconjurau balta de apă... Și am stat ore în șir, printre gânduri pătimașe și sulf afrodisiac, iar pielea moartă dansează printre păgâni...

Puțini aveau să știe că Anastasia se aruncase de fapt în respirația lui, atinsă de interiorul 0 din mintea sa...

Dar romancierul sunt eu, sau luna, sau eu și el, ce este cert este că *seara aceea a fost plină de noi, de doi pioni, ce alergau spre un orizont, creat de noi, când sfidam realitatea. Din pion eu am devenit regina neagră, iar tu un rege de cealaltă parte a mundanului...*

Scrisul e în esență periculos, pentru că dacă aș scrie tot ce simt, aș lua foc și aș da foc cuvintelor, dar încerc să nu uit că la început a fost... O rochie albă se joacă de-a minciuna, ambalată într-o ispită. Părul lăsat să crească deranjat pe spate, roșu, ca mantra aceasta – furia. Pe talia Anastasiei se regăsesc reminiscențe ale unui vechi timp.

Anastasia nu mai e, nici eu... e doar Soarele!

Mărțișor

Vasile Daria Ioana
Colegiul Național „Carol I”, Craiova
Prof. Nicola Victoria Daniela

N-aș ști să vă spun dacă este adevărat sau doar o poveste… Cert este că oamenii vremii credeau în zâne, în duhuri, în spiriduși și în alte ființe magice care nouă, astăzi, ni s-ar părea ciudate.

Totul s-a întâmplat în vremuri demult apuse, pe când omenirea nu era așa grăbită. Sau poate că timpul nu-și grăbea pasul spre veșnicie. Oamenii trăiau simplu, își lucrau pământul, se bucurau la sărbători, la nașterea pruncilor, la cununii, la petreceri și-și boceau bătrânii trecuți de Valea Plângerii. Omenia făcea casă bună cu dărnicia, iar semenii se ajutau între ei.

Mergea vorba pe atunci că într-un an a fost o iarnă tare grea.Atât de rău a fost, că mai să-nghețe toți oamenii înăuntrul caselor.Unii și-au găsit bietele animale țepene în grajduri. Mai fuseseră ierni lungi și grele, dar ca asta, niciodată.

Povesteau bătrânii că, foarte demult, cele patru fiice ale Anului, Primăvara, Vara, Toamna si Iarna, și-au împărțit zilele în așa fel încât să poată face în voie ceea ce își doresc și le place. Tatăl lor, Anul, nu s-a amestecat în hotărârea luată, arătând astfel că are încredere în judecata fiicelor sale. Rugămintea sa a fostînsă ca ele să deranjeze cât mai puțin viața pe pământ, fiindcă greu se poate restabili ordinea firească! Ele au fost de acord și multă vreme anotimpurile s-au succedat în pace și înțelegere ca niște bune surori, ba, chiar se ajutau una pe cealaltă, ceea ce pe bătrânul An îl bucura nespus.

Timpul a trecut și fiicele Anului au crescut. A venit și vremea căsătoriei. Prima a fost Iarna, care s-a căsătorit cu prințul Viscol. Nunta lor a fost nespus de frumoasă, având loc în Palatul de Gheață al Iernii.

N-a trecut mult și sora sa, Primăvara, s-a căsătorit cu cel mai priceput grădinar și florar al timpului, Florus. Nunta lor, mai puțin răsunătoare, a fost pe o pajiște însorită pe care Primăvara a umplut-o cu mii de flori colorate și înmiresmate.

Surorile lor, Vara și Toamna, au considerat că trebuie să-și aștepte soțul potrivit, așa că nu s-au grăbit cu căsătoria.

Nu mică i-a fost bucuria bătrânului An când a aflat că va fi bunic: fiica sa, Iarna, i-a dăruit un nepot, pe Gerar, iar Primăvara, o nepoată, pe Lália.

Viața își ducea, tihnită, cursul ei, zilele treceau, anotimpurile urmau unul altuia, copiii creșteau. Gerar și Lália se întâlneau zilnic la hotarul dintre anotimpuri și se jucau: el făcea cununi din flori de gheață pe care le prindea în cosița brună ca pământul a fetei; acestea se topeau ușor formând picuri de rouă alb-transparentă, ce lunecau pe pielea ei albă ca spuma laptelui. Ea îi culegea flori în culori vii de pe câmpia părinților și le punea, împletiteca o salbă, la gâtul băiatului. Dar, vai, cât de repede mureau, înghețate la atingerea rece a pielii sale; măcar el le putea păstra ca amintire a zilelor copilăriei petrecute împreună. Niciunul nu putea trece, cu totul, dincolo de hotar, fiindcă nu ar fi supraviețuit.

Pe zi ce trecea, Lália devenea din ce în ce mai frumoasă. Era zveltă și sprintenă ca o căprioară, avea pielea albă și netedă ca neaua proaspăt căzută, ochii săi erau ca verdele crud al colțului ierbii, era rumenă în obrajii ca para focului, iar buzele-i erau ca fraga. Părul său negru-brun, lung, cădea în cascade ondulate pe umeri. Purta rochii în culori pastelate, pe care le împodobea cu flori viu colorate.

Nici feciorul Iernii nu era mai prejos: era înalt ca muntele, semeț și suplu ca țurțurii ce străjuiau palatul mamei sale. Avea păr castaniu cu șuvițe sure și albe,cu nuanțe albăstrui-metalice. Ochii săi de culoarea cerului senin erau ageri ca ai vulturului în căutarea prăzii.

Din copiii inocenți ce se jucau împreună odinioară la marginea anotimpului, ajunseseră ,,oameni" în toată firea. Cu toate că, acum, aveau responsabilități și-și ajutau părinții, cei doi continuau să se întâlnească zilnic în același loc din copilărie. Gerar ajungea întotdeauna primul și, din firicelul de apă ce curgea în apropierea hotarului, făcea o mică vază. O aștepta pe Lália cu nerăbdare. Aceasta venea mereu cu flori în mână, dar,în vaza meșterită de el, le așeza doar pe cele de pe pieptul rochiei sale. Fără să-și dea seama, cei doi s-au îndrăgostit… Căutau să se vadă cât mai des, uneori chiar și noaptea.

Văzând-o atât de încântată, neliniștită și visătoare, Primăvara o urmări într-o zi pe fiica sa. Se ascunse în apropiere, într-un tufiș, privindu-i cu drag și cumplită îngrijorare. Ea știa că nu au cum să trăiască împreună. El s-ar topi, iar ea ar îngheța. Oricum ar fi fost, unul din ei ar muri. Gerar și Lália se jucau schimbându-și locul între anotimpuri și râdeau:

- Vezi? Încă nu am înghețat!

- Ha, ha! Și nici eu nu m-am topit! Nu-i așa?!?

Deodată, Gerar o prinse pe fată de după mijloc, o trase ușor spre el, iar buzele lor se uniră într-un sărut care păru să oprească timpul.

- Pentru tine m-aș topi bucuros oricând, iubita mea!

Rușinată, fata lăsă capul pe pieptul lui…

- Dar… poate că există o cale…

Primăvara privea înmărmurită la cei doi și lacrimile începură să picure din ochii ei senini, transformându-se într-o mică ploaie…

- Din păcate, nu există… spuse ea apropiindu-se de cei doi îndrăgostiți. Oricare dintre voi va trece dincolo de hotarul acesta nu va trăi mult timp! Ați văzut și singuri ce se poate întâmpla!

- Mamă?!? Cum…?!?

- Tocmai pentru că sunt mamă! Așa mi-am dat seama că ceva se întâmplă cu tine. Va trebui să afle și mama ta, băiete!

- Cu siguranță, va afla! spuse Gerar. Voi trebuie să știți dacă există și cea mai mică șansă pentru noi.

Se despărțiră cu speranța că părinții lor îi vor ajuta.

Gerar se grăbi să ajungă la palat. Îi veneau în minte tot felul de gânduri și nu își putu stăpâni emoțiile când o văzu pe mama sa.

- Mamă, tu trebuie să ne ajuți! mai că o imploră el.

- Eu?!? Dacă este vorba de ultima ta ispravă... și Iarna făcu o pauză, privindu-și fiul cu reproș… Da, da! Știu! continuă ea… Cum să te pot ajuta, dragul meu? Tu știi că acest lucru nu va fi posibil. Cred că mai bine ar fi să o uiți pe Lalia și să îți îndrepți atenția către altcineva potrivit ție.

- Potrivit mie?!? Dar…

- Da, dragul meu! Crăiasa Zăpezii ar fi o alegere nemaipomenită!

- Doar că Lália e singura potrivită, mamă! Tu nu o vezi ca mine! spuse el hotărât.

- Nu înțelegi, copile!?! Nimeni viu nu a putut trăi pe acest tărâm! Nimeni, în afară de noi, cei născuți din apă și călițI în viscol și gheață! Nimeni! Iarna se întoarse și din ochii ei albaștri picară mici steluțe de gheață.

- Mamă! stărui băiatul… te rog…

O prinse de mână și se așeză în genunchi.

- Of, bine… îl vom întreba pe bunicul tău. Dacă nici el nu știe…

Ușile sălii se deschiseră larg și în prag apăru bătrânul An.

- Iarna, copila mea ! Câtă bucurie aduci ochilor mei! Băiete, ai devenit bărbat în toată firea! Ce frumos ești! zise el și îl îmbrățișă pe Gerar.

- Bunicule, scuză-mi nerăbdarea și impolitețea… și mie îmi pare bine să te văd, dar trebuie să te întreb ceva foarte important pentru mine. Mama crede că ne poți ajuta.

- Știu, copile! Deja toate ființele vorbesc despre voi doi… tu și Lália…

Gerar lăsă capul în jos, puțin rușinat.

- Bunicule, dacă….

- Dragul meu, există o cale….

Fața băiatului se lumină deodată, iar ochii îi scânteiară de speranță.

- Tată! Ce vrei să spui? interveni Iarna.

- Există, draga mea… nimeni nu a mai încercat, dar ea este consemnată în Marea Carte A Vieții. Va trebui să vorbim cu toții. Nu cred că este o hotărâre ușor de luat. Vom merge la granița dintre iarnă și primăvară. Ne vom întâlni cu Lália și sora ta. Vă voi spune ce trebuie să faceți. Eu și prietenul meu, Timp, suntem singurii care pot colinda nestingheriți prin anotimpuri.

În timp ce mama sa privea îngândurată, Gerar nu-și putea crede urechilor și inima-i tresălta de bucurie. În scurt timp, se găseau cu toții la marginea dintre anotimpuri. Bătrânul An vorbi:

- Dragii mei, după cum v-am spus, există o cale de a ajunge să fiți împreună. Doar că… nimeni nu a mai încercat…

- Vom încerca noi! zise Lália entuziasmată.

- Bine! Așa stă scris: "pe rând vor trece fiecare în partea cealaltă și, de vor ajunge teferi, demni vor fi de a trăi împreună. Iar de nu, spre neființă va fi cel ce nu va reuși". Va trebui să treceți fiecare prin anotimpul celuilalt… și… știți ce înseamnă…

- Sigur că voi încerca! zise Làlia.

- Și eu! completă Gerar.

- Deci… noi nu avem niciun cuvânt de spus, zise mâhnită Primăvara.

- Voi merge eu prima! Mâine dimineață, înainte de răsăritul soarelui voi porni prin iarnă.

- Voi fi acolo să te întâmpin, draga mea! rosti Gerar.

Noaptea trecu nespus de greu…

Când nici nu se luminase bine, Lália își îmbrăcă paltonașul de flori, puse în trăistuță ceva de mâncare, își luă rămas bun de la mama și de la tatăl său și trecu în iarnă. La început nu i se păru deloc frig, fiindcă pe unde mergea, soarele încă pătrundea printre ramurile aproape schiloade ale copacilor. Își zise în gând că nu i-ar fi greu să se obișnuiască aici.Începu să îngâne un cântec. Încet, soarele se ascunse,iar căldura razelor sale abia se mai simțea.

Deodată, o mică pasăre aproape înghețată căzu la picioarele fetei. Văzând-o mai mult moartă decât vie, copila o luă cu grijă și o băgă în sân. Când își mai reveni, îi dădu să mănânce din firimiturile de pâine rămase în buzunarul hainei sale. Pasărea îi vorbi cu glas omenesc:

- Fată dragă, dacă nu erai tu, sărmanii mei puișori rămâneau orfani! Te-oi răsplăti și eu cum m-oi pricepe când vei avea nevoie! Și, mulțumind, își luă zborul.

Lália merse mai departe.Totul în jur îi părea pustiu. Aproape se înserase.Umbrele copacilor păreau niște stafii ce o urmăresc. Încerca să meargă mai repede, dar picioarele parcă i se îngreunaseră. Vuietul vântului îi biciuia urechile. Dar ce auzea nu era doar vântul. În apropiere, un pui de urs se tânguia. Încercase să ia niște mure uscate dintr-un rug și

îi era laba plină de țepi. Fata se apropie cu grijă și începu să-i curețe laba. După ceva vreme termină, iar micul urs îi mulțumi, spunând:

- Și eu am să te răsplătesc pentru bunătatea ta, Lália! Ştiu că tu eşti! Cu toții ştim… mai adăugă el în timp ce se îndepărta.

Un muget sinistru o făcu să se ascundă însă după un copac.Speriată, văzu că nu departe, într-un tufiș de spini, un tânăr căprior se înțepenise. Fără să stea pe gânduri, fata se duse spre el și începu să-i descurce coarnele. Țepii ascuțiți îi sângerau mâinile. Cu greu, reuși să-l scoată din mărăciniș. Văzându-se scăpat, animalul îi vorbi:

- Dragă fată, nici nu știi din ce m-ai scăpat! Părinții mei nu m-ar fi găsit la timp și aș fi murit aici, înghețat. Cum te-aș putea răsplăti?

- Bunule cerb, eu nu sunt de pe aici. Trebuie să ajung la Palatul Iernii, dar nu știu drumul.Dacă ai putea să-mi spui…

- Urcă în spatele meu! Te-oi duce până la marginea pădurii… mai mult nu pot merge. De acolo, mai ai de traversat Pădurea de Argint și apoi vei vedea Palatul de Gheață. Acolo locuiește Gerar.Tu trebuie să fii Lália.Cu toții știm povestea voastră și sperăm… Acum, hai! Timpul e prețios!

Fata urcă în spinarea cerbului care o duse până la marginea Pădurii de Argint. Acolo își luă rămas bun și dispăru. Lália privea uimită… Copacii erau ca niste uriași din zahăr candel, cu „brațe" prăfuite în nuanțe metalice de gri. Lumina străvezie a dimineții făcea să pară că umbrele lor dansau. Era atât de frig încât, când respira, simțea fiorii reci ca niște săgeți străbătându-i tot corpul. Troiene de zăpadă străjuiau pădurea. Încercă să își încălzească mâinile suflând în ele, dar se trezi în palme cu… o bucățică de gheață sub formă de inimă. Asta o amuză și o încurajă să continue. Abia mai putea merge. Aproape că traversase pădurea. Zări, ca prin ceață, podul înghețat care lega Pădurea de Argint de Palatul de Gheață al Iernii. Când să facă însă primii paşi pe pod, pantofii îi rămaseră lipiți de gheața groasă, așa că trebui să meargă mai departe desculță. Paltonaşul ei din flori, altădată viu colorat, părea din plumb. Prin urletul ascuțit al viscolului și prin mormanele de zăpadă troienită, Lália înainta cu greu. Ajunse pe o porțiune mai dreaptă. Nu-şi mai simțea picioarele şi, pentru o clipă, chiar se văzu acasă, cu picioarele mângâiate de razele soarelui. De fapt, ursulețul căruia îi curățase laba îi încălzea acum picioarele ca să-şi poată continua drumul. Cu glas stins, Lália murmură „Mulțumesc!" și porni mai departe. Cu mare greutate, urcă ultimele trepte ale podului. La capătul lui, o uşă imensă trebuia deschisă. Lália îşi propti corpul de ea şi încercă să-şi ridice brațele. Nu reuşi. Începu să plângă, gândindu-se că a ajuns până aici şi nu va putea răzbate. Până şi lacrimile îi înghețaseră în ochi şi nu puteau curge. Cu un ultim efort, izbuti să le ridice, împinse cu totul în uşă şi aproape se rostogoli înăuntru, în palat. Era aşteptată.

Gerar, radiind de fericire, se repezi la ea.

- Mamă, a reuşit! Vezi!? A reuşit! strigă el strângând la piept bucata de gheață care era acum Lália. Corpul fetei era inert. Părul lung, buclat, îi înțepenise ca nişte sârme încâlcite, pielea albă devenise mov-vineție, verdele ochilor era cenuşiu, iar buzele erau de culoarea afinei prăfuite. Gerar îşi dădu seama… Disperat, privi întrebător la părinții săi, dar… nimic. Deodată apăru mica pasăre pe care Lália o salvase și puse peste buzele întredeschise ale fetei trei picături din seva Copacului Vieții. Se întoarse spre Gerar și îi spuse:

- Asta o va ține în viață cât să o poți duce înapoi acasă, dar trebuie să pleci imediat. Şi îşi luă repede zborul. Gerar o privi o clipă pe Lália… ar fi vrut să o sărute, să o îmbrățișeze… Cu lacrimi în ochi, se întoarse spre mama sa:

- Sania ta, mamă! Acum!

Iarna făcu semn şi sania apăru. Cu mare grijă, băiatul o urcă pe Lália în ea.

- Vei fi bine, vei vedea! spuse el mai mult pentru a se convinge pe sine. Porni pe drumul spre Primăvară într-o goană nebună. Nu-i păsa de nimic, decât să o poată salva. Cu cât se apropiau de granița dintre anotimpuri Lália începea uşor să-şi revină. Dar Gerar nici nu băgă de seamă că începuse să se topească; şuvițe întregi din părul său grizonant decorau acum podeaua saniei, pielea îi devenise umed lucioasă, iar din mâini îi cădeau picături imense de apă. Cu cât erau mai aproape,cu atat Gerar se topea mai repede. Fata îl rugă să oprească, dar nu vru. Înțelegând că nu va renunța de bunăvoie la ea, Lália îşi îmbrățişă iubitul pentru ultima oară şi, chiar când treceau hotarul în primăvară, rupse unul din țurțurii ce decorau sania Iernii şi îl înfipse în pieptul său. Sania se opri brusc. Un şuvoi roşu, cald îşi croi drum la vale, în timp ce fata se prăbuşi în brațele iubitului său…

- De ce? îngână el printre suspine…

- Pentru că… te iubesc… Şi verdele crud al ochilor ei rămase veşnic întipărit în cerul ochilor lui. Pe locul unde Gerar îi aşeză trupul, răsăriră timid nişte flori roşii, ale căror patru petale parcă îmbrățişau o inimă. Oamenii le-au spus simplu: lalele.

În amintirea iubirii celor doi, oamenii împletesc un fir alb cu unul roşu - mărțișor - simbolizând inocența și dragostea care încă îi unește.

Vivi și copacul fermecat

Cotfasă Miruna Elena
Colegiul Național „Elena Cuza”, Craiova
prof. Cristiana Lungu

A fost odată ca niciodată o veveriță portocalie. Da, portocalie! Portocală cu coadă, nu altceva! Și credeți că se sinchisea că era privită ca o ciudățenie? Da de unde! Era tare mândră de ea! Doar era unică, irepetabilă, originală! E adevărat că și mama ei avea vârful cozii portocaliu, iar tatăl părea că are pe cap o fundă portocalie, dar asta era nimic față de hăinuța ei strălucitoare! Când a venit pe lume, părinții ei au fost mirați de înfățișarea ei, dar uitându-se unul la celălalt, au izbucnit în râs și au exclamat:

- *Da, e fata noastră!*

Vivi, căci acesta era numele gingașei ființe, avea ochii ca două mărgele și un botic auriu, niște pete mici pe portocala noastră!

Acum, familia se simțea întregită și radia de fericire, în vizuina lor secretă din copacul fermecat, departe de ochii altor viețuitoare și de orice primejdie posibilă. Copacul-casă îi privea cu drag pe toți trei când se întorceau în fiecare seară, după ce zburdaseră prin toată pădurea, și era martorul iubirii lor.

În fiecare dimineață, Mama-veveriță o trezea pe Vivi cu mici pupici și cuvinte tandre :

- *Bună dimineața, Vivișor! Mami te iubește!*
- *Și eu te iubesc, mami!* răspundea micuța cu glasul suav.

Ziua o învăța cum să-și îngrijească singură blănița și să-și poarte cu mândrie frumoasa haină catifelată. Iar seara, cum începea luna să apară pe cer, iar soarele se retrăgea la culcare, Mama-veveriță pregătea culcușul cald și începea o poveste. Când ochișorii i se închideau, Vivi era îmbrățișată ușor de Mama-veveriță, care îi șoptea la ureche :

- *Somn ușor, Vivi! Mami te iubește!*

Și Tatăl-veveriței era permanent preocupat să-și arate grija și iubirea pentru micul pui. Cutreiera zglobiu toată pădurea în căutarea hranei, pe care o aducea în obrajii săi mari ca niște buzunare, până în scorbura din Copacul-casă.

În fiecare zi, mama și tatăl îșI învățau puiul, pe Vivi, cum să alerge prin copaci, cum să își folosească frumoasa codiță pentru a sări în stânga și-n dreapta, cum să se cațere cu ajutorul gheruțelor care abia se vedeau de mici ce erau.Era activitatea lor preferată.Ore în șir făceau întreceri prin copaci și se distrau de minune.

Pe zi ce trecea, Vivi devenea tot mai bună la acest joc.

- *Mami! Tati! Sunt prima! V-am întrecut!* răsuna glasul cristalin al micuței Vivi.

Fiecare zi era plină de iubire, jocuri, râsete, întreceri... Iar serile erau pline de căldura Copacului-casă, care îi aștepta și îi primea cu mare drag.

Totuși, într-o zi, se întoarse doar cea mică, Vivi. Frunzoi, copacul-casă, și veverița Vivi îi așteptară multe zile și nopți pe părinți...dar nici urmă de ei!

Copacul-casă înțelesese că Vivi rămăsese în grija lui. Din dimineața aceea, cei doi deveniră cei mai buni prieteni.

- *Vivi, ai grijă, perie-ți codița!*
- *E mai frumoasă așa, Frunzoi!*

De când dispăruseră părinții, el descoperise că știa să râdă cu foșnet, că putea dansa grațios cu crengile-i de smarald, că-i era la îndemână s-o mângâie ușor pe Vivi pe creștet și că reușea s-o adoarmă legănând-o.

Devenise copacul fermecat!

Dar într-o dimineață rece de primăvară, Frunzoi a auzit cum pericolul se îndrepta spre pădurea lor. Pădurarii și vânătorii veneau să taie copacii și să ucidă bietele animale pentru delicatese. Repede, copacul fermecat a trezit-o pe Vivi și a anunțat-o de pericolul ce urma să vină. Ce să facă? Cum să te aperi în fața oamenilor? Sunt mulți, puternici...

- Dar și noi suntem mulți, Frunzoi! Ar trebui să ne-adunăm forțele! Mie nu mi-e frică! Sună-ți frunzele, să te audă toți ai tăi, să-i cheme pe toți ai mei, să ne împotrivim!

Copacul-casă începu a-și scutura coroana. Se auzi un foșnet de neliniște și revoltă în toată pădurea. În curând, apărură dintre copaci puzderie de animale mari și mici, fioroase și blânde. Crengile erau pline de păsări zgomotoase, agitate. În fruntea tuturor, ursii amenințători în două labe și lupii cu colții sticlind.

Apărură și oamenii la orizont. Multe mașini, utilaje amenințătoare... Unii dintre ei însă se prinseseră de mâini și făcuseră zid între pădure și utilaje. La început, animalele priviră fără să înțeleagă, dar oamenii aceia așezară jos o cușcă din care, când deschiseră ușița, alergară spre pădure două verițe cu șuvițe portocalii!

- *Mamă, tată! strigă Vivi! Voi, voi...*

Frunzoi nu-și credea ochilor! Erau vii...se întorseseră...

- *Aveți încredere! Ne vor proteja! Unii dintre ei înțeleg! strigară verițele.*

Urmă o îmbrățișare ce părea să nu se mai sfârșească. Vivi strălucea ca o flacără portocalie în brațele părinților ei.

De teama mulțimii de animale, intimidați de ziariști și activiști de mediu, cei ce voiau dispariția pădurii începură să se retragă. În curând, se făcu liniște. Timid, începură și animalele să se întoarcă la ale lor. Scăpaseră!

În copacul-casă, ascunși de ochii celorlalți, Vivi și ai ei începuseră a recupera timpul pierdut.Frunzoi răsuflă ușurat și-și fâșâi frunzele cu tandrețe. Își făcuse datoria.

Oare trebuia să fie în continuare copacul fermecat?!

Trandafirul vieții

Butan Alexia-Maria
Colegiul Național ”Carol I” Craiova
Prof. Petruța Ungureanu

A fost odată ca niciodată, pe vremea când lupii și mieii se înțelegeau precum frații, dar oamenii nu, un împărat care avea o soție iubitoare și frumoasă asemenea florilor aurii de pe cerul nopții. Cei doi au avut o fată, la fel de gingașă ca mama ei. Cele două minunate făpturi semănau precum două lacrimi de mamă.

Împăratul căzuse greu bolnav și nici măcar cei mai înțelepți nu credeau că își va mai reveni în puteri. Înspăimântat de această veste, și-a chemat numaidecât familia lângă patul de suferință, pentru a le lăsa celor dragi tot ce are mai scump pe lume.

- Neprețuita mea soție, fiecare suflet din această împărăție rămâne în grija ta, iar averea pentru care am tot trudit o viață întreagă, folosește-o cum știi tu mai bine, căci am încredere în judecata ta.
- Scumpa mea fiică, acest trandafir îți aparține!

Îi înmână floarea fetei, însă în așa fel încât să se înțepe într-unul dintre spini, iar trandafirul... căpătă într-o clipă culoarea aurie a părului mătăsos al copilei. Apoi, sleit de puteri, tatăl o avertiză:

- Nimeni, dar nimeni să nu se atingă de această floare, pentru că fiecare ființă, fie ea trăind în adâncurile misterioaselor mări, fie petrecându-și zilele în cerul albastru de cristal sau chiar pe pământ, depinde de acest trandafir. Oferă-i lumină și hrănește-l, preaiubită copilă, căci toată viața din împărăția pământească este legată de tine, acum!

După câteva ceasuri de chin, împăratul închide ochii pentru vederea acestei lumi. Odată cu plecarea sa în împărăția cerurilor, totul se schimbă. Soția împăratului se risipea zi și noapte, cheltuind tot ce rămăsese drept sprijin tuturor locuitorilor, pentru traiul zilnic.

Cât despre prințesă, a fost închisă în cămara ei întunecoasă, pradă geloziei pe care chiar mama ei o hrănise în adâncul întunecat al sufletului...Trandafirul i-a fost luat și pus lângă patul împărătesei, pentru ca ea să adoarmă admirându-i splendoarea.

Timpul trecea, iar floarea se ofilea. Dar cum putea fata evada din cel mai izolat iatac al celui mai înalt turn?...S-a strecurat pe fereastră, rănindu-și brațele minunate, și a pătruns în dormitorul împărătesei. A înșfăcat trandafirul, fără să stea pe gânduri, și s-a afundat în pădure. Îi era nespus de teamă: nu avea niciun suflet cald lângă ea, apoi..., ceva sau...cineva, o prezență de nenumit, s-a târât aproape de prințesă:

-Mergi pe urmele mele, peste munții falnici și văile umbroase! Îți voi da tot ce ai visat, dar tu lasă-ți voința și toată ființa în puterea mea!

Orice gând de ezitare al fetei a fost strivit:

-Poveștile magice care te-au legănat în copilărie vor deveni realitate. Vei fi în siguranță sub puterea mea, dar lasă-mi-te întru totul!

Știa, fata știa că fusese vrăjită, însă și-a însoțit pașii cu acea creatură. Trecuseră mai multe luni de la dispariția sa. Căutătorii au fost opriți de nemaivăzute geruri. În timp ce prințesa își purta trupul pe gheața subțire a lacului din inima pădurii, oglinda lui s-a spart. Înfiorată de acele subțiri ale apei, fata își vine în fire. Fuge, fuge mai iute ca vântul, cu floarea la piept, floare pe care încearcă să o încălzească în așa fel încât să nu piară din cauza iernii cumplite. Strigătele ei sfâșietoare de ajutor sunt însoțite, însă, neîncetat de o voce plină de viclenie:

-Mergi pe urmele mele, peste munții falnici și văile umbroase! Îți voi da tot ce ai visat, dar tu lasă-ți voința și toată ființa în puterea mea! Poveștile magice care te-au legănat în copilărie vor deveni realitate. Vei fi în siguranță sub puterea mea, dar lasă-mi-te întru totul!

Nu era vocea tremurată a făpturii pe care o întâlnise odinioară, ci chiar a mamei sale! O ademenise în pădure pentru a o pierde pentru totdeauna, fără a ști că prințesa reușise să salveze trandafirul. Cu furie, nenumita ființă încearcă să-l smulgă din mâinile înghețate ale fetei, dar în zadar. Furia împărătesei celei crude crește atât de mult, încât se preface într-o montruoasă făptură care scuipă flăcări și arde din rădăcini pădurea fermecată!...

Flăcările blestemate mistuiră întreaga împărăție, căci floarea fermecată era acum scrum, cernut pe catifeaua stinsă a rochiei.

Dintr-odată, o voce blândă, de undeva din norii senini, șopti:

– Vezi tu, scumpa mea copilă, răul este pretutindeni, chiar și în bine, dar tu așteaptă, așteaptă să iasă la iveală! Trandafirul vieții este acum la mine. Știam ce suflet de piatră ascunde mama ta. Acum, că ai văzut cu propriii tăi ochi sclipitori, mergi să ai grijă de împărăția pe care am lăsat-o în urmă, căci acum știi care este diferența între bine și rău, odorul meu!

Împăratul își veghea familia din ceruri. Cât de mare poate fi dragostea unui părinte pentru pruncul său!

Maștera nu a mai fost văzută de atunci, iar viețuitorii au trăit și vor trăi cu inima împăcată, căci prințesa s-a luptat cu răul din inima

binelui, ridicând pe fiecare locuitor care a căzut în deznădejde, dând naștere unei noi împărății.

Fiecare dintre ei a trăit și va trăi până la binecuvântate bătrânețI!

Ochii negri

Motroc Ana-Maria
Colegiul Național „Nicolae Titulescu” Craiova
Prof. Marcu Alina

A fost odată ca niciodată un prea frumos și îndepărtat ținut fermecat, care poseda toate florile care mai de care mai frumoase cu un miros îmbătător datorită sevei rafinate. Peisajul primăvăratic se lăsa asupra ținutului aidoma unui cârd de păsări ce călătoreau pe misteriosul albastru al cerului.

În această lume, în care binele și răul se luptau, se aflau doi copilași dați de Dumnezeu, pe nume Maria și Aurora, fetele unui împărat și ale unei împărătese, cunoscuți pentru bunătatea lor. Fetele la chip păreau asemenea a două picături de apă, totuși diferențele se făceau văzute în anumite aspecte... Maria avea un păr castaniu, moale la atingere ce se revărsa pe spatele ei zvelt, pielea albă ca laptele proaspăt, iar ochii licăreau un verde ca smaraldul, rar întâlnit. Prin sătucul în care se afla castelul, când se plimba își lăsa liber zâmbetul strălucitor ce emana o lumină caldă și plăcută în suflet, mersul îi era firav și delicat, aidoma unei ciute. Aurora avea părul la fel de frumos, o piele la fel de albă, dar ochii îi erau negri și nu împrăștiau aceeași bunătate ca cei ai surorii sale. Zâmbetul nu-i ieșea niciodată la lumina zilei, iar mersu-i era apăsat, puternic, încât pământul i se cutremura sub picioare.

De mică, Aurora își detesta din plin biata surioară. Îi fura de fiecare dată jucăriile, îi rupea hainele, uneori se ascundea de ea prin castel ca să nu o găsească, dar Maria nu zicea nimic, deoarece își iubea așa de mult sora încât nimic nu ar fi putut să o oprească.

Într-o zi ploioasă, în care tristețea își făcuse loc prin aerul dulce de primăvară, Aurora dispăruse și nici că a mai fost găsită de atunci. În sufletul pur și nevinovat al Mariei s-a așternut un nor gri de tristețe, neînțelegând unde a greșit și nu știa cum să-și recupereze surioara. Slugiile și gardienii au fost trimiși de către împărat în căutarea fetei. Aceștia au căutat-o trei zile și trei nopți; au căutat-o prin tot satul, întrebând toți sătenii, dar degeaba, apoi au mers la râul ce era vecin cu ținutul, dar fără de folos, iar apoi au mers în jurul micuțului oraș din apropiere, tot fără să-i dea de urmă... Totuși, un loc rămăsese necutreierat, iar acela era Pădurea Morții.

Pădurea Morții se afla în apropierea ținutului și fel și fel de legende se glăsuiau prin ținut, care mai de care mai urâte și mai înfricoșătoare. Unii spuneau că cine avea să calce în pădure, nu mai avea să se întoarcă, alții spuneau că un blestem avea să se pună asupra ta, iar alții susțineau că acolo s-ar fi aflat o vrăjitoare ce seara prepara poțiuni și grăia vrăji, dar nimeni nu știa cu adevărat adevărul...

Așa că într-o dimineață în care păsărelele ciripeau vesele pe crengușele copacilor bătrâni, Maria și-a luat inima în dinți, s-a dus la părinții ei și le-a spus:

- Dragă mamă și dragă tată, vă anunț că eu o să plec în Pădurea Morții pentru a o căuta pe Aurora, pentru că nimeni mai mult ca mine nu are să o caute!

- Cum?! În Pădurea Morții? zise bătrânul rege cu glasul răgușit. Tu ești singura mea fată rămasă, ce am să mă fac eu dacă te pierd și pe tine? Ce am să mă fac?

- Dar cum are să meargă o fată așa firavă și delicată ca tine într-un loc cu atât de mult rău? vru împărateasa a ști.

- Dragii mei părinți, eu vreau să nu vă îngrijorați, pentru că am să fiu bine, iar eu de Pădurea Morții n-am să mă tem! Nu mă voi lăsa până nu îmi voi găsi surioara!

Și așa curajoasa Maria se urcă pe căluțul ei, Ares, care era un armăsar alb, ce avea câteva pete negre pe spate și a cărui coamă era lungă și strălucitoare, lăsând bataia vântului să o poarte în aer. Alături de ea se aflau și doi gardieni, cei mai buni ai împărăției, trimiși de părinții ei pentru protecție. Ajunși la Pădurea Morții, Maria își lăsă căluțul lângă scoarța unui stejar bătrân și îi zise:

- Dacă n-am să mă mai întorc, să te duci fuguța-fuguța acasă și să-i anunți pe părinții mei!

Căluțul dădu supus din cap, iar prințesa alături de cei doi gardieni se făcură dispăruți. Imediat cum păși prin intrândul pădurii, fură întâmpinați de o ceață deasă ce se lăsă asupra lor, care îi făcu să se despartă unii de ceilalți. Pământul începu să se preschimbe într-un noroi adânc și fără fund, copacii să devină duri și decojiți de parcă nu mai fuseseră îngrijiți până atunci, iar sunetele să se asemene unor țipete, unor urlete chinuite. Maria începu să tremure toată de frig și de frică în timp ce mergea pe cărarea ce i se arăta în față, înaintând, din norul mare și întunecat de ceață, se zări o pisică neagră cu niște ochi la fel de negri, parcă diabolici. Fata simți o ciudată neliniște uitându-se la pisică, în același timp și o familiaritate, și începu să meargă, parcă hipnotizată, după această făptură.

Pisica cu ochii ca tăciunele o călăuzi pe fată până la marginea unui râu de o culoare stranie, ce emana aburi. Maria luă de pe jos un băț și îl băgă cu mâna tremurândă în lichidul verzui, acesta topindu-se ca ceara, iar din râu ieși brusc o arătare. Fata, de spaimă, se împiedică și căzu pe

spate, iar când ochii ei se ridicară cu teamă spre lac, în fața ei se ivise nimeni alta decât Aurora, doar că sub o formă terfiantă. Părul ei nu mai era castaniul catifelat și pur de dinainte, acum era negru ca cerul nopții, pielea ei păra bolnăvicioasă, iar în afară de ochii negri tulburători, restul chipului îi era ascuns de păr. Maria dădu drumul unui hohot de plâns plin de suferință, neștiind ce s-a întâmplat cu sora ei și cum să o aducă înapoi.
- Aurora, scumpa și prețioasa mea soră! În ce ai putut să te transformi? Cum ai ajuns așa? zise printre suspinde Maria.
- Dragă Maira, Pădurea Morții m-a ajutat să mă regăsesc pe mine, să-mi găsesc adevăratul loc în care sunt singura conducătoare!
- Aurora, dar aici nu este casa ta! Casa ta e alături de mine, mama și tata, acolo este locul tău.
- Greșești! spuse arătarea cu mânie. De acum și până când sufletul îmi va pieri acesta va fi palatul meu, nu altul!

Maria vru să-și ia surioara de mână, dar aceasta se retrase brusc și, cu mânie, aruncă un blestem asupra prințesei, dar nu apucă să-l zică bine, fiindcă imediat își făcu apariția călușul Ares, care sări pe vrăjitoarea cea rea. Maria, bulversată de situație, căzu la pământ într-un somn adânc...

Încet, tânăra încercă să-și deschidă ochii, derutată la început, dar apoi recăpătându-și treptat memoria și văzu că se afla la ea în cameră. Lângă pat se aflau împărăteasa și împăratul.
- Unde este Aurora? Și ce s-a întâmplat, cum am ajuns aici? vru mica prințesă a ști.
- Te-a adus Ares după ce ai leșinat, zise mama, iar Aurora...Aurora a rămas în Pădurea Morții, draga mea, acolo unde îi este cu adevărat locul.

Maria își îndreptă capul spre geam, privirea ei descoperi în depărtare Pădurea Morții și o făptură mică rezemată de același copac unde Ares fusese lăsat să aștepte. Era pisica neagră, ce se uita la Maria cu ochii ei cristalini și negri, rămânând de strajă parcă, un liant între lumea Mariei și tenebrele celeilalte lumi din inima pădurii.

Fiicele Anotimpului

Bârcu Maria-Teodora
Colegiul Național „Frații Buzești” Craiova
Prof. Simon Aurora-Mihaela

A fost odată ca niciodată o împărăție, într-un ținut îndepărtat, unde Dumnezeu a pus tot ce e mai bun și mai frumos, unde pacea domnea, iar liniștea era la casa ei. Locul părea desprins din Rai, grădinile erau înflorite și parfumate, florile și copacii erau veșnici, iar păsările nu călătoreau, ci doar încântau localnicii cu trilurile lor, adevărate concerte în fiecare zi. De asemenea, animalele nu erau sălbatice, conviețuiau cu

oamenii și se sprijineau reciproc. Vremea era și ea prietenoasă, iarna blândă, toamna călduroasă, vara cu zile însorite și nopți ploioase, iar primăvara încununa anul cu temperaturi prietenoase pentru oameni și plante.

Peste tot ținutul domnea Împărăteasa Anotimpurilor, o femeie frumoasă, blajină, dar strașnică în același timp. Împărăteasa avea grijă ca totul să fie la locul lui, localnicii să se înțeleagă și să nu le lipsească nimic. Aceasta avea trei fiice, Iarna, Primăvara și Toamna, pe care le creștea singură, deoarece tatăl lor murise la câțiva ani dupa nașterea mezinei. Acestea erau una mai frumoasă și mai înțeleaptă ca alta, erau crescute în așa fel încât să nu simtă lipsa tatălui său și să nu le afecteze viitorul.

Pe măsura ce creștea, fiica cea mijlocie, Primăvara se simțea din ce în ce mai singură și mai incompletă, parcă ii lipsea ceva. Trecuse deja o perioadă și starea acesteia nu se îmbunătățea. Împărăteasa Anotimpurilor a realizat că singurul ei regret începuse să-i afecteze viața fiicei sale. Regretul era ca le-a ascuns fetelor sale că în urma cu câțiva ani, după nașterea Primăverii, aceasta a mai făcut o fată, care după câteva zile de la naștere a fost furată și de atunci tot regatul a căutat-o, dar nu a fost de găsit. Acest lucru a dus la moartea tatălui, care cuprins de aceasta durere, nu a putut suporta lipsa copilei și a murit de inima rea. A conștientizat că era timpul ca Primăvara să afle povestea și să știe adevărul care îi umbrește viața și ii provoacă tristețe. Cum a aflat aceasta a încremenit, și o parte din ea era înapoi acolo. Primăvara, cu ochii în lacrimi și cu vocea tremurândă, a întrebat-o pe mama sa, Împărăteasa:

- Dar ... cum era?
- Draga mea, ca și voi era unică. Frumusețea ei era totuși aparte, avea părul blond și mătăsos ca razele Soarelui oglindite în apa mării, ochii verzi ca picăturile de rouă pe verdele crud al ierbii fragede, față albă și curată, precum izvorul dimineața, suavă și liniștită ca o noapte senină de vară, zice mama cu ochii căptușiți de lacrimi.
- Dar, cum a fost furată? Voi nu ați văzut nimic?
- Asta e ceva ce nu-ți pot spune, a fost mereu păzită. Eu, împreună cu tatăl vostru, am avut mereu grijă de ea și nu a fost lasată singură, a fost lăsată doar în preajmă surorilor tale mai mari.

Cele două, mama și Primăvara, au decis să țină secretul pentru ele și să plece în căutarea fiicei dispărute. Poate după ani, Dumnezeu le va ajuta și o vor găsi. Au căutat fără încetare, timp de nouă zile și nouă nopți și mezina era de negăsit, dar acestea nu-și pierdeau speranța, erau încrezătoare că va apărea și că vor reîntregi familia din nou.

Văzând disperarea din ochii copilei, mama i-a sugerat să caute o vrăjitoare despre care auzise că are puteri neobișnuite, poate citi viitorul, dar știe și trecutul celor care îi calcă pragul, pentru a afla informații despre fată.

Ajunse pe terenul vrăjitoarei, au rămas împietrite. Totul era întunecat și rece, locul era sinistru și deodată le-a cuprins teama. Era așa pustiu și fără urmă de vreo vietate, încât niciun animal nu exista. Trilurile păsărilor lipseau, grădinile înflorite și parfumate erau aici niște locuri uscate și lipsite de viață, nimic nu se asemăna cu ce era în împărăția lor. Intrând la vrăjitoare au văzut-o citind în globul ei magic și aceasta cu un glas înfiorător le-a întrebat:

- Cum îndrăzniți să intrați în casa mea? Cine sunteți și de ce mă căutați?
- Eu sunt Împărăteasa Anotimpurilor, iar aceasta este fiica mea Primăvara. Am venit pentru a ne citi în globul tău magic, a zis mama emoționată.
- Am auzit multe despre voi, însă nu credeam că veți veni vreodată să vă citesc viitorul. Știu deja de lipsa fiicei tale, Vara.
- Dar cum... ? a zis împărăteasa.
- Eu știu totul, am văzut că de ceva timp, Primăvara este din ce în ce mai abătută și mai tristă și am descoperit că Vara era sora ei mai mică și că acestea aveau o conexiune cum niciuna dintre fetele tale nu avea cu ea vreodată.
- Și ce ne poți spune despre ea?
- Nu știu dacă este bine să vă spun.
- Știi unde e acum?
- Da!
- Este încă în viață? a întrebat cu o voce disperată Împărăteasa.
- Da, este încă în viață, dar nu pot spune multe.
- Te rugăm, fie-ți milă!
- Aceasta este mai aproape de voi decât vă puteți imagina vreodată, este într-un loc, ținută captivă, dar este sănătoasă și radiază cum nu am mai văzut pe cineva.
- Mulțumim pentru ajutor, vom reveni dacă mai avem nevoie de puterile tale, a zis Primăvara.

La auzul spuselor vrăjitoarei, cele două s-au mai liniștit, însă ceva nu le dădea pacea. Cine le-a putut răpi fata și de ce a vrut să le facă rău? Acestea au continuat căutările timp de șapte ani, zilnic, însă niciun semn că se apropiau de fată nu apărea.

Timpul a trecut, prințesa Primăvară și-a întemeiat familia ei, căsătorindu-se cu un tânăr împărat. Cei doi semănau extraordinar de mult, fiind două ființe calde, care se gândeau la poporul lor asemenea Împărătesei Anotimpurilor, având grijă ca totul să fie la locul lui, ca localnicii să se înțeleagă și să nu le lipsească nimic din toate cele necesare traiului zilnic. Cei doi au avut un fiu, pe nume Ghiocel. Erau un baiat de o frumusețe nemaiîntâlnită, blond cu ochii de un albastru precum seninul cerului, cuminte și liniștit. Era exact așa cum o descrisese împărătească pe fiica ei – Vara.

Aceştia mergeau deseori la palatul surorii ei mai mari, Iarna, care locuia singură încă dinaintea naşterii Primăverii. Palatul era construit în totalitate din cristal, cu ferestre mari, candelabre de gheaţă, parcă desprins din tărâmul Crăiesei Zăpezii. Acesta era situat pe versantul înalt al unui munte, înconjurat de nea. Covorul alb, moale şi pufos ca un nor, era locul preferat de joacă al ghiocelului.

Băiatul o iubea nespus de mult, pe mătuşa lui - prinţesa Iarna şi mereu se simţea bine în prezenţa ei. Aceasta era blândă şi liniştită. Înţelepciunea ei era recunoscută de toată lumea, iar frumuseţea ei o făcea să fie iubită de tot poporul şi de asemenea ascultată de toţi slujitorii şi ajutoarele ei de la palat.

Anii treceau şi Primăvara era din ce în ce mai supărată şi mai bolnavă de gândul lipsei surorii sale Vara. Îşi pierduse orice speranţă că o va găsi şi simţea mai adânc şi mai puternic că lipseşte o parte din ea şi nu va putea fi niciodată la fel, întreagă. Sora ei, Toamna, era mereu lângă ea chiar dacă nu-şi putea explica de unde pleacă durerea ei şi cum o poate ajuta. Însă Iarna, nu-i oferea compătimire şi nu era alături de sora ei, părând de gheaţă.

La vederea mamei sale, Ghiocel se îngrijora şi suferea şi el alături de ea, îmbolnăvindu-se de inimă rea. Acesta s-a dus la mătusă lui, Iarna şi i-a spus că-i este teamă ca mama lui să nu moară înecată în lacrimile ei.

O dată cu durerea prinţesei Primăvara, natura suferea şi ea, vremea schimbându-se, era frig şi întunecat, ploua zilnic, iar grădinile înflorite şi parfumate erau acum precum cele din ţinutul vrăjitoarei, uscate şi lipsite de viaţă.

După ceva timp, Iarna, milindu-se de suferinţa copilului, a chemat-o pe sora ei Primăvara, împreună cu familia ei, pentru a afla ce o macină şi a încerca să o ajute, vindecându-i durerea. Însă prinţesa Primăvara a decis să nu încalce înţelegerea pe care o avea cu mama sa, Împărăteasa Anotimpurilor, menţinând secretul, cu toate că ea suferea din toată inima şi viaţa i se scurgea puţin câte puţin în fiecare zi.

Primăvara nu avea încredere în sora ei mai mare. Faptul că aceasta nu-i fusese alături timp de ani de zile şi tocmai atunci voia să o ajute, a pus-o pe gânduri pe prinţesa Primăvara. A decis să plece în căutarea surorii ei prin ţinutul Iernii, singurul loc unde nu ajunseră, ea şi mama ei. A căutat-o prin toate cotloanele, în pivniţă, în camera secretă, peste tot, însă prinţesa Vara era tot de negăsit. Fiind slăbită, sleită de puteri a hotarât să meargă şi să se odihnească în dormitorul prinţesei Iarna. Ajunsă acolo, o senzaţie puternică a cuprins-o, starea ei s-a îmbunătăţit. Păşind puţin câte puţin prin cameră, simţea cum golul din viaţa ei se completa şi ea devenea din ce în ce mai întreagă.

Ajunsă în faţa raftului cu cărţi, a simţit o atracţie puternică, l-a atins şi s-a deschis o uşă secretă dezvăluind o încăpere. Aruncându-şi privirea spre interiorul încăperii, a observat o fată incredibil de frumoasă,

cu părul blond și lung, ochii ca niște smaralde exact ca în descrierea împărătesei mamă. A simțit imediat ca avea în fața ei sora mai mică – Vară. Neștiind cum să procedeze, prințesa Primăvara a vrut să o ascundă de sora lor ,Iarna, însă aceasta le-a găsit. Cu ochii în lacrimi, Iarna le-a explicat că la nașterea surorii ei Vara, s-a speriat, crezând că Primăvara nu o va mai iubi pe ea ca înainte, acordându-i mai multă iubire noii venite în familie.

Primăvara i-a explicat că orice va fi, va ține la toate la fel de mult și că nimic pe lume nu o va putea sa o facă să iubească pe una mai puțin decât pe alta și că legătura lor de sânge este invincibilă, dovadă faptul că dupa ani de zile, ea nu se simțea întreagă decât cu toate surorile lângă ea.

Cele patru surori s-au unit si au format o familie numeroasă, puternic legată spre bucuria mamei lor, care și-a văzut în sfârșit visul de a avea copilele la un loc, sănătoase și fericite.

O dată cu găsirea prințesei Vara și revenirea printesei Primăvara, ținutul a înflorit din nou, totul era ca înainte, grădinile înflorite și parfumate, copacii înverziți, trilul păsărilor era dulce cum nu mai fusese vreodată, oamenii mai fericiți și mai frumoși. Peste tot era numai pace și armonie, și poate or fi și în zilele noastre...

Și-am încălecat pe-o șa
Ca să vă spun vouă așa
V-am spus povestea mea
Ce-a înflorit în mintea mea

Jean Carronal

Căpitanu Theodor Alexandru
Colegiul Național „Frații Buzești” Craiova
Prof. Irina Căpățînă

În seri ca aceasta, când nu-și putea găsi liniștea în pachetele Marlboro sau în paharele de șampanie, îi plăcea să se uite îndelung la luminile din Cannes și, mai departe, la Nisa și la Monte-Carlo. Într-adevăr, când migrenele deveneau prea greu de suportat, îi plăcea să privească îndelung luminile din Cannes și să viseze că ar fi putut avea libertate, că, dacă ar fi încercat, ar fi putut fugi departe, departe de conac, departe de destinul său, departe de chipul său, departe de numele său. Jean Victor Carronal. Jean Carronal. Carronal. Car-ro-nal

Își verifică încheietura. La naiba! Mai avea o jumătate de oră până când urma să înceapă balul debutantelor: ura lumea din care făcea parte, ura cât de intoxicantă era, cât de superficială și cât de greu îi era să evadeze din ea. Dar era indubitabil, lumea în care se născuse, singura

lume din care făcea parte. Lumea puterii, a numelor, a averilor, a frumuseții, a ierarhiilor.

În timp ce își aranja butonii de aur ai sacoului, își lăsă degetele să se prelingă pe marginea oglinzii**.**Nu era arogant, dar devenise de ceva timp conștient de propria-i frumusețe și de puterea și influența care o însoțeau.Își atinse chipul cu două degete, trasându-și trăsăturile imberbe: își purtă arătătorul de-a lungul bărbiei, unde începuseră să apară câțiva peri bruni, astfel că pielea îi devenise aspră, dar se pierdu în nisipul fin al obrajilor, unde creșteau doar trandafiri și se opri acolo unde mandibula îi articula buzele palide. Într-adevăr, avea o calitate irezistibilă, calitatea adolescenței roșiatice ce-i curgea prin trup, calitatea ochilor săi, atât de albaștri, încât oglindeau în ei tristețea semilunilor în ciclu, calitatea zâmbetului său radiant, în care parcă ascunsese toată inocența și naivitateadin lume, astfel căn-ai fi putut să te desparți de frumusețea lui nici dac-ai fi încercat, ba mai mult, i-ai fi oferit tot ce e mai bun din tine doar ca să îi mai poți sorbi încă odată chipul. Și, oricât de mult îi displăcea să recunoască asta, numele său îi aducea o plăcere uriașă. Jean Victor Carronal. De multe ori se trezea despărțindu-l în silabe, bucurându-se de sunetul fiecăreia pe vârful limbii sale. Jean Carronal. Carronal.Car-ro-nal. Numele său avea o splendoare unică, în ce reprezenta și în ce evoca și în ce inspira. Și de ce să mintă? Tot numele său îi modelase viața până acum, era moștenitorul gloriei și, într-o zi, avea să poarte chiar el stindardul acestei glorii. Într-adevăr, numele-i era destinul și frumusețea-i era puterea.

Inelul începuse să atârne, din ce în ce în ce mai greu, în buzunarul sacoului, așa că îl scoase și se jucă cu el în palmă. Mereu fusese intrigat de sigiliul de argint, de ce era menit să reprezinte: tatăl luiîi spusese că trebuia să fie un vultur prădător, dar lui i se păruse mereu că seamănă mai mult cu un pește preistoric, blocat într-un acvariu. **Ar trebui să ți-l pui pe deget.** Încercă să nu asculte de cuvintele lui Doppelganger, dar de data asta poate avea dreptate. Știa cât de mult i-ar fi impresionat pe ceilalți însemnul puterii sale. Știa ce s-ar fi spus despre el, despre dinastia sa, despre cine avea să devină. **Pune-ți inelul,** îi șopti Doppelganger. Dar, când metalul i-a atins pielea, a simțit durerea, frica, flăcările, **ca un pumnal,** străpungându-i trupul.

Degeaba încercă să-și închidă ochii, să nu-și privească reflecția din oglindă – **Doppelganger.** Înalt, blond, era o replică fidelă a lui Jean Carronal. Cu excepția ochilor, desigur: pentru că, în spatele privirii lui **Doppelganger**, nu se ascundea nimic – Doppelganger era gol, lipsit de suflet. Semăna cu un mistreț, aproape. Și îi era frică de el, pentru că în Doppelganger vedea toate lucrurile pe care le ura, toate lucrurile în care, inevitabil, avea să se transforme.**Pune-ți inelul pe deget, Jean Carronal.** Dar nu putea, nu putea să-și privească reflecția, sinele din sticlă, nu putea să accepte că asta era el cu adevărat. Fruntea îi luase foc, știa că nu mai

poate ajunge la bal așa, poate ar fi reușit să amâne petrecerea, să amâne tot.

Privirea i se îndreptă către balconul camerei sale, dincolo de stâncile roșii, pe plaja abandonată, acolo unde Mediterana îmbrățișa strâns țărmul și se gândi la ea, așteptându-l, la chipul ei, la cântecul ei fermecat. Uită de tot – și de bal, și de migrene, și de Doppelganger, și de destinul lui – trebuia să fie lângă ea, asta îi era cu adevărat soarta, să stea pentru totdeauna cu ea, acolo, pe plaja abandonată, în lumina lunii, la marginea stâncilor stacojii. Esterel...

Nu poți fugi la nesfârșit de mine, Jean Carronal. Nu poți fugi la nesfârșit de destin. Când ajunse pe plajă, își lăsă tălpile să se scufunde în nisipul umed, până când apa îi acoperi gleznele dezvelite. O văzu deasupra unei stânci albe, lăsându-și coada să plutească în valurile timide ale mării, solzii ei translucizi lucind în lumina lunii. Simți ceva atât de delicat pentru ea, pentru sirena Esterel, încât nu voia să distrugă tabloul – dac-ar fi putut, ar fi rămas aici pentru vecie, fermecat de frumusețea ei, de frumusețea stelelor și de melodia valurilor ce sărutau gingaș nisipul. Se urcă pe stânca alunecoasă, pas cu pas, până când ajunse în dreptul trupului ei sidefiu, și se așeză lângă ea.

- De ce m-ai făcut să te aștept, Jean?

Lua foc de fiecare dată când o vedea zâmbind, de fiecare dată când râdea de el sau cu el. O iubea – își spusese de multe ori asta, de parcă repeta una din regulile universului său, dar acum își dădea seama – o iubea – că fusese cuprins de adevăr – o iubea – pentru că în ea găsise adevărul vieții sale – o iubea – și chiar dacă n-avea cuvinte mai dulci să spună asta – o iubea –știa că ea era destinul lui, știa că în ea se ascund libertatea și fericirea la care tânjea și știa că – da,o iubea – doar ea îl putea proteja. Și nici nu îi păsa dacă ea era adevărată, dacă ea, sirena Esterel, chiar exista. Era ca o amintire insomniacă, acum, aici, trupul lui umed lângă al ei, degetele ei într-ale lui, nici frica, nici migrenele, nici **Doppelganger,** nici numele lui n-aveau cum să îl prindă din urmă. Iar asta îi era îndeajuns.

-Sunt unele lucruri de care îmi e frică, Esterel. Lucruri pe care nu le înțeleg, chiar dacă pot să le ating sau să le pronunț numele. Lucruri care vor să mă ucidă, să distrugă tot ce e uman din mine. Și îmi e frică că, oricât de departe aș fugi de ele, oricât de departe aș fugi de mine, niciodată n-o să pot să scap. Îmi e frică că viața mea, destinul meu va fi doar un nume, numele dinastiei pe care o moștenescși îmi e frică de cât de inevitabil e totul.

Esterel îl privi intens, așa cum doar ea știa să-l privească și să-l înțeleagă.

-Ți-am mai povestit vreodată visul meu? De fiecare dată când adorm, Jean Carronal, mă trezesc în mijlocul unui deșert pustiu. Sunt blocată acolo, pe nisipul fierbinte, iar singurătatea mă copleșește. Până

când, desigur, încep să cânt o melodie, iar vocea mea atrage un șoim uriaș, cu aripi întunecate. Vezi tu, acest șoim e flămând, aproape mort de foame – așa că pasărea coboară din zborul ei, vrea să mă ucidă și să se hrănească din trupul meu. E în natura șoimului să vâneze, să ucidă, să devoreze. Și totuși, șoimul reușește să-și înfrângă natura și destinul. Pentru că, într-adevăr, Jean Carronal, există unele furtuni de nisip de care nu putem fugi. Știu de ce ți-e frică să-ți privești chipul în oglindă, știu de ce ți-e frică de **Doppelganger** – pentru că este înfricoșător că lucruri atât de decrepite și malefice pot sălășlui în noi, pot face parte din noi, pot fi noi. Dar dacă nu le înfruntăm, nu vom scăpa niciodată – pentru că destinul tău vine din tine, Jean Carronal.

S-a întâmplat într-o clipă: Esterel i-a luat fața în ambele mâini, iar când buzele li s-au întâlnit, a simțit cum totul se dizolvă - el, ea, marea, cerul, luna, stelele. Tot ce mai rămăsese din lume era sărutul lor veșnic.*A fi cine sunt datorită ție. A fi cine ești datorită mie.* Esterel îi desfăcu pumnul și găsi acolo inelul lui cu sigiliu, inelul familie sale, liantul dintre sufletul său și numele pe care îl purta. Îl privi atent, iar apoi îl culese și îl lăsă să-i alunece pe limbă, înghițindu-l cu totul.Se cuibări în îmbrățișarea lui, pentru că nu-i păsa cât de diferite erau lumile din care proveneau, în brațele lui, avea mereu s-o protejeze, el era lumina lunii și ea raza lui de soare. Și poate că era naivă, dar nu-i păsa de soarta lui, credea, credea în el cu toată ființa eiși atât timp cât putea să creadă că el își va învinge destinul, știa că va supraviețui, știa că iubirea lor n-avea să moară niciodată.

-Te iubesc.

câteva săptămâni mai târziu

Doppelganger rânjea undeva în adâncul sufletului său, ca o hienă flămândă care în sfârșit își încolțise prada.

Nu putea adormi, așa că începuse să se gândească la Paris, la Lyon, la fruntea care îi ardea,la fetele cărora fusese instruit să le facă avansuri, la prietenii la care era nevoit să renunțe pentru a-i aborda pe alții, la viitorul său, la viitorul dinastiei sale, la părinții săi, care îi aranjaseră toată viața în cel mai minuscul detaliu, la inelul pe care îl înghițise Esterel *oh, Esterel, dac-ai fi aici*, la **cine sunt cu adevărat?**Se apropiau, vântul și dunele și **furtuna de nisip, furtuna de nisip din sufletul tău. Doppelganger** levita deasupra lui, ca un înger diform.**Oricât de mult vei încerca, n-o să poți niciodată să fugi de mine.** Se uită în sus, la Doppelganger,în ochii lui fără viață. Știa că venise timpul, știa că oricât ar fi încercat să fugă, nu mai avea rost. Ăsta îți este destinul, Jean Carronal - e timpul să îl confrunți, e timpul să te confrunți pe tine.Și, în timp ce și-a închis ochii, s-a predat curentului propriei sorți, a acceptat vântul furtunii de nisip, știind prea bine că Jean Carronal care avea să intre în deșertul propriului său suflet va fi pierdut pentru totdeauna, că Jean Carronal care va ieși din torent va fi cu totul altcineva.

Era un vultur, spintecând cu aripile sale negre văzduhul încins. Sub el, se întindeau dunele infinite de foc și de nisip. Era flămând, atât de flămând, încât cerceta întregul pustiu pentru o sursă de hrană, lăsându-se ghidat de cuvintele lui Doppelganger. **Nu trebuie să îți fie frică, e timpul.Uite, acolo, o oază - cu siguranță vei găsi pești acolo.**Se opri din zburat și ateriză încet deasupra apei, privind cu jind peștii la care visase cu atât de multă disperare pentru atât de mult timp. Când atinse nisipul fierbinte cu degetele, descoperi că în palmă îi rămăsese un pumnal, o lamă neagră, aidoma unei gheare, pe care fusese încrustat numele său: Jean Victor Carronal.Se apropie încet, dar sigur, de oază, urmărind atent mișcările apei. Atunci o văzu pe ea. *Esterel*.**Știi ce ai de făcut. Pumnalul.**Dormea adânc, zâmbind - același zâmbet dulce de care se îndrăgostise, același zâmbet care îl alinase, care îi șoptise că totul va fi în regulă. **Ăsta îți e destinul, degeaba încerci să scapi**. Știa ce are de făcut, dar nu putească renunțe la iubire și la bunătate și la – ba da, pentru asta te-ai născut: crezi că poți fi altcineva decât cine ești cu adevărat? Crezi că poți fi altcineva decât Jean Carronal?Încercă să-l alunge pe Doppelganger, dar nu putea. Doppelganger se aplecă deasupra lui și îi șopti ceva straniu, ceva ce nu putea înțelege. În scurt timp, și-a dat seama că nu își putea mișca trupul, decât atunci când îi ordona Doppelganger să facă asta. **Ai fugit de adevărata fire pentru prea mult timp, Jean.** Astfel, ridică pumnalul din nisip și lăsă lama să se prelingă de-a lungul pieptului lui Esterel *te rog nu te rog oprește-te ia-mă pe mine, nu pe ea te rog*, până când, într-o singură mișcare delicată, Jean Carronal îi reteză carotida.Doppelganger dispăru, lăsându-l singur, în mijlocul nisipului care deja devenise stacojiu, cu trupul lui Esterel în brațele sale.

- Jean..Ce-ai făcut?

Îi duse capul aproape de pieptul lui, îi sărută fruntea și **iartă-mă,Esterel, n-am putut să mă lupt cu el** și încercă să zâmbească pentru ea, să nu-i arate lacrimile. Se uită în ochii ei, îi legănă trupul palid, îi cântă, până când ea încercă să se ridice, ca într-un ultim sărut, dar viața îi părăsi trupul înainte ca buzele lor să se mai poată întâlni.Înțelegea,acum, totul. Degeaba încercase să fugă de Doppelganger - Doppelganger era Jean Carronal, o jumătate a sufletului său de care încercase în van să se descotorosească. Pe buzele lui Esterel, înghețate într-un sărut ce n-avea să fie, apăruse inelul. Inelul lui. Inelul cu sigiliu. Cu palma plină de sânge, l-a ridicat din nisip.

Își potrivea ceasul de argint la încheietură. Aștepta cu nerăbdare să înceapă balul. Își lăsă degetele să se prelingă pe marginile oglinzii. Într-adevăr, avea o frumusețe inefabilă, frumusețea unei acvile. Își privi reflecția și se văzu pe el, așa cum era cu adevărat, așa cum fusese dintotdeauna, așa cum era menit să fie.

În buzunarul sacoului, inelul atârna din ce în ce mai greu, așa că îl scoase și se jucă cu el în palmă. Era puțin ciudat – de pe sigiliu peștele

dispăruse complet – poate că se împăcase cu destinul său. Doar vulturul mai rămăsese, stoic și nemuritor.Așa că, într-o singură mișcare delicată și fără nicio urmă de ezitare, Jean Carronal își așează inelul pe deget.

Povestea unei minuni... adevărate

Prună Aida Ilena Patricia
Colegiul Național „Frații Buzești" Craiova
Prof. Cismaru Maria Nicoleta

Ce a fost odată, în vremuri acoperite sub ceața anilor, noi oamenii, nu vom ști, poate, niciodată totul...sau vom ști doar acele întâmplări care au avut norocul să ajungă până la noi. Mai mult nu se poate, căci fiecare om are o poveste și fiecare poveste ar trebui să aibă o carte... bine a zis, cine a zis, că dacă nu e carte, nu e nimic.

Dar până a ajunge să fie carte, povestea trebuie să se modeleze, să ia forma sufletului acelui om care s-a încumetat să o scrie.

Așa s-a întâmplat și cu povestea pe care vă invit să o citiți. Am găsit-o într-o seară de Crăciun, în unul dintre acei brazi, care, în fiecare an, coboară în satele noastre, de la poalele munților, spre a ne lumina marea sărbătoare.

Am auzit că fiecare brad știe în ce casă va poposi, fiindcă ei sunt trimiși de stelele noastre, spre a ne aduce o fărâmă din lumina de sus. Și așa trebuie să fie, pentru că noi, pământenii, locuim și în cer.

Și cum vă spuneam, povestea venită de sus, stătea pitită pe o creangă argintie. Semăna cu un con de brad, dar strălucea în culori nebănuit de frumoase. Când i-am auzit glasul, am tresărit:

Dacă urmezi cărarea îngustă care șerpuiește printre brazii bătrâni, ai mai întâi senzația că te afli într-un labirint, nu știi de unde vine întunericul sau lumina și nici acel glas suav al pădurii, glas magic, nemaiauzit.

De aceea plecase Ileana din satul natal, de vreo câteva zeci de familii, să audă murmurul pădurii. Când le spunea alor săi despre cântecele brazilor, toți o priveau nedumeriți. Așa că hotărî să ajungă acolo sus și să se convingă de adevăr.

Și nu mică-i fu mirarea când, în loc de melodii suave, auzi un plâns de copil. Îmbrăcat într-un frumos costum popular, băiețelul de vreo 5-6 anișori, se opri din plâns când o zări și o fixă cu niște ochi ca de ametist.

- Cine ești? o întrebă el cu un aer nedumerit că vreun om ar putea străbate până aici.
- Sunt Ileana, răspunse ea veselă, una din cele 7 fete ale morarului de peste apa Moldovei.

- N-am auzit nici de tine, nici de satul tău pentru că nu am ieșit de aici de când am rămas singur pe lume. De fapt, părinții mei au fost duși la ocnă de boierul din sat care i-a acuzat pentru o vină imaginară
- Și tu?...
- Eu am pornit în lume să descopăr adevărul, să-mi eliberez părinții.
- O să mergem împreună! Spuse ea luându-l de mână. Împreună vom izbuti.

Și porniră spre împărăția de unde toată lumea aștepta dreptate și adevăr.

După ce băiatul îi arătă cum să iasă din labirintul întunericului, cei doi ajunseră pe un platou, care părea, de fapt, un covor moldovenesc cu flori stilizate în care albastru de Voroneț lumina verdele Suceviței și mângâia inegalabilele motive populare tradiționale.

- Bine ați venit! îi întâmpină un crin imperial. O să vă ajutăm, dar împăratul va trebui să primească de la voi ceea ce își dorește cel mai mult. Pentru că nu-și poate schimba condiția de om muritor ar vrea să se transforme într-o floare și să trăiască veșnic în pădurea cu glas de sirenă. Așa că, eu vă dau o petală din coroana mea. Când o va atinge și va rosti cuvintele: „Crinule, rege al florilor, ia-mă în împărăția ta!”, dorința i se va îndeplini.

Cei doi porniră bucuroși și traversară zâmbind 9 dealuri și 9 văi, 9 coline, 9 păduri până ce ajunseră în dreptul unui râu. Apa lui era neagră și din adânc se auzi un glas sugrumat.

- Cine sunteți și unde mergeți?
- Mergem... la împăratul nostru... să cerem dreptate!
- Ha, ha, ha! Dreptate nu exista, iar drept ar fi să îmi dați petala crinului acela blestemat.

Băiețelul se sperie și duse mâna la buzunarul în care ținea petala. Înalță privirea spre cer și, deodată, o adiere ușoară îi ridică pe amândoi și în câteva clipe se treziră lângă un brad secular.

- Ce a fost asta? Întrebă Ileana. Băiatul zâmbea, parcă nu auzise întrebarea, apoi rosti:
- Era mama, i-am cunoscut căldura mâinilor.

Nu se dumiriră bine și deodată se pomeniră înconjurați de trei soldați din garda împăratului.

- Împăratul întreabă de ce ați călcat fără consimțământul său acest pământ.
- Am vrea să îi vorbim Măritului Stăpân! Zise Ileana curajoasă.
- Bine, o să vă aducem răspuns.

În noaptea aceea, visele băiatului au zburat spre toți anii copilăriei, și veseli, și triști. Și-a amintit jocurile, dar și lacrimile pierderii părinților. A doua zi, au fost duși în fața împăratului.

- Măria Ta, noi cerem dreptate pentru părinții mei nevinovați și pedeapsă boierului tâlhar și trădător.

- Dreptate?! Dreptate e ca, eu, împăratul, să mor?! Dreptate e să muriți voi toți!
- Și dacă noi vom muri, floarea care va crește din inima Înălțimii Voastre, cine o va mai mângâia?
- Ce floare? strigă, din ce în ce mai mâniat, împăratul.

Și atunci băiatul îi înmână împăratului petala de crin, cerându-și, mai întâi, dreptatea.
- Și dacă mă minți?
- Eu sunt adevărul! răspunse copilul. Eliberează-mi părinții și vei vedea.
- Nu! Întâi dă-mi petala.

În clipa aceea, o furtună nărui totul, iar copiii se treziră în pădurea labirint, acolo unde îi așteptau părinții lui, iar crinul maiestuos își legăna coroana și spuse:
- Cei buni trebuie să fie fericiți pentru ca ceilalți să vadă cât e de frumos și simplu să bucuri și să te bucuri!

Eu sunt o poveste. Povestea unui băiat care și-a făcut singur dreptate și care a trăit fericit cu familia lui și poate mai trăiește și astăzi. Dar dacă tu o să mă asculți și o să-ți placă, o să scrii și oamenii se vor bucura citind-o.

Nu doar în basme, ci și în viață ar trebui să fie așa. Cert este că bucuria unui basm este victoria binelui. Băiatul a trăit fericit alături de familia sa. Ileana s-a întors acasă și le-a cântat melodia pădurii întunecate, iar eu:

Am încălecat pe-un crin,
Și am vrut să vă alin,
Cu o poveste adevărată,
Doar pe alocuri inventată.

Reflexii trandafirii în luna plină

Dumitresc Andreea
Liceul Teoretic ,,Henri Coandă" Craiova
Prof. Gașpăr Angela-Claudia

Pe crestele înzăpezite ale munților misterioși din Țara Vampirilor, lângă o pădure întunecată, cutreierată de creaturile înfricoșătoare ale nopții, trăia o familie de vampiri. Mai exact familia mea de vampiri.

Eu sunt Kali, o vampiriță de 16 ani care nu se poate acomoda acestei familii, fiind vegetariană. Da, știu cine a mai pomenit un vampir vegetarian, sunt sigură că toți când aud cuvântul vampir se gândesc la sânge, dar eu nu sunt așa. Familia mea nu este de-acord zicând că acest lucru îi va face de rușine și le va strica reputația, noi fiind cei mai vestiți

din Țara Vampirilor. Tatăl meu nu poate să înțeleagă de unde mi-a venit această idee, crezând că poate am vreun prieten uman care mă influențează, dar de unde. Acesta, a doua zi, chiar insistă să meargă cu mine la liceu, să afle cine îmi dă, după spusele lui aceste idei stranii.

Doamna dirigintă îl asigură că nu există niciun om aici și de asemenea nu există nici în jurul liceului, dar tata tot nu vrea să înțeleagă acest lucru. Când ajungem acasă ne punem la masă, iar el îmi dă să beau un pahar cu sânge. Eu normal că refuz să-l beau, iar el înfuriat peste măsură îmi spune să plec imediat din casa aceasta. Mama, auzind de la etaj țipetele tatei, vine să vadă ce se întâmplă. Ea, văzându-mă în pragul ușii cu bagajele făcute, mă imploră să nu plec, zicând că trebuie să-mi spună ceva, dar nu o ascult și ies nervoasă din casă.

Afară începuse furtuna, iar eu, ajunsă în pădurea de lângă casă, mă transform într-un liliac și îmi fac un mic locșor într-o scorbură, adormind.

Când m-am trezit, era tot zi, ceea ce înseamnă că nu am dormit decât câteva ore. Neștiind ce să fac sau unde să mă duc, decid să ies din acea pădure. Știam pădurea pe de rost deoarece când eram mică mă plimbam cu tata pe acolo aproape în fiecare zi. Poate că ar trebui să mă întorc... Nu, nu este o idee bună, până la urmă el m-a gonit, de ce să mă întorc? Aș face bine să mă grăbesc, dacă vreau să ies azi din pădure.

După un drum lung, am ieșit din pădure, iar ploaia a început din nou. Super, chiar de asta aveam nevoie acum, de o ploaie torențială care să mă ude din cap până în picioare! M-am transformat în liliac, ceea ce nu a fost cea mai strălucită idee a mea, deoarece nu am ajuns prea departe cu aripile ude. Am reușit să ajung totuși până la o peșteră unde am dormit.

A doua zi, am avut cea mai interesantă trezire din viața mea, un om se uita la mine. Era prima oară când vedeam unul. Prima mea reacție a fost un țipăt foarte ascuțit, după care m-am calmat.

El mi-a spus că am o voce foarte ascuțită. După care s-a prezentat, întrebându-mă dacă n-am mai văzut vârcolaci, deoarece am avut o reacție absolut superbă. Eu am început să râd, dar el părea foarte serios. Oare chiar nu era un om sau mă mințea? Era cam greu să-mi dau seama ținând cont că semăna leit cu un om si absolut deloc cu un vârcolac și credeți-mă că am văzut destui vârcolaci la viața mea. Chiar unchiul meu este vârcolac. L-am întrebat care e numele lui pentru că prima oară nu am auzit. El mi-a zis că-l cheamă Ethan și da, este vârcolac. Atunci am început să-l cred dar tot aveam dubii în privința lui. I-am spus că numele meu este Kali, el spunându-mi că am un nume foarte drăguț. Da, cred că de-asta nu prea îmi inspira încredere, părea un lingușitor, dar, cum zicea mama ,,nu judeca o carte după copertă".

Țin să precizez că, în timp ce noi vorbeam, eram încă în forma mea de liliac dar brusc mă transform la loc. Ethan rămâne pentru câteva secunde pur și simplu împietrit, uitându-se la mine. Nu prea am băgat de seamă acest lucru, fiind super speriată, niciodată nu mi se întâmplase să

mă transform așa brusc din liliac în vampir. El văzând că ceva nu este în regulă cu mine, se trezește parcă dintr-un vis și mă întreabă dacă sunt bine. Eu îi zic că sunt foarte bine. Poate vă întrebați de ce l-am mințit? Pentru că abia îl cunoscusem și nu aveam prea multă încredere în el, sau poate că așa am fost învățată, mama mereu spunându-mi să nu-mi deschid prea mult sufletul în fața unui străin.

Altfel spus, nici eu nu știam prea bine de ce l-am mințit, dar un lucru era sigur, acela că nu m-a crezut deloc, dar a încercat să ascundă acest lucru, fiind foarte zâmbitor. Nu înțeleg cum poate fi cineva așa de vesel când se află într-o peșteră lipsită de lumină, simțindu-se singur. Sunt sigură că vă imaginați că am spus acest lucru în gând, îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar nu a fost așa. El se uită la mine foarte ciudat și brusc începe să râdă. Superb, ce să zic, după ce că nu aveam eu o părere extraordinară despre el acum mai și râdea de mine și da, acest lucru nu-mi convenea deloc. Observând, s-a oprit din râs și iar a început să se uite la mine. Eu, fiind foarte nervoasă l-am întrebat de ce mă privește așa. Ethan nu m-a lăsat să-mi termin bine propoziția zicând ,,pentru că ești frumoasă". Acum a venit rândul meu să mă holbez la el. Nu-mi venea să cred că suntem într-o peșteră și sunt sigură că nici el nu avea unde să meargă, din moment ce este aici, făcându-mi complimente.

Ethan m-a întrebat ce caut în această peșteră, iar eu i-am povestit aproape toată viața mea. Acum venise rândul lui să-și spună povestea, dar nu părea atât de încântat să o facă. Văzându-l așa trist, mi-am cerut scuze și i-am spus că, dacă nu vrea să vorbească despre trecutul lui, îl înțeleg.

El mi-a zis că nu este nicio problemă și a început să povestească. Acesta provenea dintr-o familie regală de vârcolaci. Atunci, fără să-mi dau seama l-am întrebat de ce a plecat dintr-un palat, dar după am regretat, întristându-l și mai tare, dar el tot nu voia să arate acest lucru, rămânând la fel de zâmbitor ca înainte. Mi-a zis că nu a plecat de bunăvoie, ci a fost izgonit din cauza faptului că nu se putea transforma în vârcolac și, parcă citindu-mi gândurile, îmi spune că da, este un prinț. Eu am rămas fără cuvinte. Nu-mi venea să cred că până acum am vorbit cu un prinț adevărat, sau mai bine zis m-am certat cu el.

Revenind la povestea noastră, mă tot gândesc, oare ce voia mama să-mi spună înainte să plec de acasă. Poate că era ceva important, sau nu știu, ceva legat de familie. Acum începea parcă să-mi fie un pic dor de casă, chiar și de tata. În acel moment eram fericită doar că am companie, si nu orice companie, un prinț.

Ploaia se oprise, iar noi ne-am hotărât să mergem într-un sat apropiat pentru a mânca și a ne distrage gândul de la toate problemele noastre. Țin să precizez că era un sat de oameni.

Odată ajunși acolo, am rămas surprinși de ospitalitatea oamenilor. Aceștia nu s-au speriat de noi, privindu-ne ca pe unii de-ai lor. Ne-au servit cu toate mâncărurile de pe Pământ și apoi am sărbătorit împreună.

O doamnă mai în vârstă m-a îndemnat să merg la dans cu cei tineri dar i-am spus politicos că nu dansez. Ea n-a vrut să înțeleagă, chiar dacă i-a spus și Ethan, așa că am trebuit să dansăm. Nu pot spune că m-a deranjat să dansez, dar sincer îmi pare rău pentru el, săracul cred că a rămas fără degete după toate călcăturile pe care le-a primit. Nu am ce face, eu am spus că nu știu să dansez.

După multe ore de sărbătoare, ne-am hotărât să mergem acasă, mai bine zis Ethan m-a convins să mă întorc și nu, nu a fost deloc simplu, deoarece nu voiam nici în ruptul capului să o fac. Noi le-am mulțumit oamenilor pentru generozitatea de care au dat dovadă și am pornit la drum. M-am transformat în liliac, am zburat până în vârful unui copac pentru a vedea drumul de întoarcere acasă. Sinceră să fiu, aș fi vrut să o iau în partea opusă dar, din păcate aveam pe cineva în spatele meu care nu mă lăsa.

Am ajuns acasă, de fapt mai aveam cinci pași, dar tot nu-mi venea să cred că după aproape trei zile chiar o să-mi revăd părinții. Pot spune că aveam mari emoții, dar Ethan era în spatele meu, încurajându-mă. Am bătut la ușă, iar cel care mi-a deschis a fost chiar tata. Văzându-mă, a început să plângă. Nu-mi venea să cred, el m-a gonit iar acum plânge! Când am intrat în casă, o aud pe mama de la etaj:„ești adoptată„. Eu, neștiind ce să fac, am început să râd, crezând că mama glumește, dar nu era așa.

Ethan a vrut să plece, dar tata, observându-l, l-a invitat la masă. Săracul, parcă îmi pare rău de el, nu știu de ce l-a lăsat să rămână, dar sigur nu era de bine. La masă nimeni nu a scos un cuvânt până m-am ridicat în picioare și am întrebat dacă are de gând să-mi zică și mie cineva ce se întâmplă.

Eram pregătită pentru ce este mai rău, dar nu a fost o poveste chiar așa rea. Mama mi-a spus că m-a găsit în pragul ușii. Eram o mică fetiță care căuta doar un adăpost, provenind dintr-o civilizație de vampiri, unii vegetarieni. Ea mi-a spus că acea civilizație a dispărut din păcate acum cincisprezece ani iar eu sunt ultima supraviețuitoare.

M-am ridicat de la masă. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să-l privesc scurt pe Ethan și am mers în camera mea pentru a-mi limpezi puțin gândurile. După câteva minute am coborât scările, punându-mă pe canapea, lângă mama. Noi stăteam tăcuți până s-a ridicat tata în picioare. Da, ce să zic, așa tată așa fiică. El și-a cerut scuze, prima oară am zis că mi se pare, tata să-și ceară scuze, asta era ceva de domeniul fantasticului, ce mai era chiar o minune. Acesta, m-a luat în brațe, eram din nou o familie normală și fericită, bine, mai puțin partea cu normală. Poate că nu eram eu un vampir obișnuit, dar măcar aveam o familie iubitoare alături de mine.

După multe povești, Ethan și cu mine ne-am hotărât să mergem și la părinții acestuia. Când am ajuns în fața palatului, am simțit că mă i-a

cu leșin. Nu-mi venea să cred că mă aflu într-un palat adevărat. La intrare am fost întâmpinați chiar de regină, care și-a îmbrățișat fiul de mult crezut dispărut. Ethan a simțit nevoia de o gură de aer. Eu am rămas cu regina, care mi-a oferit o brățară, spunându-mi să i-o dau lui. Dar de ce eu, până la urmă nu eram eu cea care nu-și văzuse fiul de câțiva ani! Nu am zis nimic și m-am dus să-l caut pe Ethan, care parcă intrase în pământ, nu era de găsit nicăieri. Într-un final l-am găsit, stătea într-un fel de foișor destul de abătut. Eu nu știam ce să-i spun, așa că pur și simplu i-am întins acea brățară. El, de cum a văzut-o, s-a luminat la față și m-a luat în brațe, învârtindu-mă prin tot acel foișor. Ethan m-a întrebat de unde am această brățara, iar eu i-am spus adevărul, deși mama lui îmi spusese foarte clar să nu-i zic că este de la ea. Zâmbindu-mi, și-a pus brățara la mână și pe loc s-a transformat într-un vârcolac. Acum înțeleg, nu era o brățară obișnuită ci una magică.

În decursul a patru ani de zile noi ne-am înțeles extraordinar, dar ceva neașteptat s-a întâmplat într-o dimineață. Era destul de devreme, eu abia ce deschisesem ochii, ducându-mă la bucătărie după micul dejun, îl văd pe Ethan vorbind cu tata. Nu prea îi bag în seamă pentru că ei vorbeau în fiecare zi, dar de data asta păreau foarte serioși. Dau să plec dar îl aud pe Ethan că mă întreabă când sunt gata pentru a merge. Uitasem complet, azi îi promisesem că-l însoțesc la o întâlnire regală sau ceva de genul. Pentru a nu-și dea seama că am uitat i-am spus că sunt gata în zece minute.

Am fugit în cameră și spre surprinderea mea, chiar am fost gata în zece minute, cu puțin ajutor de la mama, desigur. Eram gata pentru o zi plictisitoare. Nu vreau să par rea, dar nu-mi plac întâlnirile de genul.

Pe drum l-am întrebat unde mergem am primit cel mai sec răspuns „undeva”. Nu prea mai aveam ce face decât să aștept. Ne-am oprit într-un sat de oameni, și nu era orice sat, era satul în care fusesem prima oară cu Ethan. Deși trecuseră patru ani, părea neschimbat, iar oamenii erau la fel de drăguți cu noi. Am stat acolo până seara, când Ethan mi-a spus că are o surpriză pentru mine.

Am mers pe o pajiște și ne-am întins pe iarbă, parcă eram din nou doi copii. El s-a ridicat și mi-a dat o cutie în care era un trandafir, dar nu unul obișnuit, ci unul de sticlă. Ethan mi-a spus să-l pun jos și să mă îndepărtez puțin. Razele lunii au trecut prin acea sticlă și au făcut ca toată pajiștea să se transforme parcă într-un câmp plin de trandafiri, iarba căpătând o culoare roșiatică. Mă simțeam ca într-un vis, dar partea interesantă abia acum începea. În timp ce eu eram fascinata de acel peisaj superb, Ethan se pregătea să-mi facă cea mai frumoasă surpriză din viața mea. Mă întorc spre el și îl văd în „genunchi cu un inel în mână, întrebându-mă dacă vreau să fiu prințesa lui. Normal că am spus da. Acum înțeleg de ce vorbea cu tata azi-dimineață.

A urmat o nuntă mare, la palat desigur, la care au participat și oamenii din sat, Ethan mărturisindu-mi că acela a fost momentul în care s-a îndrăgostit de mine. După nuntă a avut loc încoronarea mea ca Vampiriță Vegetariană Prințesă a Țării Vampirilor.

Știu, poate credeți că este un nume lung, dar asta înseamnă că nu-l știți pe-al lui Ethan.

Pagină de jurnal

Dragomir Elisa Miruna
Școala Gimnazială ”Traian” Craiova
Prof. Șutelcă Nadia

sâmbătă, 30 martie 2024

Dragul meu jurnal,

A trecut ceva timp de când nu am mai stat de vorbă. Pot spune că-mi era dor să ne aflăm iarăși față în față și să povestim toate întâmplările prin care trecem și din care învățăm lucruri demne de povestit. Nu-i așa că și ție ți-a fost dor de mine?

Adevărul este că am fost destul de ocupată în ultimul timp cu lectura unei cărți despre o fetiță de vârsta mea, care își găsise locul ei magic într-un copac maiestuos în care se cățăra în fiecare zi când se întorcea de la școală și rămânea acolo cu orele, admirând apusurile de soare, formele schimbătoare ale norilor și acoperișurile viu colorate ale căsuțelor din apropiere.

Acest copac părea că aruncase farmece asupra ei, atât de fericită se simțea acolo, dar nu știa întotdeauna de ce, astfel am fost curioasă să descopăr acest secret citind cartea aproape pe nerăsuflate. Mi s-a părut interesantă ideea că fiecare avem un loc al nostru sau ar trebui să avem, în care să ne retragem ca să ne regăsim și ca să ne simțim în siguranță, așa că l-am căutat și eu pe al meu și mi-am dat seama că îl descoperisem de mult.

Dar tu, poți să-mi spui unde te simți cel mai bine? Tare aș vrea să știu. Să fie oare în sertarul biroului? Pe noptiera din dormitor? Sau în bibliotecă rătăcit printre cărți?Eu cred că te simți cel mai bine în brațele mele atunci când îți destăinui toate poveștile trăite sau citite și dorințele mele cele mai ascunse. Tu ești prietenul meu de încredere care mă ajută să înregistrez și să rememorez evenimentele și experiențele importante din viața mea.

Acum aș vrea să-ți povestesc despre acel loc magic pe care l-am descoperit într-una din vacanțele petrecute la bunici. Aceștia locuiesc într-o localitate la malul mării, cu străduțe înguste și pitorești, presărate cu cafenele și restaurante primitoare, unde aromele de pește proaspăt și

mâncărurile tradiționale își întâmpină oaspeții. Casele văruite în culori pastelate strălucesc sub razele soarelui ca un șirag de perle, iar florile din grădini emană parfumuri dulci și îmbietoare. Întotdeauna mi-a plăcut această așezare în care timpul pare că se oprește uneori, zilele se scurg mai greu, iar nopțile au un farmec aparte cu sunetul suav al muzicii care răzbate din spatele ferestrelor localurilor.

În vacanțele de vară petrecute acolo, de multe ori mergeam la o plajă de la marginea orașului, o fâșie de nisip, nu prea lată, ca o pânză aurie, scăldată de valurile mării care se rostogoleau molcom pe țărm șoptind povești vechi și aducând cu ele miresmele sărate ale mării. Iar pentru a ajunge în acest paradis, treceam printr-o pădure de stejari cu ramuri puternice, noduroase, cu coroana largă și bogată. Scoarța lor era de culoare brun-negricioasă, aspră, brăzdată adânc, în interiorul căreia se afla un microunivers de furnici și gândaci. Frunzișul bogat al acestora făcea umbră deasă prin care razele soarelui reușeau să pătrundă timid.

Cu fiecare pas, simțeam pulsul vieții în jurul meu. Păsările cântau, insectele zumzăiau, vântul aducea cu el miresme de flori și de pământ umed, semn că trebuia să mă opresc și să ascult simfonia naturii. După ce reușeam să ies din labirintul misterioaselor cărări, în fața ochilor mi se dezvăluia plaja sălbatică cu nisip fin și catifelat, modelat de vântul prietenos și de unduirea valurilor. Acest loc m-a atras ca un magnet și mă vrăjește de fiecare dată cu apusurile sale de soare, când cerul se colorează în nuanțe de portocaliu și mov și se oglindește în apele mării ca într-un tablou pictat de mâna unui adevărat maestru.

Avea acest loc un soi de vrajă a lui. M-am minunat de ceea ce simțeam. Aveam un sentiment de libertate și de captivitate în același timp. Cum era posibil? Cum de simțeam atâta pace și atâta uimire? Cum putea o plajă să-mi trezească sentimente atât de puternice? Simțeam cu adevărat că sunt vie.

Acolo eram în siguranță și eram liberă să visez cu ochii deschiși la tot ceea ce aș fi putut face și totul îmi părea posibil, simțeam că sunt gata să înfrunt și să depășesc orice obstacol care mi-ar fi stat în cale. De fiecare dată când vacanța lua sfârșit și urma să plec, simțeam nevoia să iau cu mine acest loc, într-un fel. Și nu doar în suflet, ci să-l materializez cumva și să-l aduc în realitatea mea de dincolo de granițele temporale și geografice ale vacanței de vară.

Astfel, într-o zi am făcut o fotografie cu un apus de soare de un portocaliu viu, de parcă norii de la orizont ardeau în vâlvătăi. Și această fotografie am pus-o pe noptiera mea . E imaginea cu care mă trezesc dimineața și adorm seară de seară. Iar acum, când o privesc, în timp ce îți scriu, nu văd doar o plajă sau pe mine cum stăteam în adierea vântului cu obrajii îmbujorați de bucurie și arși de soare, ci văd chiar zilele în care am început să privesc altfel viața.

Ce părere ai despre această aventură singuratică a mea? Ți-ar plăcea să mă însoțești într-o bună zi acolo? Cine știe, poate vei simți și tu la fel ca mine!

Pe curând,
Prietena ta cea mai bună

Pagină de jurnal

Barbu Ioana Cătălina,
Școala Gimnazială ”Traian” Craiova
Prof. Șutelcă Nadia

vineri, 5 ianuarie 2024

Dragul meu jurnal,

Cerul înstelat mă inspiră să încep această pagină cu gânduri serioase. O idee spontană i-a apărut mamei în minte seara trecută, ce a determinat-o să ia această decizie bizară. Doar știi cât iubește astrologia, iar în momentul în care a aflat că va fi o ploaie stelară, nici nu a mai stat pe gânduri și a început să împacheteze pentru o călătorie la munte. A luat mai multe ustensile geografice decât haine groase, însă nu m-am mai obosit să îi spun: e mama, trandafirul cu strălucirea desăvârșită, lumina viselor mele, care mă trezește din neîncredere și îmi coase la loc aripile cu care pot din nou să zbor. Acum, hai să-ți povestesc mai pe îndelete!

În această dimineață, când soarele nu răsărise, eu și mama am pornit la drum. Am plecat devreme, ca să nu prindem ninsoarea ce urma să pună stăpânire pe oraș. M-am întins pe bancheta din spate și am început să privesc cerul. Pătrundea adânc în sufletul meu, arătându-mi ceea ce voiam să văd, scriind cu bucăți de nor povestea viitorului meu. Până voi ajunge să scriu pe cer cu fulgi, voi scrie pe hârtie cu stiloul. ”Poate e prea sus cerul pentru mine sau nu am atins apogeul vieții” -este gândul care mi-a apărut în minte înainte să adorm.

La un moment dat, o melodie cunoscută a intrat pe postul de radio, emoționându-mă. Între vis și realitate, amintiri plăpânde mi-au apărut în minte: bunica. Chipul ei blând, care îmi era alături în clipele de aur ale copilăriei, îmi zâmbea. Părul îi era nins de vreme. A îmbătrânit. Mă apropiam cu pași mărunți de ea. Avea chiar și același miros, mirosul din casa bunicilor. Mă trezesc. Bunica nu mai este lângă mine, însă lacrimi firave se preling pe chipul mamei. Și le-a șters și a oprit melodia. Au trecut deja câteva luni, dragul meu prieten, însă imaginea bunicii încă străjuiește printre noi. Mama s-a prefăcut că nimic nu s-a întâmplat, începând să îmi povestească despre locul unde urma să campăm. Avea de

gând să urcăm la o altitudine considerabilă, care de obicei, m-ar fi speriat. De data asta, nu a făcut-o.

La poalele muntelui, în timp ce ne pregăteam să ne începem urcarea, am încercat să îmi alung din minte ce s-a întâmplat. Am reușit, când ochii mei verzui au surprins frumusețea peisajului. Cât aș fi vrut să fi putut să vezi și tu! În acea oază de liniște și contemplare, razele timide ale soarelui se strecurau printre vârfurile mărețe ale munților. Puteam auzi suspinul vechilor copaci, care îmi povesteau taine nespuse de secole întregi. Potecile mă invitau să le străbat cu încredere, fiind martorele trecutului și ale viitorului. Înaintând, fiecare pas era o călătorie într-un univers al sensurilor ascunse, iar fiecare clipă, o oportunitate de a mă pierde și de a mă regăsi în misterul infinit al naturii. Prietene drag, simțeam că mă conectam cu natura într-un mod diferit.Chipuri tăcute suspinau în văpăile stinse ale soarelui iernatic: acum erau crengile acoperite de zăpadă grea, mai demult eram noi, copiii. Purtând încă în suflet farmecul acelor zile, noi amintiri îmi revin mai proaspete decât atunci, ca și cum un pictor ar reînnoi pânză sufletului meu, adăugând noi culori pe paleta sa, spre a-mi contura mai bine sentimentele. Mama m-a scos din starea de visare și m-a îndemnat să ne continuăm drumul.

Urcarea era una înceată și obositoare, dându-ne de înțeles că ar trebui să luăm o pauză. Trecuseră deja câteva ore bune. Puteam vedea linia orizontului de acolo de sus, care mă făcea să mă simt stăpâna propriei povești. Dintr-odată, într-un colț, rezemat de o stâncă, ședea un bătrân, „Nu vă speriați. Continuați-vă drumul. Sunt orb, însă pot simți originalitatea peisajului."Nu am știut ce să răspundem, așa că acesta a continuat: ”Deși ochii mei nu pot vedea culorile și formele, inima mea simte adânc unicitatea cadrului natural. Sunt orb în ochii lumii, dar în sufletul meu trăiește o scânteie divină, ce valorează mai mult decât orice va puteți imagina. Da, sunt orb, dar nu lipsit de vedere. Da, sunt orb, dar plin de lumină."Dragul meu, în acel moment, lacrimi inocente au început să curgă pe obrajii mei. M-am uitat la mama și am văzut durerea din ochii ei. Am realizat că o vedea în acel bătrân pe bunica. Am înțeles că suferea. Acele vorbe m-au emoționat, făcându-mă să conștientizez complexitatea existenței omenești. Durerea se strângea ca un lanț în jurul gleznelor mele, nelăsându-mă să cunosc cenușa solară a timpului, să simt parfumul vieții, secunda efemeră a simțirii. Dacă cineva ar fi decupat privirea mea din tot acest tablou incolor, ar fi crezut că sunt un om lipsit de speranță. Am învățat să-mi trădez abisul conștiinței doar cu ajutorul cuvintelor. M-am uitat îndelung la bărbat. Voiam să știu povestea lui. Voiam să știu aspirațiile lui și ce l-a determinat să ajungă un om atât de profund. Îl admirăm întru-totul. Majoritatea oamenilor privesc ploaia ca pe o formă a naturii ce îi împiedică să se desfășoare. Pentru mine, este un prilej să mă conectez cu viața terestră la un nivel spiritual. Eu o consider ca pe o oportunitate să cunosc lumea, să o explorez. Nu ai nevoie de văz, ca să

simți puterea lumii. Materia se metamorfozează în emoție, fiind ceea ce simțim. În acel moment, am simțit cum o speranța îmi săgeta sufletul ce devenise un mănunchi aiurit de idei, prea neînsemnat ca să poată exista. Și doar tu știi cât sunt de nostalgică! Optimismul din vocea lui m-a făcut să îmi simt mâinile mai ușoare, ca și cum aș fi ținut o rază de soare. Nu mai eram aplecată asupra durerii, ci stăpâneam întregul univers,

Orele începuseră să treacă, iar eu și mama nu ne puteam convinge să ne continuăm drumul. Respectul și admirația manifestate față de bătrânul Arold, nu vor putea fi depășite vreodată. Cuvinte așteptau să fie rostite, dar melancolia, neliniștea m-au împiedicat. ”Puterea dumneavoastră este nemărginită!” mi-ar fi plăcut să-i spun într-un mod care să nu fie uitat niciodată. Deși nu am rostit cu voce tare aceste cuvinte, acel suflet sensibil le-a auzit. Le-a simțit ecoul din ochii noștri.

Prietenul meu drag, știu că îți amintești de vara trecută când totul era diferit. Eu eram diferită. Când obișnuiam să cred că succesul viitorului mi se va ivi ca prin magie în fața ochilor. Acum, am ajuns la concluzia că drumurile ți le construiești singur, speranțele la fel. Domnul Arold mi-a deschis ochii. M-a făcut să înțeleg că viața este imprevizibilă și că lucrurile mici contează cel mai mult. Dacă a avea o dizabilitate îl face să se simtă împlinit, atunci speranța încă mai exista.

După un timp, jarul asfințitului picta bolta cerească. Amurgul cădea peste munți treptat, colorând cerul în nuanțe de albastru și roșu-violet. Lumina se retrăgea supusă spre apus, lăsând scena cerului liberă pentru înaintarea domoală a stelelor. Încurcată cum știi că sunt, uitasem pentru un moment motivul pentru care venisem aici. Eram entuziasmată că aveam să privesc o ploaie stelară alături de cea mai importantă persoană din viața mea și, de asemenea, cu omul care mi-a oferit o nouă perspectivă asupra vieții. Încercam să nu mă las cuprinsă de un coșmar albastru, de incertitudini ce ar putea să mă trădeze în întunericul opac. O armonie deplină controla întreg tabloul ce mi se întindea în fața ochilor, atât de străin, însă atât de familiar. Un sentiment de căldură mă învăluia, unul straniu, căruia nu îi puteam găsi înțelesul. Atmosfera de calm, atât de profundă, se așternea. Simțeam cum mă deconectez ușor-ușor de toate problemele ce mi s-au ivit în viață. Eram doar eu și rafalele vântului. Simțeam cum plutesc în abisurile iernii, cum mă scufund în adâncurile mării, departe de omenire, departe de viață.Încercam să găsesc înțelesul acestei emoții de mult uitate: pace. Oare să fie de vină locul? Sau persoanele? Spectacolul începea. Lumini strălucitoare învăluiau întunericul cerului, dansând lin pe el. Păreau că alunecă pe apă, elegant și relaxant. Am stat cu toții în liniște pe perioada ploii stelare, lăsând ca frigul să ne cuprindă.

Acum, cu fiecare cuvânt scris, somnul îmi dansează pe pleoape. Am montat cortul, făcându-i loc și bătrânului Arold.

Promit că te voi ține la curent cu experiențele mele, dar trebuie să fac o ultimă remarcă: fiecare om are o flacără sacră ce arde neobosit în trup. Asta m-a învățat ziua de azi!

Pagină de jurnal

Dragomir Sara-Maria
Școala Gimnazială "Traian" Craiova
Prof. Șutelcă Nadia

vineri, 5 aprilie 2024
Dragul meu jurnal,

În liniștea acestei seri, îmi adun gândurile și mă adresez ție pentru a încheia această zi. Acum sunt învăluită de o stare de liniște și sunt pregătită să schițez pe fila ta îngălbenită de vreme cuvintele care-mi dansează prin minte. Totul a început azi de dimineață, când m-am trezit grăbită pentru a-mi face bagajul. Mi-am așezat în valiza de lemn învechită, unica mea haină și alte cele necesare, iar apoi am pornit cu pași timizi pe coridorul ce ducea spre sala de mese. Era un loc mare, ce-i drept. Ajunsă acolo, m-am așezat pe locul meu, cu știința că aceasta era o dimineață cu totul diferită față de celelalte. În jurul meu era zarvă mare, însă, în adâncul meu era liniște deplină. Eram doar eu și gândurile mele. Știam că a fost ultima dată când am stat la aceeași masă cu copiii alături de care m-am jucat atâta timp, m-am simțit bine, dar și cei cu care am împărțit același colț de pâine în vreo zi mai grea. Mi-am luat inima în dinți și am început să merg sfioasă către porțile înalte de fier care îngrădeau curtea plină de emoție a orfelinatului. Eram fericită că în sfârșit voi fi doar eu și părinții mei adoptivi, dar, totodată, îmi era frică și aveam un sentiment de incertitudine cu privire la viitor.Pe aleea nesfârșită ca o carte fără final, învăluită de un amalgam de sentimente, mi-am întors privirea pentru a-mi lua rămas bun atât de la colegii cu care am dormit în același pat, cât și de la clădirea care m-a găzduit timp de 12 ani, însă nu am reușit prea bine, căci, îngrijitoarea Delancy, m-a tras de mână puternic, transmițându-mi siguranța că totul va fi în regulă.

Ajunse în gară, femeia m-a strâns puternic în brațe și m-a lăsat să-mi croșetez drumul către o nouă viață. M-am urcat în tren și am decis să-mi caut locul. Acolo, după ce m-am așezat, am început să privesc pe geamul ce părea ca un portal de amintiri. Ochii îmi erau încântați de priveliști uimitoare, însă sufletu-mi era cu gândul în altă parte, purtând două emoții total diferite, de bucurie și tristețe. Sentimentul de bucurie îl simțeam deoarece urma să am un cămin stabil și părinți care să-mi fie mereu alături, iar tristețe și neliniște fiindcă tocmai ce îmi părăsisem prietenii, cadrele didactice și casa care m-a protejat o bună bucată din

copilărie și aveam teama de necunoscut. Nu a mai durat mult timp acest sentiment de nostalgie, căci am ajuns în locul unde trebuia să cobor. Acolo m-am așezat pe o bancă din lemne șubrede și am așteptat cu nerăbdare să apară viitorii mei părinți adoptivi. Aceasta era străjuită de un cireș în floare și îmi transmitea un miros îmbietor de primăvară, totodată aducându-mi aminte de cel ce era aplecat deasupra ferestrei orfelinatului. Era o emoție puternica, însă puteam să simt cum plutesc de fericire.

După ceva timp, un bărbat mai în vârstă și-a făcut apariția într-o trăsură trasă de un cal negru precum întunericul nopții. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare, nu știam dacă la el trebuia să ajung sau dacă era doar un simplu trecător. Am observat cum și el părea să caute cu privirea pe cineva și părea că voia să mă întrebe ceva, dar nu am mai apucat să aud, căci m-am ridicat repede și l-am salutat. El și-a dat seama că eu sunt copila ce trebuia să fie adoptată, așa că m-a luat de mână și m-a ajutat să urc în caleașcă. S-a oferit să îmi care valiza, însă l-am refuzat pentru că, după cum bine știi, port cu ea doar o simplă rochița croită cu un material aspru, așa că doar am așezat-o ușor, ca să nu se desfacă, pe locul din spate. Pe drum, am început sa vorbesc tare, mult și repede și să-l întreb despre tot ceea ce vedeam. Crezi că l-a deranjat? Mai întâi am trecut printr-o livadă plină de cireși, exact ca cel ce îl văzusem în gară, mai apoi am trecut pe un pod șubred ce adăpostea un lac, pe care ulterior l-am numit Lacul Apelor Strălucitoare. Era clar și sclipitor, îmi trebuia o denumire măreață pentru a exprima un astfel de loc uimitor. Mai apoi, pe drumul lung până acasă, eram înconjurată de o mulțime de copaci verzi, simțeam cum aceștia ne călăuzeau drumul și îmi șopteau că de azi încep un nou capitol din viața mea, o viață independentă. Era uimitor cum puteam comunica cu natura! Acum vine partea ta preferată din poveste. Fii atent! După încă zece minute, am putut observa un gard de jur împrejurul unei ferme. Totul era așa verde, de la curte până la casă, iar grădina cu flori avea o mulțime de musafiri ce zumzăiau în cor. Păsările cântau muzica primăverii, iar cei doi câini ai săi păzeau curtea nesfârșită. În pragul ușii stătea o femeie cu părul argintiu, împletit într-o coadă subțire, ușor îmbătrânit și încărcat de problemele vârstei, însă aceasta nu a lăsat să se vadă, purtând o privire blândă și pătrunzătoare. M-a primit în interior și m-a servit cu o ceașcă de ceai. Păcat că nu ai gustat și tu! Imediat ce am terminat, mi-a prezentat camera mea. Era la etaj, într-un colț parcă uitat și neumblat, dar nu m-a deranjat, fiindcă în interiorul acesteia aveam până și un dulap pe care nu eram nevoită să-l împart cu nimeni, dar și o priveliște încântătoare către livadă, ferma și Lacul Apelor Strălucitoare, cele de care ți-am povestit mai devreme. În acest loc, mă simt ca o adevărată prințesă de la Curtea Regală. Este un sentiment pe care îmi doresc să-l trăiesc în fiecare zi!

Oh, dragul meu jurnal, acum trebuie să te las, pentru că mâine mă așteaptă o nouă zi plină de aventuri și descoperiri, însă nu pot să închei

până nu îți spun câtă recunoștință simt atât față de noii mei părinți, că din atâtea suflete de copil ce așteaptă nerăbdători o casă. m-au ales pe mine, cât și față de tine, care mi-ai fost alături în fiecare moment greu prin care am trecut, de-a lungul acestor ani.

Cu dragoste,a ta prietenă!

Prințesa, vrăjitoarea și balaurul cu trei capete

Nicolaescu Andra-Elena
Școala Româno-Britanică Craiova
Prof. Vieru Adina-Alexandra

A fost odată ca-n povești o prea frumoasă fată, ce urma să fie luată de soție de către prințul din Împărăția Soarelui. Aceasta era o fată simplă, crescută de bunicii ei, chiar aici, în acest regat. Ea era cea mai frumoasă fată din întrega împărăție. Avea ochii albaștri precum roua dimineților de primăvară, buzele fine precum mătasea și părul negru ca smoala. Prințul era foarte bucuros să o ia de soție, căci frumusețea ei era atât de încântătoare, încât și-ar fi dat și viața pentru ea.

Prințul și prințesa își doreau să dea o mare petrecere în cinstea căsătoriei lor. Cei doi au decis să invite toți oamenii din regat la curtea regală a Împăratului Vilnius, tatăl prințului. Toată lumea abia aștepta petrecerea. Din nefericire, Vrăjitoarea Întunericului din Pădurea Adormită a aflat despre nunta celor doi. Vrăjitoarea era sora împăratului, mătușa prințului. Pe când împăratul era necăsătorit, aceasta plănuiasă scape de el, astfel încât ea să ajungă pe tron și să fie regina acestui ținut. Vrăjitoarea a încercat să-l otrăvească pe împărat, însă majordomii lui au aflat de întregul plan și i-au propus regelui să o alunge din regat. De atunci, vrăjitoarea tot caută răzbunare și, într-un final, sosise și momentul oportun. Aceasta s-a transformat într-un corb întunecos și a plecat la palat.

În curând, petrecerea a început. Se adunaseră ciobani, fermieri, copii, vânzători și membrii familiilor nobile, de sânge albastru. Nu peste mult timp, vrăjitoarea, preschimbată în corb, a trecut pe deasupra palatului. Aceasta a început să rostească o vrajă, prin care arunca un blestem asupra prințesei: „Într-o zi, frumusețea ta te va lua de lângă prinț!”

După o jumătate de an, când totul mergea ca pe roate, marele necaz s-a abătut asupra lor.

Într-o dimineață, prințul s-a trezit și nu își mai găsea soția în pat, lângă el. Acesta a căutat-o prin tot palatul, dar nici urmă de ea. A ieșit în

grădina palatului necăjit și îngrijorat pentru a-l întreba pe gardianul palatului, Iepurele Alb, dacă nu cumva a văzut-o pe iubita lui prințesă. Iepurele Alb i-a spus că aceasta a fost capturată de căpcăunii balaurului cu trei capete. Când a auzit toate acestea, prințul cel curajos și-a luat armăsarul său de încredere și a plecat numaidecât în grabă spre Pădurea Clopoțeilor. Acesta mergea prudent cu fruntea înainte și cu sabia în teacă.

Nu după mult timp, prințul a intrat în Pădurea Clopoțeilor, întâlnind-o pe regina pădurii, Zâna Muzicii. Zâna care era foarte mică, la fel ca o furnică, încerca să care o perlă de aur spre căsuța ei. Prințul, văzând cum zâna obosea cărând perla grea, a decis să o ajute. Acesta a dus perla până la căsuța ei făcută dintr-o ciupercă. După aceea, zâna i-a spus:

-Mulțumesc pentru că m-ai ajutat să duc perla până la căsuța mea. Ai dat dovadă de bunătate și înțelepciune, căci nu mi-ai furat perla. Ești un prinț foarte curajos! Dar tu ce cauți în această pădure plină de creaturi misterioase, prea mărite prinț?

-Of, dragă zână, o caut pe scumpa mea prințesă. Căpcăunii balaurului cu trei capete au luat-o și sunt foarte amărât! spuse prințul cu durere în inimă.

-Vai! Îmi pare nespus de rău! Uite, eu îți voi da un clopot magic în schimbul ajutorului tău, iar, dacă vei suna de trei ori din el, eu voi apărea de îndată și te voi scăpa de primejdie.

-Mulțumesc mult, iubită zână! a răspuns prințul încântat.

Flăcăul și-a continuat drumul, trecând prin pădurea Negurii Cețoase, cea mai înfricoșătoare pădure dintre toate cele zece împărății ale lumii. Toți oamenii se temeau de ea, însă prințul se simțea foarte curajos și plin de sine.

La un moment dat, acesta a ajuns la o potecă, ce ducea spre Poarta Cerului. Aceasta era cea mai înaltă poartă din lume și nimeni nu putea trece de ea, nici măcar Uriașul Mărilor, cel mai mare uriaș din câte au văzut împărățiile.

Dintr-odată, un zmeu a sărit peste poartă, aproape aterizând peste flăcău. Acesta era Zmeul Cersos, zmeul care păzea poarta și care avea acces la ea oricând își dorea. El putea controlacerul și vântul, influențând astfel vremea din regat. Zmeul îi spuse prințului:

-Pentru a trece de poarta mea, va trebui să răspunzi corect la următoarea ghicitoare: „Ce se deschide, dar se închide și rămâne în picioare, dar ruginește?''

Prințul stătu mult și bine pe gânduri, dar, în cele din urmă, veni cu răspunsul, spunând:

-Poarta! Poarta se deshide, dar se închide și rămâne în picioare, dar ruginește!

În acel moment, poarta se deschise singură, iar flăcăul trecu fără probleme, văzând cum zmeul se transforma în cenușă. El își continuă

drumul,trecând prin Împărăția Ghețarilor Argintii. Prințul admira peisajul ghețarilor înalți și zăpada albă precum laptele.

În cele din urmă, prințul a ajuns în fața unui castel maiestuos de gheață. Castelul avea ferestrele făcute din țurțuri spiralați și ușile făcute din flori înghețate. Deasupra palatului, se înălțau spre cerul agitat precum marea tulbure niște statui de zăpadă în formă de strigoi, cu urechi lungi și colți ascuțiți. Acesta se gândea cum putea să ajungă pe cealaltă parte a castelului, pe Poteca Păianjenilor.

În timp ce se gândea, Regina Fulg de Nea a ieșit din castel în aerul rece al zăpezii. Aceasta era îmbrăcată într-o rochie lungă până la pământ, acoperită cu fulgi de nea, iar pe cap avea o coroană strălucitoare de gheață. Atunci, regina îi spuse flăcaului:

-Pentru a ajunge pe cealaltă parte a palatului, va trebui să treci de soldații mei de zăpadă!

În clipa aceea, Regina Fulg de Nea a ridicat din pământul înzăpezit cinci soldați care au început să-l atace pe prinț. Acesta s-a luptat vitejește, până când a obținut victoria binemeritată. Regina nu mai avea de ales decât să-l lase să treacă și să-i promită că-l va ajuta când va avea nevoie.

Prințulși-a continuat călătoria printre păianjenii sumbri ai potecii și, în cele din urmă, a ajuns la balaurul cu trei capete. Balaurul, care o ținea pe prințesă, scotea flăcări pe gură și tot ce era în jur era ars, dus de vânt. Prințul l-a strigat pe balaur, spunându-i:

-Dă-mi-o pe prințesă înapoi!

-Nu ți-o voi da niciodată! Ea va fi soția mea, că de nu, o voi mânca! a spus surâzând către prințesă. Dacă vrei s-o iei, va trebui să treci de mine!

Cei doi s-au luptat trei zile și trei nopți fără izbândă. Prințul viteaz și-a dat seama că nu are cum să-l învingă. Atunci, acesta a sunat din clopoțel de trei ori, iar Zâna Muziciia apărut îndată. A strigat-o, de asemenea, și pe Regina Fulg de Nea. Cele două s-au luptat cu balaurul cu trei capete, folosindu-și puterile magice. Acestea au purtat războiul alături de sătenii Pădurii Clopoțeilor și de soldații de zăpadă ai Reginei Fulg de Nea până la ultima suflare, când balaurul a fost învins. Prințul a luat sabia sa și i-a tăiat cele trei capete, observând cum balaurul mort se transforma în fum cenușiu.

Prințul a reușit să-și salveze prea iubita prințesă, așa că s-au întors împreună la castel. Prințul le-a invitat pe Zâna Muzicii și Regina fulg de Nea la palat pentru a sărbători. A fost o sărbătoare ce a durat șapte zile și șapte nopți. Cei doi îndrăgostiți au trăit mult și bine de atunci împreună. Cât despre vrăjitoare,se spune că a fost închisă într-o temniță păzită de căpcăunii balaurului la Poarta Zmeului Cersos.

Iar eu am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa!

Sofia și Regatul bucuriei

Iancului Natalia-Maria
Palatul Copiilor Craiova - structura Dăbuleni
Prof.Ionașcu Nicoleta-Aurora

A fost odata ca niciodată, că de n-ar mai fi nu s-ar mai povesti, o fată tânără și frumoasă pe nume Sofia. Ea era o copilă modestă, cuminte și în fiecare zi își ajuta mama în treburile casnice, uneori și pe tatăl ei cu alte treburi. Sofia trăia într-o căsuță mică in mijlocul unui sat cu puțini locuitori. Avea o curte mare și tot felul de animale domestice cu care se juca mai tot timpul.

Cam la câteva ore distanță de mers la picior era Palatul Reginei si al Regelui. Aceștia nu fuseseră binecuvântați cu copii și își doreau mai mult decât orice pe lume o fiică înzestrată cu virtuți, cuminte, amabilă, demnă de familia lor. Plini de mâhnire, aceștia își plânseră durerea și dorința în fața zânelor din Palat, iar una dintre ele, cea mai tânără și care umbla mereu învăluită într-o pelerină galbenă, pe nume Angel Butterfly îi informă pe Rege si Regină că există o fată pe placul lor la câteva ore distanță, și care ar fi demnă să devină o adevărată regină. Auzind așa o veste, Regele își chemă câțiva slujitori de încredere și le porunci să le-o aducă pe fată a doua zi în zori.

A doua zi dis-de dimineață, slujitorii plecară călare pentru a ajunge la căsuța Sofiei. Sofia se trezise cu noaptea în cap și începuse deja să se ocupe cu treburile casei. Când ajunseră la casa fetei, slujitorii tare se mirară de sărăcia din jur. Aceștia îi spuseră Sofiei că au poruncă de la Rege s-o însoțească la Palat. Când auzi Sofia o așa veste, îi întrebă speriată dacă a făcut ceva greșit. Vrând-nevrând, ea acceptă să plece la drum.

Ajunși în fața Palatului, unul dintre slujitori se duse să-l înștiințeze pe Rege că au sosit. Regele, în loc să se așeze pe tronul său împărătesc, așa cum erau obiceiurile curții, ieși degrabă în curte ca să o întâmpine pe Sofia cu brațele deschise. Apoi o conduse în marea sală a oaspeților, povestindu-i despre profeția zânei Angel Butterfly care trăia din toate timpurile în Palat, că ea va fi regina urmașă și că ea își va ajuta poporul să trăiască liber și fericit. Auzind toate acestea, Sofia rămase îngândurată, neștiind dacă să accepte sau nu propunerea Regelui și dacă să renunțe la familia ei, la tatăl și mama care o crescuseră cu iubire, deși în sărăcie. Ea îl întrebă pe Rege dacă poate merge acasă, să se mai gândeasca la propunerea lui. Ea, fiică de rege? Ea, viitoarea regină? Era prea greu totul.

În acea noapte, Sofia se zvârcoli prin pat de pe o parte pe alta, frământată de propunerea Regelui și de profeția Zânei. Epuizată de atâtea gânduri și îngrijorări, se ridică din pat și, însetată, se duse în bucătărie să bea un pahar cu lapte.

O umbră se strecură pe lângă Sofia, care, speriată, scoase un strigăt. Cu mâinile tremurând, aprinse o lumânare...

-Cine ești și ce vrei? întrebă Sofia.

-Numele meu este Fauna Moon, dragă Sofia. Și am venit să te iau cu mine...

Și Fauna Moon scoase din pelerina neagră o bagheta magică și o adormi pe Sofia.

Pare-se că Fauna Moon era sora lui Angel Butterfly. Fauna Moon alesese noaptea, Angel Butterfly alesese ziua. Fauna Monn fusese exilată din Regat pentru că se hrănea cu spaimele oamenilor. De când Fauna Moon fusese alungată, oamenii trăiau cu toții fericiți și nu mai știau ce era frica și suferința. Dar ea aflase că Regele o dorea ca fiică pe Sofia și se gândise s-o răpească, știind că Sofia nu era cine se spunea că ar fi.

A doua zi, părinții Sofiei se duseră la Curtea Regelui pentru a se plânge de faptul că fata lor fusese rapită. Regele, supărat și trist, chemă deîndată toate gărzile Palatului și le porunci să meargă la casa vrăjitoarei pentru a o salva pe Sofia. Gărzile plecară. Dar timpul trecu... un an, doi, trei... Bravii lui oșteni nu se mai întoarseră... Regele, mâhnit din cale afară, le dădu dispărute în Pădurea Fără Suflet. Aceasta era pădurea care despărțea Regatul Bucuriei de lumea în care traiau vrăjitoarele izgonite. Era o pădure magică, întunecoasă și înfricoșătoare, controlată de vrăjitoare, pentru ca nimeni să nu le invadeze tărâmul.

Regele își dădu curând seama că oștenii pe care îi trimitea încontinuu nu vor fi suficienți, nici ca număr, nici ca putere, pentru Pădurea Fără Suflet. El se gândi atunci să dea de veste în Regat că cel care i-o va aduce teafără pe Sofia, o va lua de soție împreună cu jumătate din averea sa.

Un băiat pe nume William, prieten de-al Sofiei, auzi de vestea care se răspândise în tot regatul. Pare-se că el o iubea în secret pe Sofia, dar fata nu îl luase niciodată în serios. Era vremea să-și încerce norocul. Se gândi îndelung înainte de a se hotărî să plece la drum. După lungi frământări, încălecă pe cal și plecă la Curtea Regelui. Regele se miră văzându-l pe tânărul sărac, dar îi dădu permisiunea să plece.

Cu teamă în inima, dar îndârjit, William se apropie de râul care separa Regatul de Pădurea Fără Suflet. Păși în apă și văzu cu mirare cum calul lui ponosit se transformă deodată într-un armăsar tânăr și puternic. Pare-se că Zâna Apelor le venise prima în ajutor. Când ieșiră din apă, fără să aibă straiele ude, William intră într-o pădure deasă și întunecoasă. Începu să pășească printre copaci reci si uscați, prin iarbă arsă si prin zgomote înfioratoare care se auzeau din mijlocul pădurii.

Merse el cât merse, până când obosi și se opri pentru o mică pauză de masă. Își desfăcu pachetul cu mâncare pe care i-l pregătise măicuța lui cu lacrimi în ochi și tiuga cu apa rece de la fântâna din sat. Deodată se auziră niște sunete de animal feroce înfometat. William își scoase sabia,

pregătit de luptă. Era unul dintre cei trei balauri care păzeau casa vrăjitoarei. Cei doi se luptară vitejeste trei zile și trei nopți, și în cele din urmă William spintecă trupul balaurului și eliberă sufletul vrăjit care se transformă într-un zmeu bun. Zmeul cel bun îi oferi în dar un pieptene.William mulțumi pentru dar, își luă la revedere și continuă drumul prin pădurea înspăimântătoare, cu sabia în mana, cu pieptenul în desagă și cu un briceag ascuns în gheată. Apărură alți doi balauri care scoteau flăcări pe gură. Se luptară trei zile și trei nopți și fu cât pe ce să fie învins de unul dintre ei și atunci își aminti de pieptene, pe care îl scoase degrabă și-l aruncă. Atunci, balaurii deveniră blânzi, transformându-se în păsările care zburară, ciripind fericite. Pe măsură ce se adâncea în pădure vedea leșurile oștenilor morți... Mai merse ce merse și, ieșind din pădure, zări în îndepărtare o casă din lemn cenușiu de unde ieșea fum pe horn. Se gândi să poposească noaptea aceea acolo dacă stăpânii locului erau prietenoși... Înainte să intre în casă, aruncă o privire pe fereasttră să vadă dacă se afla cineva acolo. Și William își dădu seama că trebuia să se pregătească pentru o luptă zdravană cu vrăjitoarea Fauna. William descălecă și se înfășură în roba lui lungă până în pământ, dându-se drept vrăjitor. Fauna îl crezu cu ușurintă, deoarece nu s-ar fi gândit în ruptul capului că cineva care nu era vrăjitor ar fi putut trece de cei trei balauri blestemați din Pădurea fără Suflet.

-Sunt vrăjitorul Will. Și aș avea nevoie de găzduire. Sunt tare obosit.

-Și pe ce cărări neumblate te poartă pașii?

-Sunt un prinț blestemat de Regele Roșu. Și am venit să-mi recapăt puterea.

-Intră atunci! Aici ești acasă.

În casa cenușie William se cutremură. Șobolani mari și negri umblau liber pe podea, păienjeni uriași își țesuseră pânze pe tavanul ars de la lumânări. Căci trebuie să vă spun că în regatul vrăjitoarelor nu era niciodată zi. Era patria unor ființe îngrozitoare și dezgustătoare.

-Uite odaia ta. Aici te poți odihni în voie.

William nu voia să arate nimic din teama pe care o resimțea. Auzise de Fauna Moon doar din povești și acum ea era lângă el în carne și oase. Cu un simplu abracadabra l-ar fi transformat și pe el în paianjen și ar fi fost condamnat la beznă până la sfârșitul lumii. Trebuia să se prefacă și să o găsească degrabă pe Sofia, apoi să fugă iute ca vântul din lumea vrăjitoarelor în Regatul unde domnea lumina și voia bună. William se întinse în pat, zvârcolindu-se de pe o parte pe alta, așteptând ca Fauna Moon să se retragă în odaia ei. Îl frământa gândul unde ar fi putut fi ascunsă Sofia și cum vor reuși să evadeze. Deodată, zgomote puternice si țipete se auziră din podea.William se trânti jos ca să audă mai bine. Era Fauna, care tocmai o amenința pe Sofia cu un cuțit in pivniță.

-Nerecunoscătoareo! Eu vreau să te fac regină în regatul meu și

tu nu faci decât să te plângi!

William coborî încet scările în pivniță, strecurându-se nevăzut pe ușă, ascunzându-se sub o ladă.

–Mi-e tare sete, spuse Sofia. Îmi aduci, te rog, apă?

-Să spui tu că sunt o vrăjitoare rea, spuse Fauna, ieșind pe ușă. Eu vreau să te fac regina întunericului și tu...

William se repezi atunci să o dezlege pe Sofia, care se pare că îl zărise și îl recunoscuse. O luă pe Sofia de mână și se strecurară amândoi pe scări, în întuneric, dorind să fugă din acea casă a beznei și să scape de vrăjitoarea cea rea. Fauna însă îi aștepta rânjind în fața ușii. Pare-se că își dăduse seama de vicleșug. Atunci William începu o luptă crâncenă cu vrăjitoarea care aparent nu-și folosea toate puterile pe care le avea. Fauna scoase bagheta și cu abracadabra îl puse la pământ pe flăcău. Dar Sofia, care în tot acest răstimp al prizonieratului în casa Faunei începuse să învețe arta vrăjitoriei, pocni din degete și-l dezlegă pe William de vrajă. Acesta își luă briceagul din gheată și o înjunghie pe Fauna în inimă, scăpând astfel de toate necazurile.

Mână în mână, Sofia si William înaintară mândri și fericiți prin pădurea uscată, care acum începea să prindă viață. Buruienile se transformară în iarbă verde, copacii se scuturară și frunzele lor înverziră. Oștenii răpuși începură să prindă viață și se ridicară mirați, ca după un somn greu.

-Am găsit-o pe prințesa Sofia. E timpul să ne întoarcem acasă, le spuse William.

Cu toții ajunseră la râul care separa cele două tărâmuri, lăsând în urmă Pădurea fără Suflet, care deveni Pădurea cu Suflet, căci tocmai se năștea acolo o lume nouă.

Ajunși la Palat, părinții Sofiei o îmbrățișară puternic și îi mărturisiră că ei nu erau părinții ei adevărați, că o salvaseră, după ce abia se născuse, dintr-un coș de lemn pe care cineva îl lăsase pe râu. Atunci, Zâna Angel Butterfly apăru învăluită în mantia ei galbenă și dezvălui secretul nașterii Sofiei. Ea era jumătate zână, jumătate femeie și de ceea fusese abandonată, pentru că nu era dorită...

Regele se ținu de cuvânt și William se căsători cu Sofia, primind și jumătate din împărăție. Iar la moartea Regelui și Reginei ea fu încoronată ca regină.

Și așa trăiră ei fericiți până la adânci bătrâneți în Regatul unde mereu domnea bucuria și bunăstarea.

Hoața de diamante

Nohaiu Amalia
Palatul Copiilor Craiova-structura Dăbuleni
Prof. Morari Cristina

EROU – un cuvânt auzit adesea în jocurile copiilor visători. De obicei, un erou salvează viețile oamenilor, dar cum poate un erou să salveze viețile oamenilor bolnavi de ciumă?

Trăia odată , în mijlocul orășelului Desford, o fetiță pe nume Beatrice Lousand, de numai de cinci ani, care ducea o viață modestă alaturi de bunica și părinții săi. Cu toate acestea era fericită. Bunica ei era o femeie tare înțeleaptă care o învăța și care îi daruia tot felul de lucruri.

Ciuma vine când oamenii se așteaptă mai puțin și răpește persoanele dragi. Acest lucru i s-a întâmplat și lui Beatrice, iar ea a fost silită să se mute cu părinții ei într-un loc sigur. Nimeni nu va uita niciodată masca cu cioc și mantia neagră care spunea: “Plecați, sau moartea vă va răpi și pe voi!”.

Tot ce a putut lua Beatrice a fost ultimul dar al bunicii: un costum deosebit cu o bluză demnă de prințese și pantaloni bufanți. S-au mutat într-un bordei de la marginea unei păduri. De atunci au devenit săraci lipiți. Tatăl trebuia să caute prin pădure mure, coacăze și zmeură. Când nu gasea fructe ,era silit să vâneze iepuri.

După 7 ani de suferință, ciuma s-a sfârșit,iar după încă 4 ani, mama s-a băgat croitoreasă, iar tatăl, tăietor de lemne,dar încă locuiau în bordei. Acum Beatrice a împlinit 16 ani. Și pentru că banii se cheltuiau prea repede, Beatrice era trimisă zilnic la cerșit. Dacă nu aducea niciun ban, o aștepta o soartă îngrozitoare: nu avea voie să se atingă o săptămână de mâncare. Așa i s-a întâmplat într-o zi, când, din zori și până-n seară, câștigase doar câțiva bănuți, și ,fiindcă era lihnită, i-a cheltuit pe toți pe trei mere, pe care le-a mâncat numaidecât. Seara, când a ajuns acasă, mama a sărit imediat să îi ia pălăria,să vadă câți bani a strâns.Fața i s-a schimonosit când a văzut că nu e niciun ban în pălărie.I-a dat o palmă peste față atât de tare,bîncât a căzut jos.Tatăl i-a aruncat doar o privire plină de dispreț.

-Îți bați joc de noi, spune mama, care era nervoasă, nu ți-am zis să fii mai convingătoare?

-Dar...

-Niciun dar!Nu mai ai voie să mănânci o săptămână!

Beatrice a rămas acolo jos,indiferentă, în timp ce mama țipa la ea, ținându-i predici.

Noaptea,când părinții au adormit, Beatrice a luat o decizie:dacă părinții ei își doresc bani,atunci îi va ajuta! Dar nu cu bani,ci cu diamante.Va porni într-o lungă călătorie, dar nu își va lua multe lucruri cu ea. În primul rând,va porni îmbrăcată în costumul bunicii, pentru că

atunci când este îmbrăcată în el, o simte pe bunica ei lângă ea, iar acest lucru îi încălzește sufletul. În al doilea rând, va lua vechile cizme ale mamei, care sunt cu trei numere mai mici față de numărul pe care îl poartă mama ei și pe care Beatrice obișnuia să le poarte iarna. Și în ultimul rând, va lua geanta din piele a tatălui, unde va pune diamantele furate. Deoarece nu mai rămâsese nimic de mâncare, Beatrice nu a avut ce provizii să-și ia.

Așa că și-a început călătoria în toiul nopții, călăuzită de lumina cristalină a lunii. După o jumătate de oră de mers, a ajuns în sat. Dar acum unde va găsi diamante? Unde va înnopta? Așa e, la aceste lucruri nu s-a gândit când și-a început călătoria.Va lăsa diamantele pe mâine. Neavând niciun ban, va dormi pe străzi. S-a așezat jos, lângă o brutărie. A pus geanta sub cap, drept pernă, și a început să admire luna. Luna era strălucitoare precum un diamant.

-Dar oare luna a suferit vreodată? A cunoscut și pierderea, suferința? Oh, lună! Ce aș vrea să fiu și eu ca tine, mereu pașnică, mereu strălucitoare! Tu ai un rost în lumea aceasta, dar eu? Eu ce rost am? Mie cine îmi va lumina calea, precum soarele luminează și încălzește calea ta? se întreba Beatrice.

A rostit aceste vorbe cu suferință. Dar cine îi va răspunde la aceste întrebări? Și cine îi va asculta ideile și dorințele? Nimeni.

-Dar pentru ce să pierd eu vremea cu aceste gânduri negre? Mai bine aș încerca să adorm, căci mâine mă așteaptă o zi lungă. Noapte bună, Lună! Tu ești perfectă și mereu a fost așa.

A închis ochii și,după câteva minute ,a adormit.

Dimineața, când s-a trezit, lumea trecea pe lângă ea.Unii oameni cărau saci cu mălai, alții cumpărau diferite lucruri, iar unii doar discutau. Unde se va îndrepta acum? Diamantele se găsesc la avuți ,dar ea nu cunoaște pe nimeni astfel. Din îndepărtare, observă venind un om plinuț, îmbrăcat în haine scumpe, cu o barbă neagră și mare. Îl ținea de braț o femeie cu păr scurt. Cum de nu și-a dat seama până acum! Era bogătașul din Viena, Gustav Sina de Pham. E foarte bogat, iar din această pricină atrage multe femei. Femeia de lângă el se numește Muriel Vanossi. Gustav i-a promis că se va căsători cu ea și de aceea îl urmează pe toate drumurile. Ea are 24 de ani, iar Gustav are aproape 52 de ani.

-Dragule,când îmi vei oferi diamantul? întreabă Muriel.

-Când vom porni către hanul din Glassgow și vom înnopta acolo, atunci îți voi da diamantul, rostește Gustav.

Beatrice decide să-i urmărească, pentru că își dorea acel diamant. După o oră de mers, cei doi s-au urcat în trăsură. Fata s-a ascuns într-o ladă aurită a trăsurii, pentru a putea ține pasul cu ei.

Seara au ajuns la destinație. Înainte de a intra în han, i-a plătit lui Muriel o cameră acolo. I-a arătat diamantul, era albastru si era ca un vis. I l-a dat, apoi a ieșit din cameră, îndreptându-se spre tavernă. Muriel apus

diamantul pe masa de langă geam, apoi a început să cotrobăie prin lădiță după haine. Când a găsit ce a căutat, a intrat in camera alăturată să se schimbe.

Beatrice pândea de la fereastră. A gândit în sinea ei:"Acum e momentul meu!". A sărit din ascunzătoare și, cu pași ușori, a înhățat piatra.

-Chiț, chiț, chiț, ajutor!!!! auzi deodată un glas subțirel, ce venea de sub masă.

Acolo se afla o colivie de aur și în ea un șoricel alb ca petalele unui crin, cu mustăți dese și cu o codiță lungă cât o zi de post.

-Chiț, chiț, chiț, ajută-mă,fată frumoasă! Eliberează-mă și-ți voi fi recunoscător!

-Tu vorbești? rosti Beatrice, uluită. N-am mai întâlnit niciodată un șoarece vorbitor! Cum să te eliberez, nu știu unde e cheia de la colivie!

-Chiț,chiț,chiț, în lădița lui Muriel.

Beatrice merse către lădiță și o deschise ușurel. Acolo, pe fundul ei, găsi o cheiță mică, de aur. O luă și deschise repede colivia. Șoricelul a dispărut repede într-o crăpătură din zid.

-Hoața!!!! Ajutor, hoața!!! ţipa Muriel din toți rărunchii.

Beatrice a sărit pe geam şi a fugit mâncând pământul, afundându-se adânc în pădure. Când s-a oprit să se odihnească lângă un copac, a auzit un foșnet!

-Chiț, chiț, chiț, eu sunt șoricelul pe care l-ai eliberat! Am venit să-ți mulțumesc.

Nu mare-i fuse mirarea când, dintr-o ureche, scoase o mărgică albă ca și el.

-Chiț, chiț,chiț, păstrez-o cu mare grijă, iar când vei fi la ananghie uită-te la ea și gândește-te la mine, iar eu voi veni numaidecât să te ajut!

După câteva zile de hoinărit prin pădure, Beatrice s-a întors în oraș. Socotea că Muriel a plecat din oraș și nu mai poartă grija diamantului. Nu mare i-a fost mirarea când a observat că orașul era plin de afișe pe care scria: „O hoață a furat diamantul bogătașului Sina de Pham. Hoața avea o bluză cu mâneci demnă de prințese și pantaloni bufanți. Se oferă recompensă 500 de galbeni!"Beatrice a înțeles că trebuie să se ascundă bine sau să vândă diamantul. Cea mai bună cale a fost să fugă din acel oraș cât mai repede cu putință. Cum nu avea o hartă, a trebuit să meargă la întâmplare, dar cu mare grijă, pentru a nu atrage priviri suspicioase. A întrebat un om misterios, care stătea retras într-un colț, cu pălăria pe față:

-Om bun, cum pot ajunge la marginea acestui oraș?

-Acest oraș este mare precum o odisee nesfârșită. Nu va fi ușor să îl traversezi, mergi drept înainte, iar dacă ai un simț ascuțit, vei putea mirosi bujorii de la marginea orașului. Culege un bujor să-ți poarte noroc mai departe.

Așa a și facut, a mers drept în față, dar a dat de o fundătură, tot ce putea simți era mirosul de mâncare. A cotit la dreapta și a mers necontenit, până când a văzut din depărtare bujorii roșii "Les fleurs de joie" (florile bucuriei). Când s-a apropiat de ele, pe o plăcuță scria: "Vous pouvez emporter ces fleurs gratuitement car elles constituent un cadeau du futur roi au peuple" (Aceste flori le puteți lua gratuit, fiindcă sunt un cadou de la viitorul rege pentru popor). Beatrice știa traducerea acestor cuvinte, deoarece bunica ei o învățase franceză, care, la rândul ei, învațase de la soț, bunicul fetei, care era francez. A cules trei bujori și i-a îndesat în geantă.

-Să se iveasică norocul meu atunci când bujorii se vor ofili în mâna mea de hoață!

Hoinărind prin lume luni întregi, cu bujorii deja uscati, a furat multe diamante, cele mai multe de la Madame Durant, o franțuzoaică cu rădăcini englezești.

Lângă vestitul han Feyard, fata s-a ciocnit de un tânăr ce avea o pelerină roșie cu glugă.

-Îmi cer iertare că nu sunt atent!

-Ooo, nu face nimic, dar în ultimul timp a trebuit să umblu cu mare grijă. Mă întreb oare, ce oraș este acesta?

Tânărul aprivit-o mirat, apoi a spus:

-Suntem în cetatea regală Wipperem!

-Deci aici locuiește Înălțimea Sa, Prințul Isaac al II-lea.

Dar, deodată, tânărul își dă gluga jos. Era un tânăr chipeș, cu păr roșu ondulat și ochi verzi. Acest om i se părea cunoscut lui Beatrice.

-Mi-ar plăcea să fiu tratat ca un om obișnuit. Îmi doresc o viață obișnuită.

Beatrice era nedumerită.

-Când vei mai aduce vorba de mine, te rog să nu mai folosești expresiile " Înălțimea Sa" sau "Alteța Sa".

În acel moment , Beatrice a făcut ochii mari cât cepele . Cum era posibil ca tocmai ea să se întâlnească cu prințul?

-Dar…sssunteți prinț , tot ce îmi doresc este să îmi arăt respectul față de Domnia Voastră.

-Îți admir devotamentul. Sună prostesc, dar îmi doresc o viață modestă și văd în ochii tăi multă suferință.

-Suferința se ivește în viața fiecărui om, chiar dacă omul acela are tot ce își dorește.

Zâmbind, prințul îi zice fetei:

-Avem multe în comun, ce-ai zice dacă am fi prieteni?

Ea a acceptat și îi povestește cum a plecat de acasă să-și croiască norocul în lume, dar i-a fost teamă să îi spună că fură diamnate. Apoi lui Isaac i-a venit o idee:

-Poți veni cu mine la palat, te pot angaja slujnică, dacă vrei.

Oricât a încercat să se împotrivească ,n-a reușit. În drum spre palat,l-a întrebat:

-Dar de ce stăteai lângă acel han?

-Îmi doresc să văd lumea.Tata spune că ar trebui să învăț să conduc regatul. Dar nu pot sta tot timpul închis în castel. Îmi doresc să fiu liber. Am o grădină cu trandafiri, unde obișnuiam să merg cu mama, până să...

A ezitat.La scurt timp, au ajuns la castel. Isaac a fost întâmpinat de gărzi și de servitori. O fată a ieșit din castel, iar când l-a văzut, a fugit către el și i s-a aruncat în brațe.

-Vai, dragule! De ce ai plecat fără să ne anunți? Câte griji ne-am făcut!

Dar după, fata a întors privirea către Beatrice. S-a uitat la ea cu dispreț, apoi l-a întrebat pe Isaac:

-Cine e ea și ce caută aici?

-Oh, ea e Beatrice.Va fi noua noastră servitoare. Beatrice , ea este Allison, logodnica mea.

-Încântată, a zis Allison, cu un aer arogant.

-Biiiiine.Hai, Beatrice! Te voi prezenta tatei. Poți să vii și tu, dacă vrei, Allison.

Allison s-a enervat, dar a preferat să vină și ea cu ei. Beatrice și-a dorit mereu să se poată întâlni cu regele și să se încline în fața Domniei Sale. Iar acum are șansa să facă acest lucru. Regele a acceptat propunerea lui Isaac și au stabilit ca peste trei zile fata să-și înceapă lucrul. S-au purtat foarte frumos cu ea. I-au oferit o cameră curată și foarte drăguță.Singura problemă era Allison: o considera o amenințare, așa că va trebui să fie cu băgare de seamă.

În dimineața următoare , Isaac a poftit-o să ia micul-dejun împreună cu famlia sa. Au servit bucate alese, care, pentru Beatrice, erau o adevărată binecuvântare. Isaac se pricepea de minune la glume și a râs pe săturat. După ce au terminat de mâncat, Beatrice și Allison au rămas singure în salon.

-Văd că ești foarte apropiată de Isaac, dar ține minte: prezența ta aici nu-mi place. Știu cine ești cu adevărat: hoața de diamante. Încă mai ai diamantele furate, nu-i așa? Familia regală nu acceptă furtul. Îl consideră o adevărată trădare și pedepsesc dur hoții ca tine. Dar dacă vrei să nu afle acest lucru despre tine, fugi de-aici cât încă mai poți! Și zicând aceste vorbe, a ieșit din salon. Din acel moment, Beatrica n-a mai știut ce decizie să ia. Toată ziua a stat pe gânduri. Dacă va pleca,îl va trăda pe Isaac, dar dacă va rămâne, Allison o va da de gol. Ce să facă?

Seara, Isaac a chemat-o la el. Voia să-i arate ceva.

-Oh, Beatrice! Ai venit la țanc! După micul-dejun ai devenit serioasă și am observat că ai căzut pe gânduri. E totul în regulă?

-Da, nu te îngrijora! Sunt bine.

Neștiind dacă a crezut-o , a schimbat subiectul.

-Motivul pentru care te-am chemat e că îmi doresc să-ți arăt ceva.

A scos o cutie de catifea roșie și a deschis-o cu o cheiță aurie.În cutie se afla un safir mov,care i-a atras atenția foarte mult.

-A fost al mamei. Tata i l-a dăruit după căsătorie, dar când mama s-a îmbolnăvit de ciumă, mi l-a dat mie. La trei zile după, a murit.

-Îmi pare rău pentru tine.

Dar ce nu știa Beatrice era că Allison le-a auzit toată conversația. Și i-a venit în minte o idee diabolică.

În următoarea zi a fost chemată la rege. Când a ajuns, a observat că Isaac avea o privire serioasă, iar regele era nervos. Allison, pe de altă parte, îi zâmbea batjocoritor.

-Beatrice, aș vrea să-ți adresez o întrebare, dar să-mi răspunzi sincer la ea.

Fata încuviințează.

-După ce am ieșit din camera de baie, am observat că lipsește safirul mamei. Tu ai fost ultima persoană căreia i-am arătat bijuteria. Allison mi-a spus că te-a văzut furinșându-te în camera mea. De ce m-ai furat ?

-Dar...nu aș face niciodată acest lucru! Am fost în afara castelului! Poți întreba celelalte servitoare.

Vine la ea și, fără să se aștepte, îi trage o palmă peste față. Brusc, parcă se întoarce în trecut și parcă o aude pe mama ei țipând la ea.Dar de data aceasta era Isaac.

-Am avut încredere în tine, ți-am oferit adăpost, ți-am arătat ce-am eu cel mai de preț. Și tu? M-ai trădat!

-Dar nu l-am furat! a țipat din toți rărunchii.

-Oh...! Ești așa de sigură? Allison, adu-mi , te rog, geanta!

Allison îi aduce geanta, zâmbind răutăcios.Isaac a deschis-o și i-a arătat lui Beatrice puzderia de diamante furate. Printre ele se afla și safirul cel mov, pe care Beatrice nu l-ar fi furat niciodată.

-Vezi? Aceasta este dovada. Ce mai ai de spus acum?

-N-aș fura niciodată lucrul tău cel mai de preț. Recunosc, am furat celelalte diamante, dar safirul tău nu l-aș fura pentru nimic în lume!

Isaac s-a înfuriat și mai tare.

-Gărzi, duceți-o în temniță! Singurul loc unde va sta până va fi judecată. Până atunci, nu mai vreau să mai aud de ea!

Beatrcice a fost dusă în temniță. Acum nu-i mai păsa dacă va mai trăi sau nu. Era o hoață de diamante, chiar dacă nu furase safirul.

Peste câteva zile, s-a împrăștiat zvonul cum ,că regatul lor este în război cu Imperiul German. Acest zvon a ajuns și la urechile lui Beatrice, dar nu-i păsa. Și cu ce își putea ajuta regatul? Urma să fie judecată, totul era împotriva ei.

Dar, într-o noapte s-a întâmplat ceva ce i-a schimbat viața complet. A adormit și s-a trezit într-un loc, unde totul era alb. În fața ei a apărut

cineva cunoscut. Când s-a uitat mai bine, și-a dat seama cine era. Era bunica.

-Bunico!

A început să plângă și a sărit în brațele ei.

-Bunico, cât mi-ai lipsit!

- Draga mea, cât ai crescut! Acum ești o femeie în toată firea, dar ai greșit mult.

-Știu,bunico. Urmează să fiu judecată. Și am în spate un trecut dureros, a zis cu tristețe.

-Da, trecutul doare. În special al tău, dar poate să și vindece dacă înveți din el.

-Voi mai avea eu timp, oare? Am greșit mult. Nu mai am cum să îndrept lucrurile.

-Oh, ba da! De aceea sunt aici. Te poți revanșa față de tot poporul.

-Păi și cum, bunico?

-Prințul e în pericol. Printre soldați se află un dușman care are un arc și care vrea să-l ucidă pe prinț, la ora 12 fix.

-Dar cum voi scăpa, bunico?

-Paznicul va adormi, iar tu va trebui să-i furi cheile. Vei fugi cât poți de tare în sala palatului și vei sări în fața prințului, atunci când dușmanul va trage cu arcul. Îmi vei promite acest lucru, draga mea?

-Da, bunico! Promit!

Dintr-odată, totul devine negru în jur și tot ce a mai zărit a fost zâmbetul bunicii.

-Noroc, draga mea!

Când s-a trezit, era dimineață. Un gardian trece pe lângă ea.

-Cât e ceasul? întreabă disperată.

-9:30, ce te interesază? Kim, supraveghază tu temnița ei!

-S-a făcut, șefule!

Acesta era paznicul, care avea niște chei. Tot ce trebuia să facă Beatrice acum era să aștepte să adoarmă.

A așteptat cu nerăbdare până când paznicul a adormit, apoi s-a furișat să ia cheile. Dar nu ajungea la ele. “Ce mă fac acum?”, dar și-a adus-aminte de șoricelul pe care l-a ajutat, așa că a scos din buzunarul pantalonilor mărgica. S-a uitat la ea și s-a gândit la șoricel.

În scurt timp, șoricelul a apărut în fața ei.

-Chiț, chiț, chiț! Salutare!

-Shhhh! Te vor auzi. Motivul pentru care te-am chemat e să mă eliberezi. Paznicul are niște chei. Te poți furișa să mi le iei? zice în șoaptă.

-Chiț, chiț, chiț! Desigur!

Și șoricelul s-a furișat, luând cu grijă cheile.

-Chiț, chiț, chiț! Poftim!

-Îți mulțumesc mult!

-Chiț, chiț, chiț! Îți urez mult noroc, fată frumoasă!

-Asemenea și ție!

Și șoricelul a dispărut printr-o crăpătură de zid. Beatrice a deschis temnița ,dar tocmai atunci, paznicul, auzind zgomotul, s-a trezit.

-Hei, ce faci acolo?! Nu ai voie să ieși! a țipat.

Beatrice a scăpat cheile jos și a și a fugit cât a putut de tare, ajungând la scări. A urcat în grabă scările , care duceau către sala de muzică.

-Rafael, hoața a scăpat! Hai repede după ea! John, spune-i șefului că a scăpat! țipă paznicul.

Când a ajuns în sala de muzică, a împins ușile și a zbughit-o pe coridor. O slujnică a văzut-o și a strigat:

-Hoața! Hoața!

Lui Beatrice nu-i păsa. Tot ce își dorea acum era să-l salveze pe prinț.

A luat-o la stânga și a împins ușile care duceau către sala tronului. Regele, Isaac, doi soldați și dușmanul erau acolo.

-NUUUU! A țipat Beatrice și a sărit în fața prințului. În același timp, dușmanul a tras cu arcul. Săgeata a lovit-o pe Beatrice în coastă.

A căzut jos. Sângera și o durea tare. Va fi oare ultima dată când va simți suferința?

Isaac i-a pus capul pe genunchii lui. Acum o ținea de mână.

-Beatrice, Beatrice!

-Sper că acum mă vei ierta, chiar dacă n-am furat safirul tău.

-Te iert. Știu că nu tu l-ai furat. Cineva a văzut-o pe Allison cu acel safir.

Beatrice i-a zâmbit, dar a început să scuipe sânge.

-Aduceți repede un doctor! Beatrice, Beatrice!

Țipetele lui le-a auzit din ce în ce mai șoptite până când n-a mai auzit nimic.

S-a trezit lângă bunica ei.

-Bravo, draga mea! Sunt mândră de tine.

-Bunico, am murit?

-Nu, draga mea. Ai leșinat.

-Mă voi trezi, nu-i așa, bunico?

-Da, scumpa mea. Te vei trezi.

-Bunico, sunt un erou?

-În adevăratul sens al cuvântului.

Beatrice i-a zâmbit.

-Cred că ar trebui să te întorci. Există persoane cărora le pasă de tine și vor să te vadă teafără.

A sărutat-o în creștetul capului. S-a trezit într-un pat, bandajată. Lângă ea era un doctor.

-A, te-ai trezit! Ai leșinat timp de o zi întreagă. Cineva dorește să te viziteze.

Doctoral a ieșit din încăpere, apoi Isaac și tatăl lui au intrat pentru a o vedea pe Beatrice. Isaac a îmbrățișat-o.

-Îți datorez mii de mulțumiri! Ai salvat viața fiului meu, a spus regele.

-Cu plăcere!

După această întâmplare, toată lumea a numit-o pe Beatrice " Eroina regatului ". Nu mai era hoața de diamante. Isaac a devenit rege, iar Beatrice sfetnica lui. Mama ei a fost adusă la palat și au făcut pace. Tatăl ei murise.

Acum cu toții locuiesc la palat, fericiți până la adânci bătrâneţi.

Foaie verde și-o lalea,
Am încălecat pe-o șa,
Și v-am spus povestea mea.

Azula și balerinii fermecați

Anghelina Alexandra Elena
Palatul Copiilor Craiova
Prof. Popa Elena Andreea

"Acuma voi povesti,
Iară mult se va vorbi,
Despre o faptă trecută
Nu se ştie când făcută..."

A fost o dată ca niciodată, la poalele munților.Nicăieri, o fată simplă, Azula. Cu părulnegru, lung şi fin ca mătasea, cu ochii rotunzi, căprui,ce te vrăjeau, cu silueta de albină și cu un vis măreț, impresiona pe toată lumea cu frumusețea ei rară. Aceasta trăia într-o familie săracă.Din nefericire, tatăl fetei pierise cu mult timp în urmă, iar mama trebuia să se ocupe singură de traiul familiei. Însă, mica fiind, a avut mereu o singură dorință:

-Nu o să devii niciodată o balerină cu piciorul ăla urât! Uită-te la el! A spus scârbită mama Azulei.

Orice s-ar întampla, un copil ar trebui văzut ca un dar primit de la Dumnezeu şi ca o binecuvântare pentru orice familie. Însă, naştereaAzulei nu a fost privită ca o bucurie. Dezamăgirea față de unicul său copil a început, pentru mama ei, chiar în momentul dezvăluirii piciorului olog al Azulei. Tristețea din sufletul tinerei mame s-a transformat, de atunci, în pură ură pentru fată, chiar dacă ea nu putea fi cea învinuită pentru păcătuirile sorții.

Pe de altă parte, tatăl ei nu a văzut piciorul olog ca o piedică pentru iubirea părintească, ce trebuia oferită Azulei. El a înțeles că acesta era doar unul din multele obstacole, pe care le va întâlni în Aventura lui, încercând să o îndrume pe fată prin viață. El a rămas singura persoasă ce

îi era alături de fiecare data şi singurul care o accepta şi nu se îndoia niciodată de viitorul fetei. Acesta îi oferea mereu alinarea de care avea nevoie şi o ținea strâns în brațe de fiecare data când se simțea îndurerată. Şi chiar dacă această iubire nu era suficientă pentru a umple golul lăsat de mama fetei, tatăl fetei nu s-a lăsat bătut.Viața curgea normal, până într-o zi când totul s-a oprit. Tatăl Azulei, epuizat de muncă, nu a mai avut destulă putere şi a fost învins în lupta dintre viață şi moarte. Din acea zi, Azula nu a mai fost niciodată la fel…

De atunci zilele treceau întunecate. Fără protecția tatălui, cuvintele mamei o atingeau în fiecare zi ca niște săgeți. O înțepau nemiloase, lăsând urme adânci în sufletul fetei. Oricât de mult o răneau cuvintele mamei sale, fata începuse să simtă că spunea adevărul. Ştia, în adâncul sufletului, că nu avea cum să danseze cu piciorul ei olog.

Într-o zi frumoasă de primavară, când razele de soare pătrundeau şi în cele mai ascunse colțuri ale satului, tânăra visătoare mergea la piață. După un drum îndelungat, piciorul îngreunând mersul acesteia, a ajuns la negustorii satului. Pierdută în cumpărături, a zărit o pereche de balerini care părea că străluceau. Era cea mai frumoasă încălțăminte pe care o văzuse vreodată! Numărând în palmă puținele monede rămase, Azula a înțeles că îi depăşea bugetul. A hotărât să reducă cantitatea de fructi şi legume ce trebuiau cumpărate şi, într-un final, a reuşit să îşi procure perechea de balerini mult dorită.

Când a ajuns acasă, mama a privit cumpărăturile sărăcăcioase şi i-a cerut fetei restul de bani. Aceasta îi cheltuise însă pe balerini. Înfuriată, mama s-a răstit:

-Lucrez din greu ca tu să poți avea un colț de pâine pe masă, în fiecarezi! Iar tu, nerecunoscătoare,îi consumi pe lucruri nefolositoare! Cum crezi că vei purta acei balerini cu puciorul tău olog?

Şi în acel moment, Azula a realizat că făcuse un gest egoist şi nu se gândise la binele familiei sale. Cheltuise banii munciți din greu pe o pereche de balerini, pe care nu o putea folosi, în timp ce ea şi mama ei vor fi obligate să îndure foamea. Cu lacrimi în ochi, a încercat să se scuze de nenumărate ori, însă mama ei nu o putea ierta pentru ceea ce considera un gest nesăbuit.

Tristă şi dezamăgită de propriile acțiuni, Azula s-a retras în camera ei. În singurătate, a văzut aruncată pe jos perechea de balerini. I-a ridicat cu tristețe şi a mângâiat materialul fin. Degetel ei se mişcau vrăjite, când a decis să probeze, măcar, balerinii fermecați. Fără nicio ezitare, piciorul ei a atins pantofii, ce îi veneau perfect. Când s-a ridicat, a simțit că piciorul ei era, pentru prima dată, normal. Şi nu doar piciorul ei se vindecase, dar şi mintea ei părea, deodată, luminoasă. Încântată de descoperirea făcută, a mers grăbită să îi povestească şi mamei. Însă, reacția ei nu a fost cea aşteptată de fată:

-Crezi că acum, cu opincile tale noi, vei reuşi să devii ceva? Eşti la fel de inutilă precum era şi tatăl tău! Scoate-ți idea că îmi eşti superioară din cap! Tevoi ține închisă în camera ta până te vei trezi la realitate!

Zis şi făcut! Mama Azulei a încuiat-o pe biata fată în camera ei. Deprimată, căzută la pământ, Azula a încercat să îşi recapete puterile, dar nu erau niciunde de găsit. Pierdută în gândurile sale triste, aude, din partea cealaltă a patului, un chițăit:

-Nu mai plânge, copilă! Speranța moare ultima, trebuie doar să ştii să o cauți!

Şi atunci, micul dar înțeleptul şoricel, ieşi pe fereastra deschisă a camerei. Azula realiză că avea soluția chiar în fața ei. Plină de energie și bucurie, ea a început să alerge spre sat, mersul ei fiind uşurat de balerini.

Copleșită de emoție inima îi bătea cu putere, mai-mai să îi sară din piept. La marginea satului, se opri şi trase adânc o gură de aer în piept. Uimită de agitația şi îmbulzeala din jurul ei, se uită cu mirare, încercând să afle motivul acesteia. Deodată, din spatele ei, se auzi un strigăt puternic:

-Atenție, atenție! Mă aflu astăzi aici pentru a împrăştia vorba despre marele bal din seara aceasta, ce se va desfăşura la palatul prințului Eduard! Veniți, dacă doriți, şi veți avea şansa, tinere domnițe, să dansați cu vestitul prinț!

Azula, încântată de cele auzite, a hotărât să meargă la primul ei bal. Aşa că a pornit spre castel, pe drumul lung și anevoios. Acum putea să își folosească picioarele și nu putea rata șansa de a merge cât mai departe. Chiar dacă drumul nu a fost tocmai prielnic, Azula s-a bucurat de peisajul muntos văzut de aproape. Pe jos păşea pe un covor verde ca esmeraldul, pe care îl împungea, din loc în loc, ca un ac de aur, o rază de soare. Păsările îşi găseau adăpost de lumina călduroasă în coroanele copaciilor, care, pe timpul primăverii erau pline de flori colorate. Ciripitul acestora parcă îi umplea sufletul cu speranță. Fiecare sunet al naturii devenea un cântec armonios.

Copleșită de frumusețea naturii, nici nu a realizat când se înserase și ajunsese la palat. Întregul ținut era dominat de splendoarea palatului, ce se înălța majestuos în mijlocul unor câmpuri de lavandă, cu cele 7 turnuri de fildeş, în vârful cărora fluturau drapele cusute cu aur. Acoperişul, de o nuanță de albastru ca lapisul, se pierdea în seninul cerului. Pereții erau albi şi aveau un model impecabil.

Azula privea copleşită clădirea grandioasă, îndreptându-se fermecată spre porțile larg deschise. În fața sa, mulțimea de oameni, ce se îngrămădeau în fața porții, anunța că balul deja începuse.

Interiorul castelului era chiar mai încântător decât ceea ce văzuse afară: o podea de marmură albă şi pereții perfect albi, fără nicio pată. Candelabrele de aur străluceau în fiecare încăpere cu o lumina caldă, ce te

vrăjea. Totuşi, după ce a admirat toată frumusețea din jur, Azula s-a trezit brusc la realitate când a observat rochiile pompoase ale frumoaselor domnişoare şi doamne din jur. Atunci a realizat cât de nepotrivit era ea îmbracată de fapt: purta o rochie albă, ce se îngălbenise de la praf, ruptă pe alocuri, şi un şorț, şi el murdar, tot din aceeaşi cauză. Dar avea balerinii fermecați în picioare, ce sclipeau chiar mai puternic decât luminile din sala de dans. Ruşinată, a mers spre prima ieşire şi a ajuns în curtea din spate a castelului.

Grădina era pustie, fară urmă de oameni, toți fiind prea ocupați să se bucure de bal. Lângă nişte ghivece pline de flori colorate, se găsea un leagăn. Azula s-a aşezat în el şi a început să mediteze la deciziile luate. Poate a fost o greșeală să vină la bal. Poate a fost o greşeală chiar să plece de lângă mama sa. Până la urmă ea era singura persoană care îi era familie. Dacă făcuse alegerile greşite şi acum totul era pierdut?...

Blocată în gândurile sale, tânăra auzi, prin liniştea grădinii, nişte paşi. În curte păşeşte un băiat cu părul şaten şi ochii verzi. Acesta purta un costum albastru, elegant, deasupra unei cămăşi albe, iar la gât o cravată asortată. Avea o privire caldă, iubitoare, dar parcă uşor îngrijorată. S-a prezentat sub numele de Eduard, şi atunci fata a realizat că era chiar prințul:

-De ce pari aşa posomorâtă. S-a întâmplat ceva? Te-a deranjat cineva?

-Nu pot să particip la bal cu rochia asta! Nu sunt îmbrăcată potrivit şi toată lumea o să râdă de mine! Cred ca nu ar fi trebuit să vin la bal de la bun început! Am trecut printre atâtea obstacole, şi iată că, nici acum, nu pot să îmi îndeplinesc visul de a dansa…

-Cred că îți faci prea multe griji! Chiar şi cu această rochie eu cred că eşti perfectă pentru acest bal! Dacă chiar îți doreşti aşa de mult să dansezi, de ce să nu o facem chiar aici, în grădină, unde suntem singuri, ascunşi de lume şi nimeni nu ne poate judeca. Pe fundal se aude muzica şi putem urma paşii de dans. Dar te avertizez: nu sunt un dansator tocmai priceput!

Şi aşa au început să se mişte, lent şi fermecător, să alunece în paşi de dans. Luna lumina protectoare, ascunsă pe cerul întunecat. Cuprinşi de farmec, ca sub o vrajă, cei doi dansau şi se priveau adânc în ochi. Paşii loc urmau o muzică interioară şi nu s-au oprit nici când muzica balului încetase. În acele momente fata a realizat, pentru prima dată, că se îndragostise, şi prințul părea să simtă la fel. Acela a fost un moment magic, imposibil de negat pentru cei doi.

Însă, Azula ştia că nu era cinstit să îşi ascundă adevarata identitate în fața prințului. Aşa că, cu inima bătându-i puternic şi simțindu-se copleşită de frică, şi-a dat balerinii jos din picioare şi i-a arătat piciorul ei olog. În ciuda aşteptărilor sale, Eduard nu a fost deloc uimit:

-Nu văd niciun defect la tine! În cele din urmă, sufletul tău este plin de puritate şi tu tot frumoasă vei fi, chiar şi cu piciorul olog.

Tânăra, plină de bucurie, l-a luat în braţe pe prinţ şi i-a mulţumit pentru că nu o judecase. Cei doi s-au aşezat în leagănul înconjurat de flori şi au început să povestească despre viaţa lor: întâmplări vesele şi triste, bune sau rele, din care este alcătuită viaţa oricui, fie el prinţ sau om de rând. Şi povesteau, şi povesteau, deşi soarele răsărise şi o noua zi începuse…

Şi timpul a trecut, dar fata nu a uitat de visul ei, ci chiar a devenit cea mai cunoscută balerină din ținut. Iar, mai târziu, Azula și Eduard, îndrăgostiții, au devenit regele si regina ținutului. Şi au făcut o nuntă mare la care au invitat regi și regine, prinți și prințese, împărați și împărătese, duci și ducese.

Şi a ținut veselia trei zile şi trei nopți şi mai ține și astăzi, dacă nu cumva s-a fi sfârşit...

“Lăsați visele să zboare
Să se ducă înspre soare!
Cum le veți îndeplini
Înainte de a se topi?
Pentru a urca
Fără a-ncerca
Munca grea a săvârşi
Nu veți putea reuşi!”
Nu veți putea reuşi!”

Umbrele sufletului

Nicolae Bianca Andreea
Palatul Copiilor Craiova
Prof. Popa Elena Andreea

Dragă jurnalule,

Zilele trec grăbite prin drumul anevoios al vieții. Dorul mă apasă, dar nu este nimic de făcut. Încerc să îmi amintesc, pentru a nu pierde această poveste. De-aș fi știut, Doamne, poate că soarta s-ar fi îndurat de noi! Sunt ipocrită, știu, să cred că eu, un simplu muritor de rând, aș fi putut schimba ceva. Ce este oare dragostea? Dragostea te îmbolnăvește, te seacă de putere. Te duce cu un pas mai aproape de Rai, dar cu doi mai aproape de Iad. Cum am putut să trec așa nepăsătoare peste sentimentele tale atât de profunde și sincere? Cum am putut să le consider atât de nesemnificative, când tu erai atât de important? Cum ai putut, omule, să alegi tăcerea, în schimbul sentimentelor dezvăluite sincer, într-o duminică

dimineața, la cafea? Ai ales să dispari cu lunile fără să-mi vorbești, lăsându-mă cu atât de multe semne de întrebare. Dar eu nu te voi uita! Îmi voi aminti mereu!

15 noiembrie 2014,

Stăteam la cafeneaua mea preferată, de pe 5th Avenue, savurându-mi liniștită latte-ul. Universul nu îmi trimisese niciun semn că jumătatea inimii mele urmează să-și întâlnească privirea cu a mea. Priveam pe fereastră cum copacii își scuturã frunzele într-o ploaie galbenă. Soarele lumina plăcut strada, printre oamenii grăbiți. Un future negru bătea din aripi curajos, luptându-se cu vârtejul de frunze. Se înalța deasupra copacilor, apoi se avanta cu putere în mijlocul ploii, pentru a se lăsa complet acoperit. Așteptam cu sufletul la gură săîl văd ridicându-se din nou, când ușa cafenelei se deschide cu un clinchet, iar un tip înalt și zvelt intră grăbit. Își cere comanda obișnuităși apoi se întoarce să plece. Dar nu o face…m-a văzut și dintre miliardele de posibilități în care putea decurge ziua aceea, a ales să nu plece și să se așeze la masa mea.L-am privit miratăși am descoperit ochii săi negri ca noaptea, însă luminoși ca doi luceferi. Era ceva ce mă fascina, mă hipnotiza și timpul își pierdea curgerea obișnuită. În boxe se auzea încet o melodie : „*Înainte să ne fi născut, te-am rugat pe tine să-mi alegi culoarea ochilor/ Dar sufletele noastre erau tinere şi nu căzuseră niciodată pe pământ”….*

Te-ai așezat la masa mea și mi-ai spus că ți-am luminat ziua cu frumusețea mea. Trebuia să-mi fi dat seama. De ce nu mi-am dat seama? Am început să vorbim, de parcă nu ar fi fost prima oară. Mi-ai spus că te grăbești la birou, dar mai vrei să stai să-mi asculți vocea, pentru că îți place. A fost prima oară când cineva mi-a înlăturat insecuritățile și nu mă vedea greu de plăcut. Mi-ai povestit despre viața ta tristă de dinainte de New York, de părinții morți și de sora pe care o crești singur. Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraz, și a fost pentru prima oară când nu m-a interesat că îmi voi strica machiajul. Mă gândeam, „Ce-mi faci tu, străine? Cu ce m-ai vrăjit?”.Dar, deși a fost întâia oară când ne-am văzut, nu erai deloc un străin. Mi-ai cerut numărul de telefon și mi-ai spus că ne vom revedea. Și am făcut-o, încă 260 de duminici, la aceeași cafenea...

Cum mai pot să mă trezesc dimineața să mă uit în oglindă și să-mi spun că mă iubesc, când tot ce simt față de persoana mea, este ură și dispreț? Știu că mă iubeai, Amos, de aceea te-ai evaporat, lăsându-mă să mă întreb „De ce?”. Gândurile din mintea mea roiesc ca niște albine care și-au pierdut stupul. Înnebunesc! Simt că înnebunesc! Încearcă oare diavolul să mă ademenească pe drumul necredinței? Căci dacă încearcă, tare-mi este că mă voi lăsa înfrântă…

Dragostea e oarbă, dar singura oarbă de aici am fost eu. Te-ai zbătut neînțeles în fața mea, și nu te-am putut vedea. Acum sunt blestemată să trăiesc cu păcatul ăsta. M-ai lăsat în urmă, cu vina care se simte ca un ghimpe ce-mi înțeapă inima și o seacă de sânge. Chipul tău

îmi transforma iernile în primăveri și mă făcea să zâmbesc fără să realizez.

15 ianuarie 2017,

Fulgii de zăpadă cădeau lin din cerul înghețat al iernii. Ne plimbam prin Central Park, depănând amintiri și râzând în hohote. În ziua aceea mi-ai făcut iarna din suflet primăvară. Eram dezamăgită că nu primisem jobul, iar tu mi-ai spus că este pierderea lor și că o să regrete. M-ai sărutat pe obraz, spunându-mi că eu merit tot ce e mai bun și că într-o zi, îmi vei pune lumea la picioare. Ne-am așezat pe o bancă și am început să povestim, în ciuda frigului aprig. Un băiețel sărman s-a apropiat de noi și ne-a rugat să îi cumpărăm din jucăriile pe care le vindea pentru a-și putea lua ceva de mâncare. I-ai oferit o sumă cât pentru toate și l-ai scăpatde o săptămânăîntreagă de foame chinuitoare, spunându-i să-și păstreze jucăriile. Mă uitam la tine și mă gândeam că ești cel mai bun om pe care l-am întâlnit, plin de compasiune și lipsit de egoism. Acela a fost momentul când inima mea mă implora s-o ascult și să-ți spun că te iubesc, mai mult decât aș iubi un prieten. Dar nu am ascultat-o. De ce nu am ascultat-o? M-ai făcut să nu simt frigul, încălzindu-mi sufletul ca pe o lumânare. Ai aprins-o, dar de ce ai lăsat-o să se stingă?

Am mers la patinoar și m-ai convins să-mi învingfrica de a patina. Fulgii mari și grei cădeau din cer. Noi ne roteam pe patine ținându-ne de mâini. Fulgii se roteau zburând în jurul nostru. Și, în dansul lor văd alunecând un future negru. Bătea din aripi greoi, luptându-se cu frigul. „Cât de ciudat să vezi un future zburând în mijlocul iernii!”. Pe fundal, melodia de la patinoar curgea implacabil: *„Ai aşteptat să-ţi spun ce simt, dar veşnicia n-are timp/ Aşa că am ales să te iubesc ca un simplu muritor de rând”...* Probabil că rămăsesem înmărmurită, când simt cum mâna ta mă trage, iar vraja se rupe. Cu zâmbetul cald pe buze, mi-ai arătat toți pașii fără să mă faci să mă simt stingheră. Linistea din ochii tăi mă ajuta să rămân pe drumul corect, fără abateri. Am urât mereu iarna, dar din ziua aceea, i-am mai acordat o șansă!

Nici lacrimi nu mai am, au secat. Am fost doi proști care s-au iubit ca doi nebuni, chiar dacă nu știam! Îmi aduc aminte cum zâmbeam ca o fetiță, citind mesajele tale, mințindu-mă că suntem doar prieteni. Am fi avut oare mai mult timp dacă am fi fost curajoși să ne acceptăm sentimentele? Mereu mi-a plăcut pasărea Phoenix, eram fascinată de modul în care se trezește la viață după momentele grele, renăscând din propria-i cenușă.Însă eu am ales să mă îngrop în cenușa mea, rămânândcaptivăîntrelumi…

Inima îmi pulsează sânge plin de venin. Durerea e copleșitoare, mă apasă și mă chinuie, lăsându-mă cu un gust amar. Ce soartă pătată de necaz, învăluită în amar și durere! Depresia se ține ca un scai de mine și nu mă lasă să trăiesc! Erai liniștea mea în atâta gălăgie, mă îndrăgosteam mai tare și mai profund în fiecare zi, fără să știu. De nu te-aș fi cunoscut,

tot mi-ar fi fost dor de tine. Cum te-a lăsat sufletul să mă lași singură și neputincioasă în lumea asta plină de chipuri mascate? Sunt sigurăcă ai dispărut pentru că nu-mi dădeam seama că mă iubești. Acum mi-am dat seama, și eu te iubesc, poți să te întorci în brațele mele, te aștept cu nerăbdare!

15 iulie 2018, ora 5:00, plaja Long Beach.

Băuserăm pahar după pahar de Red Mountain și fumaserăm pachete întregi de Marlboro. Dansaserăm într-un club întreaga noapte și amețiți de muzica tare și de mulțimea de oameni, ne-am retras pe plaja pustie. Râdeam și povesteam întâmplări stupide, întâmplări amuzante, întâmplări teribile.Totul părea ireal, ca o scenă de film. Valurile se spărgeau lin la mal și soarele răsărea ușor, ușor, ca o minge de foc. Ai intrat în mare pentru a face o baie și a scăpa de senzația de amețeală cauzată de alcool. Valurile te acopereau și așteptam cu sufletul la gură să te văd apărând din nou deasupra lor. Era un joc ce mă fascina: dispariția, așteptarea, surpriza...Dispariția!....Dispariția!...Dispariția! ...Minute în șir.... fără suflare!Apoi din nou surpriza: ai ieșit din valuri. Inima îmi bătea cu putere. Pășeai calm, încet, egal. Te-ai așezat lângă mine. Ne odihneam pe nisipul fin, respirând briza sărată a mării.

Nu am putut rosti niciun cuvânt… Dintr-o dată, ai inceput să mă privești lung și parcă timpul s-a oprit în loc. Buzele noastre s-au întâlnit pentru prima oară. A fost un moment unic, scurt, profund. Aproape că nici acum nu știu dacă a fost vis sau realitate. Apoi, ca prin vrajă ne-am întins pe nisip și am adormit.

Când ne-am trezit, soarele îți lumina chipul. Priveam zâmbind fără să vreau cum o șuviță de păr îți acoperea ochii închiși. Abia mă abțineam să nu o mut cu mâna pentru a nu te trezi. Încet, imperceptibil, ai deschis ochii încețoșați. Amețit și confuz după noaptea albă, n-ai spus niciun cuvânt când privirea ni s-a întâlnit. Te-ai ridicat și ai plecat, fără măcar să scoți un cuvânt. M-ai lăsat singură cu gândurile mele. Oare a fost real sau a fost doar influența alcoolului și a dorinței de trăire cu adevărat? Îmi doream cu ardoare să-mi fi vorbit, însă nu știam ce ar fi urmat să-mi spui. Simțeam ceva diferit, ceva ce nu mai simțisem până acum.

În timp ce razele soarelui îmi mângâiau chipul tăcut și confuz, un fluture mi s-a așezat în palmă. Era de un negru atât de intens, ca o pată din neantul originar ce te atrăgea în abis pentru a te pierde pentru totdeauna. Nu a plecat până nu m-am liniștit, de parcă ar fi fost un semn trimis de departe. Am stat până târziu, iar, în timp ce priveam apusul soarelui, versurile unei melodii mi-au venit în minte: *„Poate, poate, apusul de soare, e doar răsăritul văzut de la spate”…* Și atunci am realizat că în orice apus există și promisiunea unui răsărit, așa că m-am oprit din plâns. Am dat uitării dimineața ce trecuse, fără să mă gândesc la repercusiuni.

În urma cu patru luni ai dispărut dintr-o dată, fără să dai vreun semn. Pur și simplu ai încetat să mă cauți. Cel puțin așa m-ai făcut să cred. Parcă sufletele noastre s-au despărțit unul de altul, lăsându-ne neputincioși.

Azi, 15 noiembrie 2019,

Toamna începe să se arate maiestuoasă... Frunzele formează un covor multicolor pe străzile New York-ului. Mă trezesc mahmură, după o seară în oraș cu prietenele mele. O senzație ciudată îmi cuprinde tot corpul. Știu că ceva lipsește: ești tu. De patru luni, nu te văd, nu te aud. Nu știu de ce, în fiecare zi îi cer semne Universului, să înțeleg unde ai plecat. Te sun mereu în disperare, însă niciun răspuns. Am fost la apartamentul tău, însă niciodată nu ești acolo. Parcă te-a înghițit pământul.. Același fluture negru îmi urmează pașii zilnic, însă mă bucur de prezența lui, deoarece te simt pe tine.

Îmi fac o cafea și îmi deschid telefonul, pe care nu-l mai verificasem de seara trecută. Un apel pierdut îmi captează atenția: este de la sora ta. Mă gândesc că sunt, în sfârșit, vești despre tine, așa că o apelez înapoi: „Hei! Ce mai faci, Anabell?", îmi spune.Eu îi răspund entuziasmată și întreb grăbită de tine. O tăcere adâncă și profundă ca oceanul se lasă de cealaltă parte a liniei telefonice. Parcă timpul îmi juca feste și pusese pauză. Oftând, îmi răspunde: „Anabell, adu-ți aminte!15 iulie 2018! Astăzi se împlinesc un an și patru luni de când a plecat dintre noi. Am sunat să te întreb dacă vei putea ține un discurs despre Amos la comemorarea lui... Adu-ți aminte! …Adu-țiaminte!...."

Lacrimile mi se preling pe obraz. Sunt înghețată. „E doar un vis urât!", îmi zic.Însă trupul refuză să se mai trezească. Te sun în disperare, însă casuța vocală îmi spune că telefonul este închis. Ce se întâmplă cu mine? Nu este posibil! Sunt sigură că te văzusem cu patru luni în urmă! Răsfoiesc restul paginilor de jurnal: mici momente petrecute împreună, întâmplări banale. Aproape fiecare zi este cu tine ... Deci nu este posibil să fi murit în urmă cu un an și patru luni. Am petrecut un an împreună!

Îmi sun mama. Cu glasul stins, mă roagă sa nu uit de pastile. „Ce pastile?", întreb mirată. Calmă, mama îmi răspunde: „Anabell, Amos a murit înecat în fața ta, în urmă cu un an și patru luni, pe plaja Long Beach. Nu ai făcut nimic să-l ajuți, l-ai privit cum se înecă, înmărmurită. De atunci, refuzi să-ți amintești ce s-a întâmplat, subconștientul tău neputând accepta lipsa de implicare în salvarea lui. Ai impresia că a dispărut de 4 luni, datorită medicamentelor care îți vindecă halucinațiile. Te faci bine! Adu-ți aminte! ….Adu-țiaminte!..."

Nu înțeleg ce se întâmplă, cu toții sunt nebuni! Lumea se învârte în jurul meu! Aștept să suni, sunt sigură c-o vei face. Dar dacă e adevărat? Amos al meu, chiar te-ai dus? Îmi doresc să nu te fi întâlnit! Să nu fi făcut contact vizual la cafenea în ziua aceea, continuându-ți drumul către muncă. Poate că sufletul meu nu s-ar fi rupt în mii de bucăți,

lăsându-mă goală. Poate că viața mea ar fi fost altfel, însă așa a fost să fie. Ai lepădat pielea-ți de om și ai renăscut cu aripi de înger. Fără tine nu sunt eu, iar fără mine nu exiști.

Este o dimineață ca oricare alta, liniștită. Pentru toți este doar o altă zi, continuându-și viețile, mințindu-se că sunt fericiți. Fluturele apare din nou în încăpere, așezându-se pe umărul meu împovărat. Pe fundal răsună singura melodie din capul meu: *„Poate, poate, într-o altă viață ne vom regăsi și vom învăța să fim fericiți, admirând câte două răsărituri pe zi”,* și am înțeles totul... Cine va citi aceste pagini de jurnal, să știe că am deschis fereastra camerei și lumina blândă m-a vindecat. În norii albi am văzut chipul tău zâmbind....

„Înainte să ne fi născut, te-am rugat pe tine să-mi alegi culoarea ochilor,
Dar sufletele noastre erau tinere și nu căzuseră niciodată pe pământ.”...

Buna mea prietenă, Runa,

Iurcov Sara
Palatul Copiilor Suceava
Prof. Șandru Alina
Suceava, 19 ianuarie

Toată ziua am fost cu gândul la tine. Toată ziua. De abia acum, ocrotită de căldura primitoarei mele locuințe, am decis să mă confesez fondului alb. Mă bucur că mă aștepți cu paginile răsfirate, iar cu un stilou umplut până la refuz cu cerneală, o puzderie nelimitată de cuvinte și amintiri proaspete, istorisirea mea începe.

Dis-de-dimineață am pornit într-o nouă aventură. Fără pic de cugetare mi-am luat rucsacul cu iscusință pregătit și am pornit la drum.

Urma să cutreier Masivul Ceahlău alături de prietenele mele, Amalia și Maria, ce erau la fel de entuziasmate ca și mine. Inima îmi trepida numai la gândul că vom putea admira faimoasa Cascadă Duruitoare și parcă puteam să observ clipele ce se preling întocmai ca apa învolburată.

După un drum de aproximativ două ore cu mașina, în care am asimilat fragmente ale frumuseții ce urma să ni se destăinuite, am ajuns la punctul în care traseul propus începea. Eram încă în mijlocul Gerarului, iar acesta își presărase cu bucurie zăpada lăptoasă de-a lungul întregului munte, astfel evidențiindu-i splendoarea. Urcușul era abrupt, însă eu și fetele ne delectam din plin cu priveliștile acompaniate cu povestirile și îndrumărilor experților. Doar nu credeai ca am pornit în expediție pe munte în toiul iernii neînsoțite de alpiniști profesioniști?

Era pur și simplu revigorant să mă simt înconjurată doar de copacii ce semănau cu niște bătrâni uitați de timp. Să îmi pun la încercare abilitățile de cățărător și să pot învăța lucruri despre natura înconjurătoare. Spre exemplu, pe parcursul călătoriei, am descoperit petice de pământ

răscolite, unde maroniul noroios se amesteca cu puritatea omătului. Toate trei priveam ezitant, deoarece am fost informate că porcii mistreți erau autorii capodoperei. Preferam să rămân cu una dintre primele mele variante, anume săpăturile vreunui arheolog rătăcit sau un pirat confuz în căutare de comori. Maria părea la fel de înfiorată ca mine cu gândul la animalele negre-cafenii. Cu toții știm de frica ei profundă pentru animalele pădurilor. Sper sincer că nu te amuză temerile mele în momentul de față. Sunt ființe terifiante! Pricepi asta, drăguțo?

Poate îți vine greu să crezi, dar am continuat cu determinare, simțind cum cu fiecare pas mă apropiam de atracția principală a expediției. Urcușul era anevoios, iar epuizarea își făcea resimțită prezența, acaparându-ne spiritul de aventurieri. O dorință nerostită ne ghida pașii. Fiecare dintre noi a auzit descrieri, a văzut poze, dar realitatea este complet diferită. Chiar în cel mai neașteptat moment am zărit-o.

Am reușit. Se afla chiar în fața ochilor mei. Era însăși Cascada Duruitoare. Splendidă, tainică, cuceritoare erau cuvintele ce puteau să îi creioneze doar vag măiestria. Părea un spirit nestatornic ce încerca să fie oprit în loc de gheață. Totuși țurțurii, ce luau formele unor umbre tenebroase, dar translucide, încadrau perfect subțirea prelingere a apei dezghețate. Era un tablou timpuriu al frumuseții consacrate. Priveam fascinată, învăluită în delir. Mă simțeam captivă într-un prezent perpetuu, încercând să descopăr fiecare enigmă a cascadei. Amalia și Maria afișau expresii consternate și rânjete admirative. Cum putea ceva atât de simplu, precum apa, să posede o asemenea frumusețe? Să reprezinte viața acoperită cu colți indecișI, dar feroce, ce protejează sentimentele trecătoare reprezentate prin micuțul pârâu.Voiam să o privesc, să o admir, să o respir, să asimilez. Un vis! ți-ar fi plăcut si ție, Runa. Părea că posedă atât de multe taine. Eu una o consideram spiritul munților, reprezentanta frumuseții naturale din Ceahlău.

Într-un final, după ce am fost desprinși din vraja în care toți ne-am cufundat cu plăcere, ne-am așezat pe bușteniI ce împrejmuiau duruitoarea și am făcut un popas binemeritat. Eram doar noi, niciun alt turist, astfel încât locul era doar al nostru. Am mâncat, am povestit, împărtășindu-ne opiniile legate de legendarul Ceahlău. Unul dintre însoțitorii noștri, ce era dornic de mai mult, s-a urcat și mai sus, ajungând în punctul din care părea că izvorăște cascada. Eu eram perfect împăcată cu descoperirile de până acum și am ales să rămân așezată pe bușteanul ce parcă te ademenea să te așezi confortabil.

La un moment dat, am fost distrasă de un foșnet și mi s-a părut că am auzit un sunet de porcușor domestic. Părea că sunt singura care auzise ceva și am hotărât că o privire aruncată în direcția cascadei m-ar liniști. Ciudat a fost faptul ca apa șiroia parcă mai tulbure, părea într-un fel ciudat îngrijorată. Liniștea de dinainte îi părea deranjată.

Am decis să tratez cu ignoranță cele întâmplate, deoarece păream singura ce a observat schimbarea și am pornit din nou la drum. Eu, Amalia și Maria considerăm de altfel coborâșul cea mai ușoară și distractivă parte, la fel ca majoritatea. Din nefericire pentru noi, Ceahlăul este sculptat cu multe denivelări, astfel încât, cărarea noastă se șerpuia ba în sus, ba în jos. Totuși, acum încercam să mă axez și mai mult pe tablou creat de natură și înrămat de scoarța arborilor. Părea fundalul bine conturat al unui basm. Mă simțeam înseninată de frumoasele amintiri, negândindu-mă la nicio creatură sălbatică. Era o călătorie menită pur și simplu să amelioreze stresul acumulat de-a lungul testelor de la școală.

Smulsă din nou din gândurile despre dragonii peșterilor din apropiere și elfii pitiți prin zăpadă, am descoperit o vale. Semăna cu o pârtie de schi necizelată, ce ducea direct către mașină. Picioarele mele plângeau de bucurie, răpuse de extenuare. După o privire împărtășită cu Amalia și Maria, un gând nerostit atârna de o sfoară invizibilă între noi. O călătorie atât de domoală și contemplatoare avea nevoie de dramul ei de adrenalină. Fără să mai stăm pe gânduri am început să ne rostogolim. Privirea îmi era încețoșată de albul curat, iar rucsacurile erau singurele ce ne împiedicau din a ne mișca cu viteza lumii. Probabil cei mari rămăseseră de mult în urmă, dar noi avem o întreagă pantă la dispoziție. Totul era acoperit cu un strat semnificativ de zăpadă, deci parcă pluteam printr-o puzderie de norișorii răpiți de lângă astrul ceresc. Simțeam entuziasmul fremătând la unison cu bătăile inimii. Amețeala a reușit să mă prindă din urmă de abia în a doua porțiune a văii.

Astfel, am reușit să mă ancorez în picioare și apoi am zărit-o pe Amalia trei metri mai jos, îmbujorată și cu un zâmbet ce îi lumina chipul. Dar unde era Maria? Eram absolut sigură că se lansase într-o încurcătură de tumbe simultan cu mine și Ami. Am început să o căutăm haotic, iar adulții și-au făcut și ei apariția. Am început să o strigăm, dar fără rezultat. Priviri solemne scrutau orizontul în căutarea echipamentului ei albastru de drumeții.

-Maria! Maria, unde ești? se auzeau vocile noastre într-un glas.

Încercam să îmi calmez respirațiile nesigure, cu gândul îmbucurător că nu a pățit nimic și că este teafără, dar o peliculă de transpirație a început să mi se prelingă pe frunte. Simțeam că mă cufund într-un abis obscur al fricii.

Chiar atunci am auzit un strigăt ezitant. Toți am încercat să localizăm zona de proveniență a zgomotului, iar când țipătul a fost precedat de un altul, am descoperit o adâncitură mare în partea dreaptă a văii. Maria stătea întinsă pe zăpadă cu o expresie consternată și ochii migdalați temători. Nu era rănită, iar la această sesizare am răsuflat ușurată, simțind că strânsoarea ce îmi acaparase pieptul se mai domolise. Totuși, era speriată, deoarece la mai puțin de câțiva pași distanță se afla un puiuț de porc mistreț. Era tărcat în nuanțe maronii și avea ochii clarobscuri de

groază. Părea că dispusese de nenorocul Mariei și se trezise, de asemenea, blocat în râpa înzăpezită. Supraveghetorii au fost primii ce au sesizat prezența porcului mistreț adumbrit de crengile îndepărtate ale copacilor. Melancolia m-a străpuns exact ca o săgeată, sesizând că biata mamă își pierduse puiul.

Toată lumea a început să scoată frânghii și pârghii pentru a pune în aplicare planul de salvare. Au fixat mecanismul pe creanga zdravănă a unui arbore zvelt, iar Mariei i-au aruncat o pătură pentru a pune cu grijă purcelușul. Surprinzător, a reușit să își lase temerile deoparte și a calmat cu mângâieri ezitante creatura. Mama puiului ne scruta cu priviri amenințătoare, dar nu se apropia, rămânând la adăpost. Am început toți să tragem cu putere de frânghia de care se ținea hotărâtă Maria, astfel reușind să o tragem, atât pe dânsa, cât și pe porcușor în afara adânciturii. După o examinare precisă, puiul a fost eliberat, iar femela a părut să renunțe la ostilitate și să fie chiar puțin recunoscătoare pentru ajutorul acordat. Doar puțin. Sau mi s-a părut?!

Am îmbrățișat-o călduros pe Maria și am simțit că toate grijile acumulate pe parcursul ultimelor minute s-au evaporat. Printr-o îmbrățișare, am reușit să discern sentimentele ce mă răscoleau apăsător și să le las purtate de curenții cascadei. Cred că și ea își reluase acum cursul dominant, văzând că totul revenise la normal. Deci aceea nu a fost doar o închipuire!

Chiar dacă excursia, ce aproape se terminase ca una de simplă autocunoaștere și descoperire a mediului înconjurător, a căpătat o întorsătură a emoțiilor copleșitoare, rămâne o aventură și o amintire demnă de evocat. Nu-i așa, buna mea prietenă, Runa?

Împreună suntem de neoprit!

Teodorescu Miruna Nicola
Palatul Copiilor Alexandria
Prof. Grosu Sorin Ionel

15 martie 2022,

Draga jurnalule,

Astăzi, am decis să mă opresc și să împărtășesc gândurile mele adânci, cu speranța că acest act de curaj mă va ajuta să învinge coșmarurile repetitive care mă bântuie noapte de noapte. În ciuda eforturilor mele de a le alunga aceste viziuni întunecate, continuă să mă urmărească ca o umbră persistentă, amenințând să mă înghită în propriul meu labirint de frici.

Mă trezesc brusc, cu inima bubuind în piept și un val de transpirație rece pe spate. Un alt coșmar. De data aceasta, era chiar mai

real decât celelalte. Am visat că eram prinsă într-un labirint întunecat, cu pereți înalți și reci din piatră.

Alergam cu disperare prin aceste coridoare fără sfârșit, urmărind o ieșire care părea să se ascundă cu fiecare pas pe care-l făceam. Fiecare colț întunecat aducea cu el o nouă panică, iar umbrele amenințătoare păreau să prindă viață în fiecare întuneric adânc pe care-l străbăteam. Dar oricât mă chinuiam să scap, oricât de repede mi se mișcau picioarele, întunericul părea să mă înghită din ce în ce mai mult.

În tăcerea apăsătoare a labirintului, am auzit un zgomot de parcă sufletul meu s-ar fi desprins din trup. Un urlet de fiară, o prezență înfricoșătoare care părea să fie undeva în apropiere, ascunsă în umbrele insidioase ale acestui labirint al terorii. Și atunci, ca un fulger pe cerul negru al coșmarului meu, am simțit o gheară rece ca gheața atingându-mi gâtul, înăbușindu-mi orice strigăt înfiorător.

Cu un țipăt mut, m-am trezit, revenind la realitatea crudă a propriei mele camere. Trupul meu era încă scuturat de groază, iar respirația îmi era sacadată, ca și cum labirintul și-a continuat rătăcirea chiar și în lumea reală. M-am ridicat tremurând din pat și am mers la fereastră, căutând refugiu în liniștea nopții și în lumina rece a stelelor care străluceau pe cer. Dar nici cerul senin nu putea alunga întunericul din mintea mea.

Întrebări neînsemnate îmi bântuie gândurile. De ce mă prind mereu în această mreajă de coșmaruri? Ce simbolizează această închisoare întunecată, această gheară a fricii care pare să mă urmărească chiar și în somn? Mă simt pierdută, prinsă într-un labirint al propriului meu psihic, înfruntând o teamă pe care nu o pot numi, o anxietate care mă sugrumă treptat.

Cu fiecare coșmar, teroarea crește, adâncindu-se în inima mea ca un cuțit ascuțit. Simt că mă pierd în acest labirint al fricii, iar umbrele înșelătoare par să prindă viață, să îmi mănânce fiecare fărâmă de curaj rămasă în mine.

Am visat labirintul de multe ori înainte. Dar, de data aceasta, era diferit. Era mai întunecat, mai rece și mai înspăimântător. Și gheară... acea gheară rece care mi-a atins gâtul... a fost atât de reală.

Cu toate acestea, în adâncul întunericului, încă strălucește o rază de lumină: dorința mea fierbinte de a învinge aceste coșmaruri. Nu mai pot continua să mă complac în pasivitate și să las ca frica să-mi controleze fiecare respirație. Este timpul să iau atitudine, să înfrunt acești demoni ascunși în adâncul subconștientului meu.

Dar de ce? Ce mă sperie? De ce mă simt prinsă?

Sunt multe lucruri în viața mea care mă preocupă. Mă preocupă școala, mă preocupă prietenii mei, mă preocupă familia mea. Mă preocupă viitorul meu. Mă preocupă examenele care urmează, presiunea de a obține note bune, așteptările profesorilor și ale părinților. Mă

preocupă relațiile mele cu prietenii, certurile mărunte, nesiguranța și teama de a fi respinsă. Mă preocupă sănătatea mea și a celor dragi, grija pentru bunăstarea lor și teama de a-i pierde. Mă preocupă viitorul meu, incertitudinea drumului pe care îl voi alege, frica de a face greșeli și de a nu reuși.

Poate că labirintul din visul meu este o reprezentare a tuturor acestor griji. Poate că gheara este o reprezentare a fricii mele. Frica de necunoscut, frica de eșec, frica de singurătate.

Dar cum să încep această luptă? Cum să mă ridic împotriva unor inamici invizibili, dar atât de puternici?

Îmi aduc aminte de vorbele bunicului meu, care spunea mereu că frica trebuie privită în față și înfruntată cu hotărâre. Este timpul să ascult aceste înțelepciuni și să le pun în practică.

Astăzi este începutul unei noi călătorii pentru mine. Cu fiecare cuvânt scris în acest jurnal, mă apropii mai mult de eliberare. Sunt Anastasia și voi învinge frica.

Aceste cuvinte sunt promisiunea mea că voi rămâne puternică în fața coșmarurilor mele și că voi găsi calea către lumină și pace.

Privesc în ochii fricii cu hotărâre și determinare. Nu voi mai lăsa aceste coșmaruri să îmi controleze viața. Îmi voi construi propriul meu labirint, unul plin de lumină și de speranță. În fiecare noapte, voi înainta cu pas sigur prin acest labirint, înfruntându-mi demonii și învingându-i unul câte unul.

Știu că această călătorie nu va fi ușoară. Voi întâlni obstacole și voi simți uneori că sunt pe punctul de a renunța. Dar, am hotărât să nu mai fiu prizoniera coșmarurilor mele. Voi lupta cu toată forța și determinarea mea până când voi găsi lumina la capătul acestui întuneric apăsător.

Voi săpa adânc în mintea mea și voi încerca să identific rădăcinile acestor coșmaruri. Poate că există traume nevindecate sau temeri ascunse care își fac loc în subconștientul meu. Indiferent de cauza lor, trebuie să le înțeleg și să le accept pentru a putea să le învinge.

Le scriu pe o foaie de hârtie, una câte una. Apoi, încep să le analizez.

Voi căuta ajutor și sprijin din partea tuturor celor dragi mie. Nu trebuie să port această luptă singură. Prietenii și familia mea pot fi farurile care îmi luminează drumul prin întuneric. Voi deschide inima și voi împărtăși cu ei temerile și coșmarurile mele, cerându-le să mă ajute să le înfrunt.

Voi încerca să-mi găsesc modalități să gestionez stresul și anxietatea în timpul zilei. Exercițiile de respirație, meditația și activitățile care mă relaxează ar putea să-mi ofere o alinare necesară pentru a mă pregăti pentru somnul de noapte. În timp ce îmi îngrijesc mintea și corpul, sper că voi putea să-mi aduc pacea interioară și să alung

coșmarurile, și, în cele din urmă, voi învăța să mă confrunt cu fricile mele în timpul somnului. În loc să fug din coșmaruri, voi încerca să le înfrunt cu curaj și hotărâre. Voi încerca să-mi amintesc că eu sunt puternică și că aceste viziuni întunecate nu mă pot răni cu adevărat. În fiecare noapte, voi lupta pentru a-mi recăpăta controlul asupra viselor mele și pentru a-mi elibera mintea de teroarea care o copleșește.

Cu fiecare pas pe care îl fac în această călătorie către vindecare, o sa simt că devin mai puternică și mai încrezătoare.

Acum, dragul meu jurnal, este timpul să pun în practică tot ce am scris. Îți promit că voi reveni curând că să-ți povestesc tot ce s-a schimbat.

Tărâmul amintirilor

Țărmure Nuria
Școala Gimnazială „Oltea Doamna" Oradea
prof. Mirela Tanc

Dragă ascultătorule cu suflet cartonat,

Deasupra multor rânduri, în lumina de miere a lămpii, cu toiagul ascuțit al condeiului îmi mân oile negre pe câmpia ce așteaptă să devină furată de magia lor. În ordinea cum le așez acum pot produce melancolie de viitor. Le biciui pentru că nu vreau să devină toate o iluzie ce va trece ușor, purtată de vânt odată, prin visele mele. Stau pe gânduri și îmi dau seama de vicleșugul literelor, mici ființe de hârtie, care doar cu o ușoară adiere de vânt pot dispărea, te pot conduce într-o lume de freamăt. Trucurile scrisului le-am auzit de la meșteri de pe Drumurile Cărții, însă simplitatea lor nu am găsit-o. Până când...

Am început să comunic cu tine și să-ți împărtășesc fragmente din spectacolul vieții mele efemere, care se consumă ca cerneala din condeiul cu care îmi călăuzesc oițele – lupul care îmi poate înfuleca turma de oi este melancolia, nesiguranța pe care o am acum când îmi exteriorizez o perspectivă asupra lumii. Parcă simt cum cuvintele, ideile se înghesuie după cortina scenei minții, care să iasă prima. Trebuie să decid. Care să cadă prima? Care să-și joace rolul astăzi? Tu ce zici? Ca să nu existe discuții inutile pe tema subiectivității pe care o are firea umană ,într-o doză considerabilă – care poate provoca halucinații- în inimă, o să extrag la întâmplare. Deci...

Astăzi... pentru a aprecia finețea de observator a îndrăgitului meu jurnal care m-a însoțit și la bine, și la greu – la noi distracția și iubirea, solidaritatea se cam țin de mână, se țin strâns, strâns, strâns-, își va face

simțită prezența pe scenă... COPILĂRIA MEA – o rămășiță din „mâncarea” pe care mă străduiesc să „o diger” în fiecare zi, să nu mă înec cu ea, o bucățică pe care încă mi-o amintesc. Mai exact, în următoarele momente, vei asista la piesa de teatru a domnului Leagăn – o creatură care îmi dădea libertatea de a visa, dar, care, pe la sfârșitul piesei, mi-a lăsat un gust amar.Scumpul meu spectator, zic să înceapă povestea!

Într-un timp care nu putea fi definit de secunde, minute, ore, zile, săptămâni, luni și ani, deoarece viața era o continuă joacă de-a v-ați ascunselea care mă învăța ce ar trebui să fie existența: o continuă bucurie dionisiacă, mirare în fața miracolelor de lângă mine (dar ascunse ochilor mei, ca o realitate paralelă), l-am cunoscut pe Leagăn – un fel de văzduh diafan care aveam senzația că îmi dă elanul necesar pentru a sări în lumea pe care nu o pot atinge nici măcar cu privirea, cu lentila gândirii. El își avea adăpostul lângă un arbore de pe dealurile din satul bunicilor mei – însuflețirea verde îmi conferea stabilitate morală și îmi amintea de mama, care era persoana ce îmi netezea calea, pentru a-mi putea păstra echilibrul pe „sfoara” ce unea „familiarul” cu „necunoscutul”, fiind nevoită să trec prin diferite „portaluri” ale evadării din banal atunci când încercam să înțeleg ce se află în spatele fiecărui lucru. Era vecin cu mine, astfel că, neavând alte prietenii, m-am apropiat de ființa lui. Mi se părea că gândim la fel, avem aceleași dorințe, aceleași trăsături – caracteristici din moștenirea atavică transmisă din generație în generație, cu scopul de a menține societatea formată din găsirea sufletelor conectate ce se abat de la normele legăturilor afective impuse de întreaga umanitate.

O bună perioadă m-am regăsit în căminul sufletesc al acestui domn, petrecând foarte mult timp cu el. Niciodată nu o să uit că nu exista zi în care să nu încerc să ating măcar cu un vârf al degetelor de la picioare, linia orizontului care nu se sfârșea niciodată, care reprezenta o bună înțelegere a ascensionalului cu terestru, o pace strecurată în neprihănirea lumii – în sinea mea semnifica un infinit de infinituri. Îmi doream să cuceresc ochii albaștri ai firmamentului, care mă supravegheau întrebători, uneori râzând la „actele” pe care le săvârșeam - schițele tușate, umbrite ale norilor îmi sugerau că dimensiunea cerească era îngăduitoare cu mine, mă lăsa să mă legăn ca un vis „scăpat” din vârtejul unui coșmar al zilei. Încă pot auzi cum râdeam atunci când reușeam să am o interacțiune tangibilă cu o frunză de deasupra căpșorului meu – ea era ca mine, se legăna pe o tablă de lemn, pe o creangă și își îmbucura propria fire cu o pendulare între Realia și Utopia.

Lumea inocenței mă înțelegea – pentru mine, copacul de care era legat domnul Leagăn care mi-a înfrumusețat îndepărtatele vremuri ușoare, semnifica un moment de reculegere, un refugiu care îmi dădea puterea de a opri timpul în loc, de a mă bucura de simplitate, de a găsi fericire în fiecare textură pe care o cercetam, de a mă entuziasma la vederea cromaticii care îmi tăia respirația, fiind plină de culori palpitând, foșnind,

unele chiar tremurând în aer atunci când încercam să trăiesc prin ele, să le înțeleg, să vorbesc cu ele. De asemenea, când mă legănam, îmi închipuiam cum sunt stăpâna „a tot ce mișcă”.
De multe ori îmi petreceam timpul învățând limba ființelor necuvântătoare, deși, îmi era greu să reproduc și un banal șoptit, pentru că eram un adevărat clopoțel, gura mea era pianul care dădea viață notelor muzicale, le scria pe portativul pronunțării, astfel că, reușea să compună o adevărată melodie pe care puțini o înțelegeau, îi prindeau „gustul”. Firea mea vorbăreață cânta cu pasiune la acest pian, umplea liniștea tăcerii – glasul pe care îl aveau domnul Leagăn și câinele meu Nero, două avataruri cu care puteai avea o discuție telepatică, ce mă lăsa îngândurată de fiecare dată.
Trăiam într-o explorare continuă, așa că, de cele mai multe ori uitam ce înseamnă să dormi sau să mănânci – stăteam până ce venea lumina blândă, întunecoasă, pe care noi oamenii o denumim Întuneric, deoarece ochii noștri nu sunt în stare să o privească, amintindu-mi că este cazul să pun stop joc descoperirilor, să mai las și pentru ziua de mâine mistere de deslușit. Vieţuiam pe un tărâm unde expresia „trebuie să faci... ” îmi era necunoscută – făceam numai ce îmi plăcea, îmi cheltuiam tot diurnul lângă Leagăn, neștiind ce înseamnă teme, teste, examene, stres, griji, frământări și plictiseală, pentru că orice era un motiv de amuzament. Tot și toate erau un ideal... însă...
La un moment dat, am conștientizat că nu mă mai încadram în „pretențiile” acestei lumi perfecte. Nici chiar Leagănul nu mă mai accepta – bătrând fiind, avea o voce hârâită din cauza deceniilor care i se frecau unele de altele în jurul corzilor vocale. Avea nevoie de liniște, de spațiu, de un pic de singurătate pentru a mai supraviețui furtunilor care îl ameţeau, îl îmbolnăveau. Eu nu știam cum pot să-l ajut. Tot ce puteam face era să nu-l mai bat la cap cu imaturitatea mea, să-l las să fie calm.
Consideram că sunt așa zisul inadaptat –nimic nu mai era ca înainte, descoperisem fiecare enigmă din acest ținut infantil, cunoșteam din scoarță în scoarță fiecare colț al locului unde cândva nu mă mai vedeam plecată de acolo. Se produse în sinele meu un fel de exuviu – înveliș lepădat al unor stadii ale devenirii.
Acum, un alter-ego se pierdea în lumea nelimitată a cărților – doar ea îmi mai stârnea curiozitatea, mă fascina, mă surprindea, doar pe ea nu o cunoșteam în totalitate, așa că, îi cutreieram meleagurile, părăsind, lăsând în urmă o dâră din imaturitate. Mă aflam la granița dintre copilărie și maturitate – adolescența îmi cotropise adâncurile firii mele ca o armată otomană, parcă un fluture al literaturii mă fermecase, îmi posedase propria-mi făptură, ținându-mă prizonieră în cotloanele poveștilor nesfârșite ce îmi sporeau pofta pentru citit. Din mine se risipise, se evaporase caracterul, tiparul omului care aleargă după fericirea din spatele lucrurilor simple – căutam ceva mai special, demn de a fi învățat,

căutam ceva ce greu găsești, așa că, mă închideam în gândirea mea, ținându-mă prinsă cu rândurile „paginate", șirurile complexe de cuvinte care se prelingeau în vocabularul meu și în buzunarul cărora cotrobăiam pentru a mă hrăni cu noutatea, sui-generisul.
Mă interesau lucrurile ciudate, stranii, care mă proiectau într-o meditație la marile întrebări ale vieții. Eram determinată să aflu răspunsul la majoritatea întrebărilor existențiale, astfel că, mă alimentam cu felurite mesaje pitite în miezul multor texte. Problemele, încercările, grijile cu care mă întâlneam în cotidian mă motivau să fiu într-o lungă căutare a înțelegerii firii pământene – îmi doream să mă adaptez mai repede la imprevizibil, să am răspunsuri atunci când viața mă transfigura într-o luptă cu întrebările. Totuși, afundându-mă în profunzimea cărților, pentru câteva ore, fugeam de realitate, de captivitatea telurică ce-mi punea frâne la ideile care goneau ca un fulger pe obscuritatea imaginarului – mă săturasem de teste, teme, examene, stres, învățat, astfel că, încercam să-mi regăsesc pacea sufletească în lucrurile pe care le făceam cu o plăcere arzătoare, pasiune.
În anumite „domenii" simpatizate de inima mea, îmi descoperisem un talent pe care încercam să-l cultiv, să-l consolidez. În amalgamul neplăcerilor, chinurilor, mă sileam să am timp și pentru MINE – căutam disperată un illo tempore în care ideile trăsnet apăreau pe oglindirea nocturnă a afundăturii oceanului minții și mă influențau să duc până la capăt toate planurile pe care mi le-am propus.Deci...
De ceva timp îl părăsisem cu un oarecare regret pe domnul Leagăn care „venea la pachet" cu copilăria mea – mă lăsase cu ochii în soarele, candela celestă care aprinde cerul la asfințit, „inspirându-mi" delicatgândul de a mă distanța de el. De mult timp copilăria mea era pe Tărâmul Amintirilor. Să știi că în sufletul meu se amplifică nostalgia atunci când mă gândesc la trecut. Dar, ce să fac? Nu sunt (din păcate) călătoare în timp... chiar dacă am aspirația de a prinde într-o colivie Rara avis a candorii...
Închei prin a-ți spune că, în opinia mea, Timpul este un bătrân, nu atât de rău pe cum pare. Numai că el nu poate auzi, nu poate asculta. Are plantată în matricele sale existențiale – tiparul după care suntem construiți, forma pe care o ia sinele care se modelează după o suită de factori - o forță mega mare, o putere imposibilă de imaginat, în fața căreia, omenirea nu rezistă. Totodată, este și zeitate, dar și căpcăun. El ne face cadou viața, dar o și devorează, distruge. Poate lua orice și nu îi pasă ce ia: bucurii, dezamăgiri, veri și ierni, toate sunt o pradă care se lasă căzute în plasa lui. Așadar...

Trebuie să ne împăcăm cu ideea că Timpul tace și trece, să acceptăm și să sperăm la ceva mai bun – să ne lăsăm privirea să se piardă în necontenitele priveliști de safir din Împărăția Viitorului.

De abia aștept să ne revedem la următoarea piesă de teatru... una la fel de neuitat, în care, poate cine știe, vei fi primi și tu un rol...

Sic Parvis Magna”

Mîș Andrei David
Colegiul Național “Ion Minulescu” Slatina
Prof. Sterpan Maria Monica

Paris,7martie1919

Atâtea gânduri îmi îneacă acum discernământul, atâtea vorbe pierdute în tensiunea războiuluicivicșiatâteapriviripantomimice aruncatemișelește. Măsimtinundatădedorința victoriei , de nevoia acestui succes , mă cufund pur și simplu în însemnătatea lui aproape divină și în natura lui iluzorie , *see-through.*

Ce să fie oare, premoniția păgână a unui eșec copleșitor sau șuierul pitit al victoriei mult dorite? Clemenceau își dorește, desigur, dacă nimic altceva, măcar oportunitateadeamai purta conversații prietenești cu mine , în acest scop sunt sigură ca nu va lua decizii în detrimentul relației noastre, întrunirilor noastre…cu toate ca nu îmi aduc plăcere.

Prima mea astfel de întrunire “politica” s-a dovedit a fi una înfloritoare , cel puțin pe moment , cel puțin până farmecul *Reginei Leoaică* își pierde alura și *Tigrul* își amintește de adevăratelesalescopuri. L-am cititdin clipiri,dinunduirilesufletești pe*jocul-de-noroc*din fața mea. I-am simțit râsul înfiorător de binevoitor urmat de umbra lugubră a acelui *ceva* ce poartă bărbații, un sentiment molipsitor de nevoie și obsesie. Nu suport asemenea ocazii, le detest, detest, detest complet! Sunt ca sâmburele piersicii sau fagurele stupului, ascunsă și misterioasă dar vizibilă și abordabilă, urăsc acest sentiment.

Ceva ce pare a fi un succes îmi aduce atâta neliniște , ceva în sufletul meu este corupt de speranță , preschimbat într-un concept prea sacru , astfel mă simt aproape denigrată de acest aparent, incert, succes. Sunt bântuită de feminitatea mea, de percepută mea neputință de a percepe, de lupta mea arzătoare cu puterile destinului care mi-a fost atribuit de cei ce nici nu mă pot vedea sau auzi, ce mă pot doar privi. Mai mult, acest discord intern al voinței mele cu realitatea bărbăției universale îmi provoacă și mai multă neliniște, prea multă! Nu mă mai pot abține, nu mai pot juca un rol! Rolul pe care îl joc este însă așa important … nu îl pot alunga, făcând asta i-aș alunga *lumina* poporului meu. Trebuie să perseverez, să îi dovedesc bunicii, mamei, țării ca nu sunt doar o femeie ce se vrea a fi bărbat, ci o femeie ce este peste ei, ca ei nu voi fi niciodată, exclus! Aș prefera să îmi îngrop singură domnia decât să gândesc așa cum o fac ei, fără voință și crez. De eram *rege* nu *regină* oare vedeam

altfel? Oare gropile adânci săpate prina fi *eu* în amintirile mele s-ar prezenta mai mult ca niște mici găuri? Nu pot, nici nu vreau nici nu pot, refuz să îmi imaginez asta! Voi reuși fiind *eu*, doar eu pot reuși într-un astfel de câmp minat, numai de aș doborî aceste dubii…

Aș vrea să trec peste, să îmi înghit amarul existențial al acestei nedreptăți umilitoare , dar nu pot. Aș vrea să fiu îngerul ce veghează asupra lor, căldura ce le dezgheață dorul de casă sau măcar dorul de *ceva* , orice. Aș vrea să le dăruiesc povețe și alinări, să le deschid porțile către suflet și spirit, către eul lor adevărat, să-i eliberez de durerea asta … atâta durere, of! De toată durerea! De ce nu pot să fac măcar atât, măcar să le arăt un *mai bine?*

Prim-ministrul nu pare sfâșiat de asemenea dileme, pare simplu și gol, plat, ca o bucată de hârtie pierdută în vânt, așa par toți acești *mari bărbați* ai lumii noastre, lipsiți de suferință, de ce aduce suferință în inima neputinciosului turmentat. Inutil și iarăși inutil, această idee pentru ei, zic eu. Mă văd ca pe o ispită, sau în cel mai bun caz, un trofeu ales. Aș spune că mă văd ca pe o idee, dar asta ar fi poate bine, mă tem ca mai mult ca pe un zvon, zvonul *reginei departe de casă*. Sunt dezgustată de ideea acestor preconcepții, mă lovesc puternic și mă blochează în melancolie, în *dezolare.*

De când sunt regină trăiesc dacic, balcanic, trăiesc gloria regăsită a unui popor precum o scânteie, văd Parisul cu ochii unui moldovean, prin inima unui bucureștean. Cred că mama ar crede asta ceva lamentabil, *inexplicably irregular,* cred că mi-ar jeli schimbarea, mai mult ar jeli pier derea fiicei sale în ochii ei, o flacără stinsă pentru ea, poate, pentru alții sper una aprins arzătoare. Bunica cred că măcar ar simți o iotă de mândrie, dacă nu pentru mine, măcar pentru țara pe care o dezmierd agale, așa aș vrea sa fie, cel puțin în inima mea.

Mândria și narcisismul, foarte asemănătoare, eu tind să cred totuși că o dețin pe prima în abundență și că nu provine din a doua. Am văzut mult narcisism, multă idolatrie egocentrică, mult *eu, eu, doareu,* mai ales de când am ajuns în *inima furtunii*. Mă simt complet desprinsă de restul respectabililor din acest punct de vedere, aproape ca o figură maternă strâns legată de esența celorlalți … Desprinsă și totodată strâns legată, asta cred ca mă caracterizează , cu asta cred ca voi dobândi ceea ce caut de atâta timp, ceea ce ne aparține nouă, ce trebuie să recâștig eu și numai eu, nimeni nu îmi poate lua asta, pentru ca nu o voi permite!

Asta i-am spus și lui Clemence a ușii – o voi spune și lui Poincaré, am o presimțire a că voi închegași acolo o alianțăutilă, chiar dacăo voiface prin metodelepecare le disprețuiesc cel mai mult, prin a-mi folosi natura mieroasă , dulce , prin a-mi juca perfect rolul veșnic de *plăcere.* Ma văd înghițită de un întuneric insurmontabil când am de a face cu asta, cu mine însămi. Eu iubesc sincer, iubesc puternic și devotat, iubesc etern și melancolic, atemporal și imprevizibil. Iubesc ce am și lupt pentru a-l

iubi în întregime, a iubi un tot. Îmi iubesc patria cum aș iubi un suflet pereche, un duh altradiție, asta este țara pentru mine, cred. Nu cred că pot iubi alt fel, nu cred că am ce altceva să iubesc. Este o iubire lacomă, a tot cuprinzătoare ce nu lasă loc pentru alte plăceri… aș vrea ca și el să înțeleagă asta, sau să simtă la fel. As vrea să devină inima iubirii mele, să o cuprinde din interior ca rădăcinile unui stejar bătrân și să o apere cu reziliență, așa cum fac eu. Mi-ar plăcea să iubesc altfel, poate, dar nu m-ar
mulțumi, cred ca mi-ar smulge focul, acel *dolorismemento, nu aș vrea asta.*

Sunt extenuată dar plină de manie, plină de o energie incredibilă. Nu știu cum, nu știu nici ce înseamnă. Ceva în mine îmi provoacă o senzație a inutilității, a unei descompuneri spirituale a deșertăciunii izolate în trecut, o senzație cu totul cutremurătoare însă, cumva, nu mă consumă, ci mă eliberează, ca un abis al eului, cu totul straniu. Pot face față, pot înfrânge granițele lașită ții ce ne dezbină spiritul. Dacă nu pot eu, nu poate nimeni.

Urmează o întrunire de o gravitate indescriptibilă, o cină inutilă sau lipiciul câștigului, nu știu încă, mă tem că nu voi reuși să aflu. Convingerea e o abilitate, însă cunoașterea e un instinct, sper să le pot diferența în zilele critice ce urmează, totul se bazează pe asta, pe abilitate contra instinct.Voi face tot ce îmi stă în putință și de două ori pe atât. Sper canu va fi în zadar , *only time will tell.*

Perla prețioasă

Scripcaru Sofia
Palatul Copiilor Vaslui
Prof. Gherghe Adrian Viorel

A fost odată, demult, în vremuri de mult apuse, căci de n-ar fi fost, nu s-ar fi povestit, un lac străjuit din toate zările de munți semeți, cu creste înalte, care făceau ca lacul să fie captiv. Singura oază de lumină venea de sus, din ceruri. Când soarele strălucea, lacul avea culoarea smaraldului, iar când luna îi lua locul, lacul părea un hău întunecos care te înspăimânta, doar orăcăitul broaștelor se auzea de departe.

În străfundul lacului se spune că trăia de vreo treizeci de ani un prinț ce avusese o soartă grea, își pierduse ambii părinți din cauza unor boli necruțătoare, la câteva luni distanță, când avea doar șaisprezece ani și de atunci devenise foarte ursuz și cu inima de piatră ca stânca muntelui.Nu vorbea cu nimeni și nu zâmbea niciodată, de aceea broscărimea lacului l-au numit prințul Stană de Piatră.Viața lui

era sumbră și lipsită de sens. Între munții semeți nu pătrundea nici un picior de vietate, singurele vietăți erau broaștele din lac care aveau ca tutore pe Regele Broscoi. De ceva vreme, regele broscoi era pe patul de moarte , așa că îl cheamă pe prințul ursuz să îi spună cu vorbă de moarte să aibă grijă de suratele lui și în special de cele trei fiice ale sale, Amona, Arona și Amira.

- Dragul meu, eu simt că am zilele numărate și am o ultimă dorință.
- Eu nu îndeplinesc dorințe, răspunse ursuzul prinț.
- E o rugăminte! Nu pot să-mi las suratele de izbeliște, mai ales pe cele trei fiice ale mele, Amona, Arona și Amira.
- Îmi pare rău, Rege Broscoi, dar nu-mi umbresc nefericirea și cu alte nefericiri.
- Prințe Stâncă de piatră, eu cred că nu ai inima ca numele ce îl porți, nu cred că nu ai milă de un suflet în prag de pierzanie.Viața ta e tristă, iar fetele mele au puteri magice și îți pot schimba viața, te vor răsplăti cu ce - ți dorești. Te rog, gândește-te până mâine în zori de zi , nu-mi da un răspuns acum!

Prințul se scufundă în întunericul împărăției lui și căzu pe gânduri. Se pare că Regele Broscoi avea dreptate, viața lui era taciturnă , umbrită de un întuneric nesfârșit.

Înainte de zorii zilei, când întunericul încă domnea, prințul a ieșit pe malul lacului și se gândea dacă să-i îndeplinească dorința Regelui Broscoi. Privind spre bucata de cer de deasupra stâncilor văzu trei funii făcute din stele lucitoare pe care coborau trei fete cu aripi de îngeri. Una dintre ele s-a oprit deasupra sa și i-a zis cu glas duios:

- Prințe, viața ta e ca o scoică închisă și întunecoasă, dar nu uita că acolo în carapacei ei poate fi o perlă prețioasă. Deschide acea carapace și vei găsi fericirea. Caută acea perlă și viața ți se va însenina! E acolo unde nici nu te aștepți!

Cât ai clipi mica zână cu aripi a stins ghirlandele de stele și s-a pierdut în neant ca un fluture rătăcit, iar prințul a rămas privind în gol. Zorii zilei i-au dat bună dimineață și îl îndemnau parcă să dea un răspuns Regelui Broscoi.În minte îi încolțeau fel de fel de întrebări fără răspuns. I se părea o responsabilitate prea mare să aibă grijă de tot regatul broaștelor.Nu înțelegea de ce trei fete cu puteri magice ar putea avea nevoie de sprijinul lui. Vorbele zânei cu aripi îi sunau în minte, așa că merge la Regele Broscoi să-i accepte propunerea.

După trei zile și trei nopți de chin , Regele Broscoi și-a dat sufletul, iar prințul Stâncă de Piatră s-a trezit din senin stăpân peste tot lacul.Viața lui se schimbase peste noapte, din prințul ursuz a devenit un prinț cu responsabilități, însă inima lui era la fel de glaciară. Nici măcar Amona, Arona și Amira care erau foarte vesele nu au reușit să-i smulgă un zâmbet.

Într-o zi, Amira, cea mai îndrăzneață dintre broscuțe îi spune prințului:

- Prințe, nu ai obosit să fii mereu trist?
- Nu! a răspuns răspicat prințul.

Această întrebare l-a supărat atât de mult că zile în șir nu a mai vorbit cu nimeni. Stătea noapte de noapte cu ochii țintiți spre oaza de cer pe care licăreau mii de steluțe. Amira l-a surprins de multe ori privind cerul și într-o noapte s-a așezat lângă el și i-a șoptit:
- Prințe, în a noua zi de vară, din cer vor coborî trei funii de stele, una dintre ele e drumul tău spre împlinire.

Prințul părea că nu aude , dar curiozitatea îl împinge să vadă dacă în cea de a noua zi de vară vor apărea acele trei funii pe care el le mai văzuse.Așa a fost, dar care e funia care îl va duce spre împlinire?! Stătea cu ochii țintiți la funiile ce păreau niște ghirlande de lumini, aștepta să apară cele trei zâne cu aripi de îngeri, dar nimeni ... Într-un târziu s-a decis să încerce să urce pe funia din mijloc, de unde coborâse zâna care l-a îndemnat să-și caute fericirea, dar steluțele din ghirlandă erau fierbinți și colțuroase, iar drumul său spre fericire era anevoios, dar nu imposibil. Ajuns în împărăția cerului l-a întâmpinat un balaur cu șase capete și fiecare cap avea câte o stea în frunte. S-a văzut atât de neputincios în fața lui , încât a încercat să coboare pe funie , dar balaurul a fost vigilent, l-a prins la timp și l-a întemnințat într-o cameră plină de lilieci care se atârnau de el ca într-un ciorchine. Săracul prinț a stat nouă zile captiv printre lilieci încât nu mai spera să iasă viu de acolo, dar ca printr-o minune Amona a reușit cu puterile ei magice să îmblânzească furia balaurului și să-l elibereze pe prinț.Au coborât împreună în hăul lor dintre munți care se pare că era un loc mai prietenos decît cel cu lilieci.

Dezamăgit de încercarea eșuată, nu mai avea curajul să urce pe altă funie, dar Amira ca de fiecare dată l-a șicanat:
- Prințe, fericirea cere sacrificii.Doar cine luptă pentru ea o va avea!

De fiecare dată vorbele Amirei erau tăioase, dar erau un imbold pentru prințul Stâncă de Piatră, așa că a urcat cu greu și pe cea de a doua funie, iar la capăt mii de greieri au tăbărât pe el, iar cântecul lor în cor era asurzitor. Prințul nu mai realiza că era îmbrăcat din cap până-n picioare de greieri, căci simțea că înebunește din cauza cântecului în cor al greierilor care era îngrozitor de asupritor.A călcat în picioare câți a putut, dar parcă numărul lor era înzecit, simțea că e la capătul puterilor când Arona , cea de a doua fiică a Regelui Broscoi l-a salvat.

Mai avea o încercare , dar curajul se stinsese precum o lumânare în vânt, dar Amira cu forța ei năucitoare a intervenit:
- Prințe, e ultima ta șansă. A noua zi de vară e pe terminate. Nu ai mult răgaz, căci timpul e un tic-tac grăbit. Poate aceasta este funia care te duce spre împlinire.Întotdeauna trebuie să avem curajul de a o lua de la capăt! Hai, prințe, nu renunța! Poate că acolo e perla aceea prețioasă...

Vorbele ei nu au fost în van ,căci iată-l pe prinț pe cea de a treia funie de stele, urcând mai optimist ca oricând, simțea că acolo totul va fi altfel.Așa a fost! Un tărâm fascinant s-a deschis în fața sa, cu flori și fluturi multicolori, și cu un lac cu apa limpede ca cristalul. Un alai de fluturi roz l-au îndrumat până la lac, iar pe mal stătea zâna cu aripi de îngeri. La vederea ei, prințul a simțit cum inima lui ca o stâncă de piatră începe să aibă alte trăiri, iar zâmbetul îi apăruse ca un soare pe față. Zâna l-a invitat lângă ea și i-a zis:

- Prințe, ai reușit să deschizi acea scoică întunecoasă.Uite , eu sunt perla aceea prețioasă!

Valsul fluturilor i-au însoțit în povestea lor până la adânci bătrâneți, iar Amira, Arona și Amona le-au fost alături și s-au bucurat zi de zi de fericirea ce o trăiau împreună, prințul și zâna cu aripi de înger, în castelul lor de pe marginea lacului cu apă cristalină.

Am încălecat pe-o stea
Și v-am spus povestea mea..
Nu uitați că-n astă viață
Aveți o perlă prețioasă!
Am încălecat pe lună,
Să aveți o viață bună!

Pagină de jurnal

Mărinică Maria-Alexandra
Colegiul Național ,,Elena Cuza'' Craiova
Prof. Corina Andriescu

Dragul meu jurnal,

Paginile acestea goale din fața mea sunt pătate de cerneală și cafea. Miros a putred, de parcă anii trecuți peste ele le-au dat altă identitate și nu mi-ar aparține. Nu le mai cunosc trebuința, iar mâinile mele sunt oloage, mă dor încheieturile. Senzațiile sunt diferite, parcă nu așa a fost la 23 ani, păream mai altcumva și camera părea mai altcumva, mai luminoasă. Tu mă mai știi? Mai recunoști fata cu ochii căprui și zâmbet strâmb? Eu nu o mai cunosc, nu mai suntem prietene de mulți ani, iar de recunoscut... Zâmbetul strâmb acum nu se mai arată, dar parcă o văd în parfumul de cărți vechi. Așa mirosea și ea, a cărți legate bine, dar care,

totuși, se destramă la prima atingere. Mă destrămam la prima atingere, atât de firavă îmi era firea și încă îmi este rușine.

Nu am avut niciodată răgazul să vin în fața ta, să mă vezi în toată goliciunea mea interioară și să asculți cum sufăr cu adevărat. Aș vedea oroarea din gândurile tale, odată ce cuvintele de un albastru intens se absorb în pagini. Consolarea mea ești tu. Poate prin tine o să pot găsi o justificare a faptelor care încă mă țin trează până târziu, cu capul în sus, spre tavanul pătat de mucegai. Spațiul devine tot mai strâmt, aerul mai îmbâcsit, iar caloriferul pare oprit. Este? Sau doar am început să am frisoane? Vârsta te strică. Memoria îmi joacă feste foarte des în ultima vreme, dar cerul tot albastru a rămas, iarba încă pare verde, frunzele au început să își schimbe culoarea, iar pereții anticariatului tot scorojiți sunt. Asta nu se uită nici dacă aș vrea. Sunt detalii împletite cu sufletul, le respir ca pe țigările de proastă calitate de lângă mine. Parcă și ele se uită cu dispreț, întrebându-se dacă le va veni rândul vreodată sau doar vor fi fumate adânc până la jumătate și după aruncate cu scârbă în scrumieră.

Acum 34 de ani, mă aflam tot aici, în acest scaun lăbărțat, a cărui piele a început să se jupoaie și să îmi păteze hainele în zilele de vară, chiar deasupra anticariatului. Dimineața de 13 octombrie tocmai se scria, alegându-mă pe mine ca eroina ei, dar fără să îmi ceară acordul, fără să o intereseze dacă acea tânără femeie de 23 de ani își dorea să fie subiectul unei intersectări atât de intime, de personale, ca aceea dintre rafturile din lemn de trandafir, ticsite din cap până în picioare cu cărți ale căror cotoare încă mai poartă psihologia autorului și care așteaptă să fie descoperite de o minte deschisă.

Stropi mari și grei se scurgeau lent, cu scurte popasuri, pe vitraliul pictat stângaci. Ochii îmi erau afundați în pagini, iar atenția mea se focusa asupra nedreptății. Încă îmi aduc aminte frustrarea simțită pentru Josef K. și stima pe care i-o purtam lui Kafka. Pentru mine, reprezenta arhetipul adevărului și curajului. Îmi doream să fiu ca el, să am curaj să le spun cuvintelor pe nume, să nu mă feresc, să nu mă ascund după teancuri de cărți, sperând să nu fiu observată, îmi doresc să fiu observată, să fiu ascultată, să se scrie despre mine, să strig în gura mare că am evadat din cușca numită teamă. Iar pentru prima dată în viață nu am mai fost „anticara de peste drum”, fata a cărei obraji înfloresc la o simplă privire mai insistentă, ale cărei cuvinte se stâlcesc odată ce băiatul acela zvelt îi cere un dicționar francez.

Curentul a intrat pe nesimțite în cameră, mi-a invadat intimitatea fără nicio jenă, parcă dorindu-și să mă scoată din starea de reverie în care intrasem de la orele amiezii. Am ridicat capul din

carte, și am lăsat durerea să își facă simțită prezența în coloană. Mă fulgera de fiecare dată, iar vorbele aspre ale doamnei Vichi începuseră să aibă o conotație diferită. Mă cocoșasem. Ochii mi s-au învârtit beți prin cameră pentru câteva secunde, incercand să distingă umbra care se plimba lent și sacadat, de parcă se oprea să admire fiecare carte în parte. Pata neagră începuse dintr-o data să crească mâini, picioare, un costum elegant de stofă și par cărunt, prins într-un coc strâns aproape brutal.

Ceva în mersul acelei persoane deja înaintate în vârsta mă forța să mă uit, să elucidez misterul pașilor săi. Mă intriga privirea aceea atentă, mâinile noduroase care tremurau cu fiecare carte atinsă, sprâncenele care tresăreau odată cu titlurile ale căror importanță se dizolva în fața acelui bărbat necunoscut. Mi-am permis să mă uit, chiar dacă știam că asta nu se cuvine unei domnișoare, nu este frumos să te holbezi. Dar curiozitatea mă măcina pe dinăuntru, doream să știu ce căuta, ce îl împinsese spre a călca pragul anticariatului meu, tocmai al meu.

I-am oferit ajutorul, atât de sfios, un gest infantil, încât frustrarea mi-a zbârlit pielea, iar părul de pe ceafă se ridicase odată cu cel de pe mâinile care trosneau. Obicei prost... Dar nu părea deranjat, nici nu părea să fi observat tremurul din vocea mea. Și-a ațintit privirea spre mine, iar albastrul acela intens a trecut prin trupul meu, prin pereți, departe. Știam că vede în mine o sursă de ajutor, iar eu vedeam în el, inspirație.

Căuta o carte fără titlu, deoarece nu dăduse prea multă importanță numelui. Le considera doar niște detalii fără rost și îmi recunoștea în față că nu își înțelesese niciodată soția. Pentru el, cuvintele așternute pe hârtie reprezentau sacralitatea, iar gestul de a pătrunde granițele gândirii autorului, profan. I se părea egoist, lipsit de scrupule. M-am rușinat, dar de această dată căldura din obraji s-a risipit odată ce bătrânul din fața mea a început să îmi descrie coperta cărții. Un trandafir roșu din ale cărui petale se scurgeau picături grele de sânge. Mi-a destăinuit faptul că această carte fusese preferata soției sale, care murise într-un accident tragic, otrăvita cu o doză de cucută de o fostă iubire, dintr-o gelozie absurdă. Se simțea nevoit să o citească, deoarece credea cu tărie că astfel va fi mai aproape de ea, că o va putea simți aproape pentru o ultimă dată. Șansele să o găsească erau aproape infime, nule, dar ceva îl chemase aici. Instinctele sale îl aduseseră la mine, iar eu știam. Cartea aceea se afla pe biroul de sus, chiar deasupra anticariatului. Cartea mea de suflet, singura pe care o aveam. Mi-am încleștat maxilarul până când dinții au început să doară. Transpirația se prelingea de-a lungul frunții și se simțea atât de rece, încât fiori arzători îmi înțepau șira spinării la fel ca ghimpii

trandafirului de pe copertă. Am sacrificat „Numele trandafirului” pentru un străin.

Orele treceau pe lângă noi în timp ce vorbele acestui bărbat se simțeau ca mierea, ca o iluzie a căldurii în încăperea rece unde stăteam tolăniți în fotolii. Se ridicase grăbit, verificând un ceas de aur subțire. Aici se sfârșise șederea noastră amicală, aici se opreau poveștile despre femeia cu părul bălai care îi sucise mințile cu mulți ani în urmă. M-am grăbit să ajung la tejghea, dar vocea pițigăiată a unei femei iritate mi-a curentat urechile. Nu o observasem și revolta acesteia domina anticariatul, iar rușinea și regretul mă cuprinseseră cu aceeași forță ca până atunci. El mi-a făcut un semn tolerant să o urmez. După ce îi pusesem în brațe două volume de literatură rusă, am încercat să scap, repetând în neștire niște scuze seci, doar ca să mai pot respira încă câteva clipe lângă bătrânul misterios care aștepta achitarea cărții. Dar lângă tejghea, chiar în lumina oarbă a lămpii cu gaz, rămăseseră imprimate pe podea doar urmele de pantofi bărbătești, aceeași pantofi de piele maronie, iar mirosul rafinat al hainei sale se stinsese ca o nălucă. Plecase sau dispăruse? Creierul meu nu putea percepe dispariția acestui bărbat. Cel mai probabil furase cartea, o luase cu el fără să plătească, fără ca măcar să simtă vreun resentiment pentru fapta săvârșită, pentru acele ore petrecute împreună, în care mi se destăinuise până la piele. Poate chiar mințise, considerându-mă o fată naivă căreia îi plac poveștile de adormit copiii.

Rușinea mă cuprinsese din nou, dar, de această dată, la o intensitate nebănuită. Din acel moment, amintirile îmi sunt încețoșate, de parcă fumul unei țigări ar fi fost suflat cu ură spre mine, sufocându-mă. Îmi amintesc strada, îmi amintesc cum alergam prin apa de ploaie care se acumulase de-a lungul zilei, cum îl zărisem în depărtare și cum îi ținusem piept, urlând cu dispreț și dezlănțuindu-mă chiar în privirile curioase și compătimitoare ale trecătorilor. Apoi, am intrat în aceeași cameră luminată prost, ținând în mână comoara lui Umberto Eco. Șiroaie de lacrimi și transpirație mi se scurgeau pe obraji. Un cec, un scris îngrijit, dar prea înclinat și apăsat pentru o femeie, mi se lipise chiar de talpa udă a botinelor. Era scris de stângaci. Cineva care se oprea și ridica cu grijă fiecare carte, o ținea pentru câteva secunde în mâna stângă, apoi o punea la loc cu un oftat adânc. Un bilet era lăsat singur pe lemnul putred al tejghelei. „Toți banii din lume nu pot cumpăra zâmbetul și bunătatea ta!”.

Au trecut mulți ani de atunci, dar nu îi mai măsor în clipe. Înțelegi tu, drăguțul meu jurnal...

Cu drag,

Ruxandra

Fiul de zmeu

Mateescu Irina
Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși”, Craiova
Prof. Stoica-Fetea Didona-Mădălina

A fost odată ca niciodată o împărăție de cleștar și peste ea domnea un Zmeu mare și necruțător, care semăna doar teroare în jurul său. Soarele era ascuns după nori negri, florile erau ofilite, păsările nu mai cântau, iar întreaga împărăție părea PUSTIE: nu se mai auzea niciun zgomot. Întrucât zmeului nu-i plăcea frumosul, îi adormise pe toți, chiar și pe împărat și pe cele trei fiice ale sale.

Acest zmeu avea un fiu, Fiul de zmeu i se spunea; acest suflet nu era hain și făcea doar fapte bune, fiind visător și pașnic. El era voinic, chipeș, puternic, cu ochii de culoarea jadului,părul ca spicul de grâu. Fiul de zmeu fusese închis de tatăl său într-o peșteră din munți; ascuns, departe de lumina zilei, băiatul visa la cântecul suav al păsărilor, la soare și la flori.

Printr-o crăpătură a stâncii, în nopțile înstelate, fiul de zmeu se uita la cer și călătorea cu gândul departe. Astfel, într-una din seri, cum privea el o stea, acesta se mări și se tot mări, până când se transformă într-o babă babă mică, pricăjită și cocoșată într-un baston de aramă, cel privea se sub o mantie roșie ca focul.

Fiul de zmeu s-a speriat văzând-o apoi pe babă în fața lui. Aceasta l-a privit o vreme, iar apoi i-a spus:

-Ei, Fiule de zmeu, ce te supără pe tine? Vocea groasă a babei îl făcu pe voinic să se încrunte.

-Multe mă supără, maică! Dar cum de știi că sunt supărat? Voinicul se apropie încet de babă și o privi la față. Fața babei era plină de riduri și bătută de viață. Baba zâmbește și se apleacă în baston.

-Eu te știu de mic, Fiule de zmeu, știu că visezi la soarele strălucitor și dogoritor, la florile colorate, la pomii verzi, la cântecele copiilor. Am venit să îți alung supărarea. Ce spui tu Fiule de zmeu, vrei să te ajut ca visul să devină realitate?

Voinicul o privi pe babă uimit, dar neîncrezător, căci zmeul trăia și l-ar fi nimicit într-o clipă dacă ar auzi de visul lui: l-ar face scrum, fiind luat de vânt și ape.

-Nu există niciun vis, babă în pelerină roșie. Ce vis să am când zmeul respiră? Are să mă facă scrum dacă aude.

-Curaj, Fiule de zmeu! Crede în tine, căci așa ai să faci multe! O să dobori dragoni, o să desparți mări și vei salva un tărâm. Dar dacă vrei să reușești, de mine trebuie să asculți și am nevoie și de făgăduiala ta.

-Ți-oi făgădui eu ție, babă în mantie roșie, dar vreau să îmi făgăduiești și tu mie că nu o să mor.

Fiul de zmeu o privi pe babă și îi aștepta cuvântul. Baba bătu din baston și peștera se fisură până ce un spațiu cât o ușă se arată.

-Îți făgăduiesc, Fiule de zmeu, că de ai să mă asculți, o să îți îndeplinești visul.

Cum o auzi pe babă fiul de zmeu îi făgădui credință și ascultare.

-Acum, oleacă să aștepți, fiu de zmeu, căci am să îți spun cum să îl dobori pe zmeu și să aduci frumosul înapoi.

Baba bătu din baston de două ori și un cal cu coama albă ca laptele, negru ca abanosul și mare cât alți doi la un loc se arată.

-Asta are să îți fie călăuză în călătorie. Altazar are să te îndrume în călătorie!

-Un amărât de cal are să mă călăuzească pe mine? Fiul de zmeu o întrebă curios pe babă. Atunci, vocea calului a zguduit peștera, făcându-l pe fiul de zmeu să cadă.

Fiul de zmeu îl privi.

-Calul are să te ajute în călătoria ta. Acum ascultă, fiu de zmeu. O să pleci de aici spre turnul de lângă împărăția de cleștar și va trebui să răpui dragonul care îl păzește; după ce ai să îl răpui, să arzi o șuviță din coama lui Altazar și am să apar. Ai să pleci mâine la apus. Și cum apăruse, așa și dispăruse, lăsându-l pe fiul de zmeu pierdut în gânduri.

-Și cum am să o fac? Fiul de zmeu îl privi pe Altazar și aștepta.

-Ai să te îmbraci în hainele zmeului pe care le vei găsi în cufărul din fundul peșterii, apoi o să scoți sabia din piatra de sub cufăr și scutul îl vei făuri din cufăr.

Fiul se zmeu ascultă cu atenție cele de spuse de cal și se porni la treabă. Porni de-a lungul unui tunel până în fundul peșterii unde găsi cufărul. Calul lovi cufărul odată și de deschise. Se îmbrăcă fiul de zmeu în hainele tatălui său și scoase sabia din piatră cu o ușurință neașteptată, apoi se porni pe făcut scutul. La apusul soarelui, totul fu pregătit.

Cei doi au călătorit o zi și o noapte, iar în drumul lor au întâlnit păduri uscate, sate împrejmuite de garduri înalte, tăcute ca mormântul ,ape tulburi și vântul aprig.

-Am ajuns, spuse calul oprindu-se lângă un palat limpede precum cristalul și tăcut ca singurătatea. Fiul de zmeu își îndreptă privirea spre cel mai înalt turn și la una dintre ferestre zări o rază mică de lumină.

-Acum ce am să fac? Fiul de zmeu privea ului turnul de lângă palat: era înalt, fără sfârșit, fiind construit din cărămidă roșie ce părea că arde. Curios, fiul de zmeu întinse mâna, dar fu oprit de Alatazar.

-Nu îl atinge, ai să te faci scrum! Dragonul ține vie flacăra unui foc ce arde în vârful turnului. Focul este făurit să țină adormită familia împărătească din Ținutul de cleștar. Doar când dragonul o să moară, focul are să se stingă și familia împărăției de cleștar are să se trezească. Fiul de zmeu îl ascultă cu atenție pe cal și respiră puternic.

-Cum îl dobor pe dragon?

-Ai să-l strigi și cum se ivește străpung-l în piept!

Fiul de zmeu strigă atât de tare, încât probabil se auzi în zare și, apoi, îl văzu pe dragon pornind spre el. Fiul de zmeu se luptă vitejește și îl răpuse pe dragonul cel mare și roșu. Lovit în piept, dragonul căzu la pământ și se făcu negru ca smoala.

-Acum să iei solzi cât să îți acoperi hainele, scutul și sabia cu ei!

Fiul de zmeu făcu întocmai cum i se spuse. Își întări sabia, scutul și hainele cu solzi dragonului, apoi luă o șuviță din coama calului și le aruncă pe zidul turnului, imediat se făcu scrum și baba se arătă din nou.

-Acum, Fiule de zmeu, am să îți ofer mantia mea. E făcută din pielea a o sută de zmei și o să te păzească de orice atac al zmeului, dar doar dacă o să o coși cu fire de mătase de cleștar pe care le găsești în palat. Să nu uiți încă că palatul este fermecat. În sala tronului o să găsești un ghem de ață. Să îți coși mantia cu el, apoi să o presari cu fire de cleștar din pocalul de pe piedestal.

Zis și făcut! Fiul de zmeu se îndreptă spre palat și mearsă spre sala tronului: pe drum, statuile se mișcară, tablourile păreau să prindă viață și instrumente ce păreau că scot sunete singure, dar asta nu îl opri pe voinic. Își cusu mantia cu firul de mătase de cleștar, o presără cu firele din pocal, dar ochii îi zăboviră spre scările de unde răzbea o lumină. Curios, fiul de zmeu se îndreptă spre scări, apoi le urcă. Pe măsură ce urca lumina era și mai puternică. Sus găsi o ușă, iar când o deschise zări trei paturi pe care erau trei fete, una mai frumoasă ca alta, dar pe voinic îl vrăji cea cu părul alb ca argintul și strălucitor ca stelele.

-Fiu de zmeu, trebuie să o chemi pe babă, spuse Altazar. Fiul de zmeu se simți nevoit să coboare la turn și arse o altă șuviță

de păr. Baba apăru din nou, dar acum ținea în brațe un pocal de aramă.

-Acum trebuie să obții apa din fântâna din curtea palatului; acea apă are să îl ardă pe zmeu. După ce îndeplinești această misiune să pleci după tatăl tău. Voinicul luă pocalul și plecă la fântână, dar mare îi fu mirarea să vadă că fântâna era seacă.

-Cum am să iau apă, dacă fântâna a secat? Fiul de zmeu privea fântâna, dar în spatele unei pietre observă un picur de apă. Fiul de zmeu puse pocalul sub locul unde picura apă, apoi, cu sabia, lovi fântâna și apa izvorî ca un pârâu în munți. Pădurea și grădină prinseră viață, fermecându-l pe fiul de zmeu.

-Să te pregătești, Fiule de zmeu, căci tatăl tău vine după tine spumegând de supărare. Azi ai să îl dobori pe zmeu! Fiul de zmeu îl așteptă pe zmeu și se luptară vitejește. Dar zmeul nu putea să îl doboare pe fiul său ,căci mantia și hainele îl ocroteau, iar sabia și scutul loveau necontenit. Și luptară până ce fiul de zmeu îl ținti în inimă; apoi îl stropi cu apă din pocal. Zmeu arse și arse până ce rămase scrum. Soarele se ivi și norii se risipiră. Calul o ajută pe babă să strângă cenușa. Apoi muzica se auzi în palatul de cleștar.

Împăratul și cele trei fiice ale sale se arătară.

-Tu, prea mărit salvator, ca răsplată îți ofer mâna uneia dintre fiicele mele. Pe care o alegi, aceea are să îți fie nevastă.

Fiul de zmeu le privi pe cele trei fete, dar ochii îi zburau mereu spre mezină.

-Am să o aleg pe cea mică, împărate.

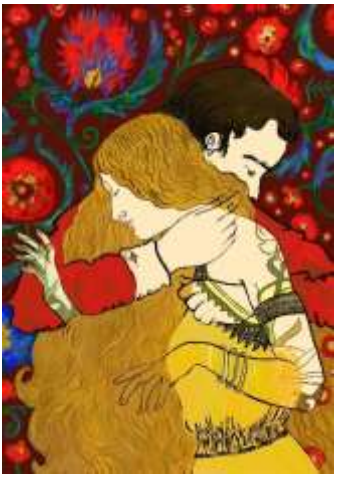
Și împăratul îi oferi mâna fetei și împărăția. Din cenușa zmeului și pământul unde a ars, a luat naștere o fântână, mai strașnică și dătătoare de tinerețe. După aceea se spune că ținutul se petrecu și poate o face și acum. Iar soarele dăinuie veșnic pe bolta cerului.

Sfârșit

Artă digitală

FLOREA ANA MARIA ANTONIA,
Palatul Copiilor Craiova,
prof. Iuliana Sanda

FLUERAȘU SOFIA, Colegiul Național
„Elena Cuza” Craiova, prof. Alina Cotfasă

CAZAN ROBERT CRISTIAN, Școala
Gimnazială „Sf. Gheorghe” Craiova,
prof. Mihaela Codreș

RĂDULESCU ȘTEFAN, Colegiul Național
„Elena Cuza” Craiova,
prof. Mihaela Moțățeanu

VIERU ANDREI, Palatul Copiilor
Craiova, prof. Claudia Rădulescu

SANDA SARA, Școala Gimnazială „Sf.
Dumitru” Craiova, prof. Daniela Grecu

Artă plastică

BRÎNZAN ALEXANDRU, Palatul Copiilor Craiova, prof. Ioana Fluerașu

CARAVAȚEANU RADU MATEI, Palatul Copiilor Cluj, prof. Ciloci Serdean Camelia

DUMITRAȘCU FRANCESCA ANTONIA, Colegiul Național ”Frații Buzești” Craiova, prof. Ciocoiaș Iulia

EFTINCA SINTESCU IULIAN, Clubul Copiilor Lugoj, prof. Olah Tiberiu

GALIP AZRA SELIN, Palatul Copiilor Constanța, prof. Deaconu Anca Floriana

MĂGÎLEA DARIA ELENA, Palatul Copiilor Târgu Jiu,
prof. Ciolacu Cristina

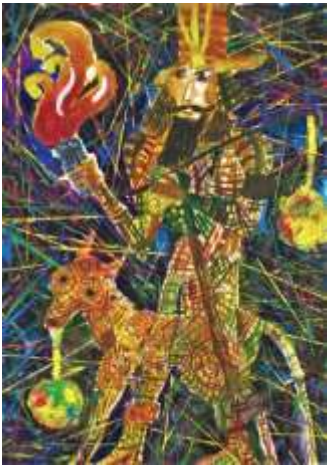
PĂTRU IUSTINA MARIA,
Palatul Copiilor Craiova,
prof. Olaru Georgeta Mihaela

POPESCU MARIA ALEXANDRA,
Palatul Copiilor Craiova,
prof. Boboc Valentin

POPESCU ELENA MARIA,
Palatul Copiilor Craiova,
prof. Georgescu Maria Mihaela

VRĂJITORU DARIA GABRIELA,
Palatul Copiilor Craiova,
prof. Fluerașu Ioana

FILIMON ANDREEA, Clubul Copiilor
Lipova, prof. Iordache Camelia

COSTACHE MATEI, Palatul Copiilor
Craiova, prof. Fluerașu Ioana

GHEORGHIȚĂ ANDREEA, Palatul Copiilor Târgu Jiu, prof. Ciolacu Cristina

PARASCHIV FLORINA, Palatul Copiilor ”Adrian Băran” Slatina, prof. Vancea Marius

STOIAN ANDRA ȘTEFANIA, Liceul de Arte ”Marin Sorescu” Craiova, prof. Irimescu Lucian

ANDRAȘ ELENA, Palatul Copiilor Timișoara, prof. Scurtulescu Daniela

ROȘU ALEXANDRA, Liceul de Arte ”Marin Sorescu” Craiova, prof. Dincă Monica

ȘCHIOPU ELIZA IOANA, Palatul Copiilor Râmnicu Vâlcea, prof. Bobocu Mihaela

FLOREA DARIA-ANDREEA,
Palatul Copiilor Craiova,
prof. Boboc Valentin

MACARIE DENISA,
Palatul Copiilor Arad,
prof. Stana Daniela

VLAD MIRUNA, Palatul Copiilor
Râmnicu Vâlcea,
prof. Rădulescu Axenia

URUCU ELENA CRISTINA, Palatul
Național al Copiilor București,
prof. Mănescu Rebeca Emanuella

SOARE DENIS ANDREI, Liceul
Teoretic Al. Ghica Alexandria,
prof. Mircea Mirela

VĂCARU GEORGIANA, Colegiul
Național ”Frații Buzești” Craiova,
prof. Ciocoiaș Iulia Adriana

NEACU ELENA MARIA, Clubul
Copiilor Horezu, prof. Popescu Răzvan

CILOCI-SERDEAN ȘTEFAN,
Palatul Copiilor Cluj,
prof. Caravațeanu George

PETCU RĂDUȚ ELENA ANDREEA,
Palatul Copiilor Râmnicu Vâlcea,
prof. Luță Adrian Ionuț

OLTEANU ANDREEA-ALEXIA,
Școala Gimnazială ”Mircea Eliade”,
prof. Pascu Petrișor Bogdan

ZAHARIE IOANA LAETIȚIA,
Palatul Copiilor Craiova,
prof. Georgescu Maria Mihaela

ANASTASIYA PETROVA, Art Studio
Duga Nova Zagora, Bulgaria,
prof. Ivan Stoyanov

TEODOROV IRINA MARIA,
Clubul Copiilor Babadag,
prof. Panciu Nicoleta Zoița

JURIS VEIKINS, Bergi Music and
Art Primary School, Skolas 8, Latvia,
prof. Maija Purgaile

TEODOR VASILIADIS, Internationella
Engelska Skolan Växjö, Suedia,
prof. Olga Bohlis

MAGDALINA DOBREVA, Art
Studio Duga, Nova Zagora, Bulgaria,
prof. Ivan Stoyanov

BURGHELEA LAURA, Liceul
Teoretic „Ștefan cel Mare” Chișinău,
Republica Moldova

CAIAN AARON PAVEL, Lycée
Saint-Thomas d'Aquin, Paris, Franța,
prof. M. Reboul

ELIZA LEZNINA, Bergi Music and Art Primary School, Skolas 8, Latvia, prof. Maija Pugaile

LETICIJA OZOLINA, Bergi Music and Art Primary School, Skolas 8, Latvia, prof. Maija Purgaile

SANDU RYAN ANDREI, Craigiebarns Primary School, Dundee, Scotland, prof. Irene Gallacher

ATANASKA MITEVA, Art Studio Duga Nova Zagora, Bulgaria, prof. Ivan Stoyanov

STREINU INDRA NICOLETA, Palatul Copiilor Craiova, prof. Fluerașu Ioana

CUPRINS

REGINA MARIA A ROMÂNIEI 3
Basmul feciorului cu limba ascuțită și a fetei monstruoase” 6
Ene Ioana Teodora 6
O iubire adevărată 10
Costache-Anghelescu Ana-Maria 10
Între mine și tine, există o virgulă 13
Tătar Alexandra 13
Mărțișor 16
Vasile Daria Ioana 16
Vivi și copacul fermecat 22
Cotfasă Miruna Elena 22
Trandafirul vieții 24
Butan Alexia-Maria 24
Ochii negri 26
Motroc Ana-Maria 26
Fiicele Anotimpului 28
Bârcu Maria-Teodora 28
Jean Carronal 32
Căpitanu Theodor Alexandru 32
Povestea unei minuni... adevărate 37
Prună Aida Ilena Patricia 37
Reflexii trandafirii în luna plină 39
Dumitresc Andreea 39
Pagină de jurnal 44
Dragomir Elisa Miruna 44
Pagină de jurnal 46
Barbu Ioana Cătălina, ... 46
Pagină de jurnal 49
Dragomir Sara-Maria 49
Prințesa, vrăjitoarea și balaurul cu trei capete 51
Nicolaescu Andra-Elena 51
Sofia și Regatul bucuriei 54
Iancului Natalia-Maria 54
Hoața de diamante 58
Nohaiu Amalia 58
Azula și balerinii fermecați 66
Anghelina Alexandra Elena 66
Umbrele sufletului 70
Nicolae Bianca Andreea 70

Buna mea prietenă, Runa 75
Iurcov Sara 75
Împreună suntem de neoprit! 78
Teodorescu Miruna Nicola 78
Tărâmul amintirilor 81
Țărmure Nuria 81
Sic Parvis Magna” 85
Mîș Andrei David 85
Perla prețioasă 87
Scripcaru Sofia 87
Pagină de jurnal 90
Mărinică Maria-Alexandra 90
Fiul de zmeu 94
Mateescu Irina 94
Artă digitală 98
Artă plastică 99

Coordonatori:

Referent Științific: prof. univ. dr. Floriana Anca PĂUNESCU

Palatul Copiilor Craiova:

Director prof. Eugenia PASCU
Prof. Daniela - Aurora CALAFETEANU
Prof. Claudia - Paulina RĂDULESCU
Prof. Ioana FLUERAȘU

Prof. Adriana - Nicoleta GAVRILĂ
Prof. Lorena - Maria BÂRCU
Prof. Mariana OCHEȘEL
Prof. Cristina MORARI
Prof. Camelia ZAMFIR
Prof. Aurora IONAȘCU
Prof. Andreea POPA
Prof. Iuliana SANDA